

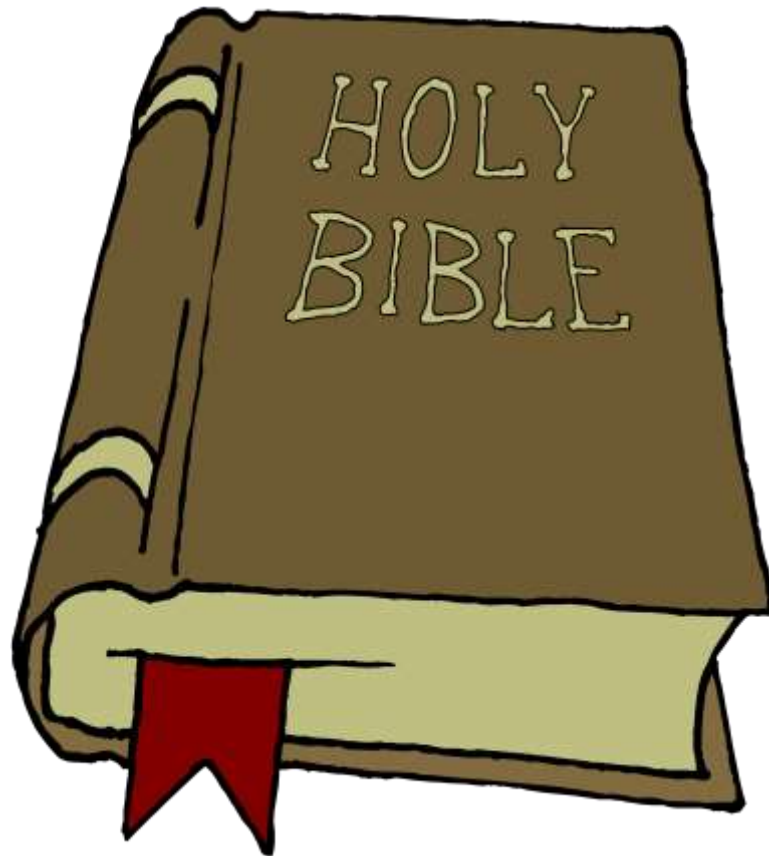

ธัญญาภิชย์

Y.1-1

คู่มือครู

ชั้นประถมศึกษา

พระคริสตธรรมคัมภีร์

พระคริสตธรรมคัมภีร์

สารบัญ

แนะนำการใช้บทเรียน		3
สำรวจพระคัมภีร์เดิม		3
สำรวจพระคัมภีร์ใหม่		5
แผนผังการแปลพระคัมภีร์		
บทที่ 1	พระคัมภีร์ของเรา	7
บทที่ 2	รู้ได้อย่างไรว่าพระคัมภีร์เป็นจริง	12
บทที่ 3	เนื้อหาของพระคัมภีร์	17
บทที่ 4	พระคัมภีร์ช่วยเราได้อย่างไร	22
พระคัมภีร์กับวิทยาศาสตร์		
บทที่ 5	เริ่มต้นขึ้นมาได้อย่างไร	28
บทที่ 6	จากผงคลีดินสู่ชีวิต	34
บทที่ 7	ธรรมชาติเอ่ยวาจา	40
บทที่ 8	ไม่ต้องสงสัย	46
บทที่ 9	ไม่มีที่ว่างสำหรับความเสียใจ	52
บทที่ 10	กำจัดความรู้สึกลึบ	57
สุภาษิต		
บทที่ 11	อย่าโกรธ	63
บทที่ 12	เอาชนะความเย่อหยิ่ง	68
บทที่ 13	คุณลึนให้อยู่	73

แนะนำการใช้บทเรียน

สำหรับบทเรียนเล่มนี้เน้นเนื้อหา 3 หัวข้อ คือ

- * ความเป็นมาของพระคัมภีร์
- * พระคัมภีร์กับวิทยาศาสตร์
- * สุภาษิต

ซึ่งทุกหัวข้อมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของเยาวชนเป็นอย่างมาก ผู้จัดทำเองก็ได้รับพระพรจากพระคำของพระเจ้าซึ่งได้เลือกมาให้เยาวชนได้ศึกษาไม่น้อย

สำหรับการเตรียมบทเรียนของคุณนั้น ขอให้เตรียมล่วงหน้าอย่างน้อยหนึ่งสัปดาห์เพราะอาจต้องมีการเตรียมผู้เรียนที่จะต้องทำรายงานล่วงหน้า เราต้องยอมรับว่า บทเรียนแต่ละบทอาจมีเนื้อหามากหรือน้อยไป ดังนั้นครูจะต้องเป็นผู้ตัด ต่อ เพิ่มเติม เนื้อหาของบทเรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียนในชั้น

บทเรียนแต่ละบทแบ่งเป็นส่วน ๆ ดังนี้

1. แผนบทเรียน

เป็นหัวข้อย่อยๆของบทเรียน บอกเป้าหมาย ข้อพระคัมภีร์ที่ครูต้องอ่านเตรียมไว้ ข้อควรจำและอุปกรณ์การสอนที่จะต้องใช้ในแต่ละครั้ง

2. เริ่มต้นบทเรียน

การเริ่มต้นบทเรียนที่ดีนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนได้มุ่งความคิดจิตใจมาที่บทเรียน อาจเริ่มต้นด้วยการทำกิจกรรม หรือเล่าเรื่องที่น่าสนใจตามที่แนะนำไว้

3. ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

ส่วนนี้เป็นเนื้อหาของบทเรียน มีการค้นคว้าจากพระคัมภีร์ แบ่งออกเป็น 2-4 หัวข้อ ครูควรตั้งเป้าหมายว่าผู้เรียนจะต้องได้ประโยชน์จากส่วนนี้มากที่สุด

4. ดำเนินชีวิตในความจริง

เป็นตอนสรุปบทเรียน อาจมีกิจกรรมส่งท้ายที่จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำบทเรียนและนำบทเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นช่วงที่ครูจะเชิญชวนผู้เรียนที่ยังไม่เชื่อ ให้ได้รับเชื่อ

สำรวจพระคัมภีร์เดิม

เปิดเผยแผนการทรงไถ่

หมวดธรรมบัญญัติ

ปฐมกาล

อพยพ

เลวีนิติ

กัณดารวิถี

เฉลยธรรมบัญญัติ

หมวดประวัติศาสตร์

โยชูวา

ผู้วินิจฉัย

นางรูธ

1-2 ซามูเอล

1-2 พงศ์กษัตริย์

1-2 พงศาวดาร

เข้าสู่คานาอัน → เป็นเชลย → กลับสู่คานาอัน

เอสรา

เนหะมีห์

เอสเธอร์

หมวดบทกวี

โยบ

สดุดี

สุภาพษิต

ปัญญาจารย์

เพลงซาโลมอน

หมวดคำพยากรณ์

ผู้เผยพระวจนะใหญ่

อิสยาห์

เยเรมีย์

เพลงคร่ำครวญ

เอเสเคียล

ดาเนียล

ผู้เผยพระวจนะน้อย

โฮเซยา

โยเอล

อาโมส

โอบาดีห์

โยนาห์

มีคาห์

นาฮูม

ฮบบากูก

เศฟันยาห์

ฮักกัย

เศคาริยาห์

มาลาคี

สำรวจพระคัมภีร์ใหม่

ความสำเร็จของการทรงไถ่ของพระคัมภีร์เดิม

พระกิตติคุณ

ผู้เขียน	พระเยซูคือ
มัทธิว (เลวี) คนเก็บภาษี	มนุษย์ พระเมสสิยาห์
มาระโก (ยอห์น)	ผู้รับใช้ที่เชื่อฟังพระเจ้า
ลูกา (หมอ) เพื่อนเปาโล	มนุษย์
ยอห์น พี่ชายของยากอบ	พระบุตรของพระเจ้า

ประวัติศาสตร์

กิจการอัครทูต

คำพยากรณ์

วิวรณ์

**จดหมายฝาก
เขียนโดยเปาโล**

โรม

1-2 โครินธ์

กาลาเทีย

เอเฟซัส

ฟิลิปปี

โคโลสี

ฟีเลโมน

1-2 เธสะโลนิกา

1-2 ทิโมธี

ทิตัส

เขียนโดยอัครสาวกอื่นๆ

ยากอบ

1-2 เปโตร

ยูดา

1-2-3 ยอห์น

ฮีบรู

แผนผังการแปลพระคัมภีร์

ภาษาดั้งเดิม

บทที่ 1 พระคัมภีร์ของเรา

เป้าหมายของบทเรียน : เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้ความเป็นมาของพระคัมภีร์และมั่นใจว่า พระคัมภีร์นั้น
ยังยืนเป็นนิรันดร์ และนำทางชีวิตเขาได้ดีที่สุด

ข้อพระคัมภีร์ : 1 โครินธ์ 2:4 ฮีบรู 4:12 1 เปโตร 1:23-25

ข้อควรจำ : “พระวาทะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์ และเป็น
ความสว่างแก่มรรคาของข้าพระองค์” สดุดี 119:105

เริ่มต้นบทเรียน

การอ่านพระคัมภีร์เป็นเหมือนการค้นพบสถานที่ใหม่ หากเราไปในที่ที่ไม่เคยไป เราจะรู้สึกอย่างไร? เราจะ
ทำอะไร? (ให้ผู้เรียนคิดและแสดงความคิดเห็น)

ถ้าเราอยากรู้จักสถานที่นั้นจริงๆ เราก็ต้องลงเดินสำรวจพื้นที่ซึ่งถ้าเป็นป่าเราก็จะต้องดูว่ามีสัตว์
อะไรบ้าง มีต้นไม้แบบใด มีแมลง มีนกชนิดใดในแถบนั้น

สำหรับคนที่เป็นคริสเตียนใหม่นั้น พระคัมภีร์เปรียบเสมือนสถานที่ซึ่งเขาไม่รู้จักรมาก่อน เขาต้องใช้เวลา
สำรวจ แม้กระทั่งคนที่เป็นคริสเตียนมานานก็ยังพบสิ่งใหม่ๆในพระคัมภีร์เสมอ เหมือนกับนักวิทยาศาสตร์หรือนัก
ดาราศาสตร์ซึ่งจะค้นพบสิ่งใหม่ๆในการค้นคว้าวิจัยของเขาตลอดเวลาไม่หยุดยั้ง

ค้นพบความจริงในพระคัมภีร์

1. พระคัมภีร์ทั้ง 2 ภาคจาก 66 เล่ม

พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ค่อนข้างจะแปลกเพราะเปรียบได้กับห้องสมุดเคลื่อนที่ซึ่งมีหนังสือเรียงกันอยู่ถึง
66 เล่ม และมีผู้เขียนที่แตกต่างกันไปถึง 40 คน

พระคัมภีร์แบ่งออกเป็น 2 ภาค คือ

- 1) พันธสัญญาเดิม มี 39 เล่ม บันทึกสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนพระเยซูคริสต์บังเกิด
- 2) พันธสัญญาใหม่ มี 27 เล่ม บันทึกเรื่องราวตั้งแต่พระองค์ทรงบังเกิดในโลก

การแบ่งหนังสือต่างๆได้ทำกันอย่างรอบคอบ มีการจัดหมวดหมู่ให้สิ่งที่เกี่ยวข้องกันอยู่เป็นพวกเดียวกัน

กิจกรรม “เกมส์”

ให้ผู้เรียนดูแผนภาพหน้า 3-4 แล้วจำหมวดของพระคัมภีร์ให้ได้ (ถ้าแยกสารแจก) ให้เวลาดูประมาณ 3 นาที
จากนั้นแบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่มให้แข่งขันกัน โดยครูกล่าวชื่อหนังสือและให้ผู้เรียนบอกว่าอยู่ในหมวดอะไร
(กลุ่มใดบอกได้ก่อนจะได้คะแนน)

ผู้เขียนพระคัมภีร์ท่านแรกคือ โมเสส ท่านเขียนหนังสือหมวดธรรมบัญญัติ 5 เล่มแรก เมื่อประมาณ 1500 ปีก่อนพระเยซูบังเกิด

ส่วนเล่มสุดท้ายจบด้วยยอห์น อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ท่านเขียนจดหมายฝากสั้นๆ 3 ฉบับและหนังสือวิวรณ์ เมื่อประมาณ 100 ปี หลังจากพระเยซูบังเกิด

เวลาที่เขียนพระคัมภีร์ทั้งสิ้น คือ 1600 ปี ถึงแม้ว่าจะมีผู้เขียนหลายคน แต่ทุกส่วนในพระคัมภีร์สอดคล้องกันอย่างอัศจรรย์ ไม่มีส่วนที่ขัดแย้งกันเลย แต่กลับมีโครงสร้างที่เป็นเรื่องเดียวกันตลอดทั้ง 66 เล่ม

2. พระคัมภีร์มาถึงเราได้อย่างไร?

พระคัมภีร์ทั้งเล่มนั้น สำเร็จลงเมื่อเกือบ 2000 ปีที่ผ่านมา และเป็นภาษาที่พวกเราไม่เข้าใจ รู้ไหมว่าเป็นภาษาอะไร?

พันธสัญญาเดิมเป็นภาษาฮีบรู ซึ่งเป็นภาษาของชาวยิวรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร

(ภาษาฮีบรู น.7)

ส่วนพันธสัญญาใหม่ เป็นภาษากรีก

(ภาษากรีก น.7)

ตลอด 300 ปีแรกนั้น คนที่รู้ทั้งสองภาษานี้เท่านั้นถึงจะเข้าใจพระคัมภีร์ได้

แต่พระเจ้ามิได้ทอดทิ้งเรา พระองค์ทรงเตรียมบุคคลที่จะช่วยให้เราได้อ่านและซาบซึ้งกับพระคำของพระองค์ บุคคลต่อไปนี้มีส่วนสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยให้เราได้มีพระคัมภีร์ภาษาต่างๆ

1) ท่านเจอโรม

ในปี ค.ศ.400 ท่านเจอโรมได้แปลพระคัมภีร์เป็นภาษาลาตินซึ่งใช้กันอยู่ในยุโรป เป็นภาษาที่ใช้กันเมื่ออาณาจักรโรมครอบครองยุโรป ดังนั้นคนที่มีความรู้ก็จะอ่านพระคัมภีร์ได้ แต่ต่อมาในยุคมีดอำนาจของโรมสูญสิ้นไป ประเทศต่างๆในยุโรปก็เลิกใช้ภาษาลาตินหันมาใช้ภาษาของตนแทน ดังนั้นคนส่วนใหญ่จึงไม่สามารถเข้าใจพระคัมภีร์ได้

ผู้นำคริสตจักรมักเป็นผู้รู้ภาษาลาติน แต่ก็ไม่สนใจพระคำของพระเจ้าเท่าใดนัก ไม่มีการอธิบายพระคำให้กับประชาชนทั่วไปฟัง หน้าซ้ายยังขมเหงประชาชน หาประโยชน์เข้าตัวอีกต่างหาก ดังนั้นเราจึงเรียกสมัยนี้ว่า ยุคมืด

2) ท่านวิกตอริฟ

หลายร้อยปีต่อมา พระเจ้าทรงใช้ชายอีกคนหนึ่งที่จะทำงานของพระองค์ วิกตอริฟมีความหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คนทั่วไปจะสามารถอ่านพระคำของพระเจ้าได้ เขาจึงแปลพระคัมภีร์จากภาษาลาตินของท่านเจอโรมเป็นภาษาอังกฤษ

ในสมัยนั้นจะได้พระคัมภีร์สักเล่มก็แสนยาก ต้องลอกออกมาด้วยมือซึ่งจะเขียนลงในแผ่นหนังบางๆ
ดังนั้นพระคัมภีร์จึงแพงมาก หลายคนทำงานหนักเป็นเวลาหลายปี เพื่อซื้อพระคัมภีร์ได้บางส่วนเท่านั้น

หากในหมู่บ้านมีคนๆหนึ่งซึ่งมีพระคัมภีร์ ชาวบ้านก็จะมารวมกันอยู่ที่บ้านของเขา เพื่อจะฟังพระคำของ
พระเจ้าในเวลาเย็นหลังจากเลิกงาน พวกเขามีความกระตือรือร้นที่จะฟังพระคำของพระเจ้าเป็นอย่างมาก

เมื่อมีการอ่านพระคัมภีร์ในภาษาที่เข้าใจได้ ชีวิตของผู้ที่ฟังพระคำนั้นก็ได้รับการเปลี่ยนแปลง แต่เมื่อเขา
เริ่มทำตามพระวอนของพระเจ้าซึ่งสอนตรงกันข้ามกับผู้นำทางศาสนา ก็จะถูกขับไล่ ถูกข่มเหง พวกผู้นำทาง
ศาสนาจะยิ่งเข้มงวดและโหดเหี้ยมยิ่งขึ้น

3) ท่านทินเดล

143 ปีผ่านไป วิลเลียม ทินเดล ก็ได้รับนิมิตจากพระเจ้าว่า ท่านควรทำอะไร ท่านปรารถนาเป็นอย่างยิ่งที่
จะเห็นชนทุกชั้นไม่ว่าจะเป็นปราชญ์ ชาวนา และกรรมกรทั้งชายและหญิงได้มีพระคัมภีร์เป็นของตนเอง ทินเดล
เป็นผู้มีปัญญา ฉลาดและรอบรู้เป็นอย่างมาก ทั้งภาษากรีกและฮีบรู ดังนั้นจึงได้แปลพระคัมภีร์ออกมาจากทั้งสอง
ภาษาเป็นภาษาอังกฤษโดยตรง ถึงแม้ว่าผู้นำศาสนาจะต่อต้านท่านอย่างรุนแรง แต่ท่านก็ไม่ย่อท้อ ในช่วงเวลา
นั้นเองมีผู้ประดิษฐ์เครื่องพิมพ์ขึ้น ถึงแม้ว่าจะช้ากว่าเครื่องพิมพ์ในปัจจุบันมากมาย แต่ก็ยังเร็วและราคาถูกกว่า
การเขียนด้วยมือ เครื่องพิมพ์เป็นสิ่งทีตินเดลต้องการ ท่านได้พิมพ์พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษหลายร้อยเล่ม โดยพิมพ์
ในยุโรป และแอบส่งเข้าไปในอังกฤษ โดยซ่อนเข้าไปกับสินค้าต่างๆและแอบขายกันที่นั่น การทำเช่นนี้เสี่ยงมาก
เพราะพวกผู้นำศาสนาจะตามจับทุกคนที่มีพระคัมภีร์ในครอบครอง

แม้ว่าจะมีการจับกุมผู้มีพระคัมภีร์ในครอบครองและมีการเผาพระคัมภีร์มากมาย แต่การพิมพ์พระคัมภีร์ก็
ยังดำเนินต่อไปไม่หยุดยั้ง ในปี ค.ศ. 1563 ท่านทินเดลก็ถูกจับและถูกเผาทั้งเป็น! อย่างไรก็ตาม พวกผู้นำศาสนาไม่
สามารถทำลายพระคำของพระเจ้าได้ เพราะประชาชนยังแสวงหาที่จะได้อ่านพระคัมภีร์ด้วยความหิวกระหาย

40 ปีต่อมา กษัตริย์เจมส์ขึ้นครองราชย์พระองค์ทรงสั่งให้พิมพ์พระคัมภีร์ขึ้นและได้จัดตั้งให้มี
คณะกรรมการแปลพระคัมภีร์จากภาษาเดิมเป็นภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง พระคัมภีร์ฉบับนี้พิมพ์ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ.
1611 และคริสเตียนยังคงนิยมอ่านพระคัมภีร์รุ่นนี้เป็นอย่างมาก

กิจกรรม “ถามผู้เรียน”

บอกเหตุผลได้ไหมว่า เหตุใดคนอย่างท่านทินเดลจึงยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยให้คนอื่นได้อ่านพระคัมภีร์? ในเมื่อเป็น
เช่นนี้ เราควรมีท่าทีอย่างไรต่อพระคำของพระเจ้า

4) พระคัมภีร์ภาษาไทย

มิชชันนารีคนแรกที่เข้ามาในเมืองไทย เป็นผู้เริ่มต้นแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาไทย ต่อมาท่าน จอห์น เทเลอร์
โจนส์ ได้ปรับปรุงพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ในปี ค.ศ. 1840

ภายหลังมีการร่วมมือกันทำการแปลพระคัมภีร์อีกครั้งในปี ค.ศ. 1883 ซึ่งมี ดร.บรัดเลย์ และ ดร.แมคกิลวารี ร่วมทำการแปลในครั้งนี้ด้วย

จนในปี ค.ศ. 1893 เราจึงมีพระคัมภีร์ทั้งสองภาค อาจารย์คนไทยที่มีส่วนสำคัญในการเรียบเรียงพระคัมภีร์ท่านหนึ่ง คือ อาจารย์ศรัณย์ ชัยรัตน์ (หากผู้เรียนอยากรู้เพิ่มเติมให้อ่านจากคำนำของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมของสมาคมพระคริสตธรรม)

3. หนังสืออัครจารย์

พระคัมภีร์ไม่เหมือนกับหนังสือทั่วไปเพราะมีสิ่งพิเศษหลายประการ แต่ก็ไม่น่าประหลาดใจ เพราะพระคัมภีร์เป็นพระคำของพระเจ้า พระคัมภีร์มีความพิเศษ 4 ประการคือ

1) มีความหมายซ่อนอยู่

หลายคนไม่เข้าใจพระคัมภีร์ เขาคิดว่าเป็นหนังสือที่ไม่มีคุณค่า คนเก่งๆหลายคนไม่สามารถเข้าใจพระคัมภีร์ได้ ทั้งๆที่เข้าใจหนังสืออื่นมากมาย เป็นเพราะอะไรนะหรือ? เหตุผลก็คือ เขาไม่ได้บังเกิดใหม่ ดังนั้นพระคำของพระเจ้าจึงเป็นปริศนาสำหรับเขา

อ่าน 1โครินธ์ 2:14 พระคัมภีร์ตอนนี้บอกเราว่า เราต้องสังเกตข้อความต่าง ๆ นั้นด้วยวิญญาณ นั่นคือ เราจะเข้าใจได้เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์สอนเราเท่านั้น

พระคัมภีร์จะมีความหมายต่อชีวิตคริสเตียนที่บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงมาก เพราะพระวิญญาณจะทรงสอนเขา

2) ดำรงชีวิต

อ่าน ฮีบรู 4:12 พระคำตอนนี้บอกเราว่า พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่มีชีวิต และจะนำชีวิตมาให้ผู้ที่ตายในความบาป พระเจ้าทรงใช้พระคำของพระองค์นำชีวิตมาสู่ใจของเรา ไม่มีหนังสือใดทำเช่นนี้ได้

1เปโตร 1:23 เรียกพระคัมภีร์ว่า เป็นพันธุ์อมตะ คือ เมล็ดที่ไม่ตาย

จำเรื่องที่พระเยซูทรงเล่าเกี่ยวกับผู้ที่ไปหว่านพืชได้ไหม? ความหมายของเมล็ดที่เขาหว่านนั้นคือ พระคำของพระเจ้า (ลูกา 8:11)

3) มีฤทธิ์

เปิดฮีบรู 4:12 อีกครั้ง พระคำตอนนี้บอกว่าคำของพระเจ้านั้นมีฤทธิ์ ทำให้เรานึกถึง โรม 1:16 ที่บอกว่า ชาวประเสริฐ (ซึ่งก็มาจากพระคัมภีร์) เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ทำให้คนที่เชื่อได้รับความรอด

ถาม...พระคำของพระเจ้านั้นคงและมีฤทธิ์เดชอย่างไร?

พระคำนั้นสามารถเปลี่ยนชีวิตของคนบาปและทำให้เขาเป็นบุตรของพระเจ้า คนนั้นล้านๆได้รับความรอด เพราะอ่านพระคำของพระเจ้า ไม่มีหนังสือใดทำได้แบบนี้!

4) คำร้องเป็นนิศย์

1เปโตร 1:25 บอกว่าพระคำของพระเจ้ายังยืนเป็นนิศย์ ที่จริงเราก็อทราบแล้วว่า พระคัมภีร์นั้นมียุยาวนานมาก ตั้งแต่เล่มแรกก็นับได้ถึง 3000 ปี แต่ยังเป็นหนังสือที่คนนิยมอ่าน หนังสืออื่นในโลกต้องมีการเขียนใหม่ ศาสตรร์ต่างๆ แนวคิดใหม่ บางเล่มก็กลายเป็นอดีตที่ไม่มีใครสนใจอ่านอีก

แต่พระคำของพระเจ้ายังเป็นหนังสือที่ได้รับความนิยมไม่เสื่อมคลาย คนหลายร้อยล้านทั่วโลกยังอ่านพระคัมภีร์ทุกวัน ยิ่งกว่านั้นพระคัมภีร์ยังเป็นหนังสือที่ขายดีที่สุดในโลกอีกด้วย

แม้ว่า จะมีหลายคนพยายามกำจัดพระคัมภีร์ออกไป แต่ไม่มีใครทำสำเร็จ พระคำของพระเจ้าจะยังยืนเป็นนิศย์

กิจกรรม “จดหมาย”

จาก ฮีบรู 4:12 และ 2ทิโมธี 3:16-17 ให้ผู้เรียนเขียนจดหมายถึงเพื่อนเพื่ออธิบายว่าเหตุใดเขาจึงควรอ่านพระคัมภีร์ทุกวัน

ดำเนินชีวิตในความจริง

เมื่อเราเข้าใจว่า พระคัมภีร์แตกต่างจากหนังสืออื่นและเป็นพระคำของพระเจ้า เราสามารถสร้างชีวิตของเรา โดยมีพระคำของพระเจ้าเป็นรากฐานได้อย่างมั่นใจ

เปโตรกล่าวว่า เราควรระวังตัวให้ชีวิตของเราเป็นเหมือนแสงสว่างที่ส่องไปในความมืด บางครั้งชีวิตเราก็พบกับอุปสรรคมากมาย แต่พระคำของพระเจ้าจะเป็นแสงสว่างที่ส่องเข้ามาในชีวิตที่มีดมนของเราได้

การหันหลังให้กับพระคำของพระเจ้า เป็นเหมือนการปิดไฟแล้วเดินไปในความมืด ไม่มีใครนำไฟมาชีวิตในที่สุดเราจะสะดุดและหกล้ม

วันนี้ให้เราเลือกว่า จะอยู่ในความสว่างหรือยังคงอยู่ในความมืดต่อไป พระเยซูทรงรอเราอยู่เพื่อจะทรงนำเราด้วยแสงสว่างของพระองค์

บทที่ 2 รู้ได้อย่างไรว่า พระคัมภีร์เป็นจริง

เป้าหมาย : เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นข้อพิสูจน์ว่าสิ่งที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เป็นความจริง

ข้อพระคัมภีร์ : 2ทิโมธี 3:16 2เปโตร 1:21 อีสยาห์ 53 สดุดี 22 ดาเนียล 2:18-35,44-45

ข้อควรจำ : “เพราะว่าคำของผู้เผยพระวจนะนั้นไม่ได้มาจากความคิดในจิตใจของมนุษย์ แต่มนุษย์ได้กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้าตามที่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงคลอใจเขา” 2เปโตร 1:21

เริ่มต้นบทเรียน

กิจกรรม “โปสเตอร์”

ติดกระดาษแผ่นใหญ่ไว้ที่กระดาน เขียนหัวข้อว่า “เรารู้ว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงเพราะ...” เมื่อผู้เรียนเข้ามาก็ให้เขาเขียนคำตอบลงบนกระดาษให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

หลายคนไม่เชื่อพระคัมภีร์ เขากล่าวว่า พระคัมภีร์ไบเบิลไม่เป็นความจริง ไม่สามารถนำมาพิสูจน์ได้ เรารู้ไหมว่า เหตุใดเขาจึงพูดเช่นนั้น?...เป็นเพราะเขาตามได้ไล่ความคิดลงในสมองของเขา เช่นเดียวกับในสมัยของอาดัมและเอวา ขณะที่เขาทั้งสองอยู่ในสวนเอเดน และซาตานก็ได้เริ่มงานของมันตั้งแต่นั้นมา (อ่านปฐมกาล 3:1-5)

พระคัมภีร์มาจากพระเจ้าจริงหรือ? เป็นพระคำของพระองค์เพื่อมนุษย์จริงหรือ? นี่เป็นเรื่องที่เราต้องพิจารณาก่อน หากพระคัมภีร์ไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว เราจะสนใจพระคัมภีร์เพื่ออะไรกัน? เหตุใดเราจึงถือว่าพระคัมภีร์สำคัญกว่าหนังสืออื่น?

มีเหตุผลและหลักฐานหลายประการที่บอกให้เรารู้ว่า พระคัมภีร์มาจากพระเจ้า

ค้นพบความจริงในพระคัมภีร์

1. พระคัมภีร์เป็นคำตลใจจากพระเจ้า 2ทิโมธี 3:16

ผู้ที่เขียนพระคัมภีร์มีถึง 40 ท่าน ซึ่งต่างมีวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน ทั้งเป็นกษัตริย์ ชาวนา และชาวประมง เป็นทั้งคนที่มีความรู้สูงและคนที่ไม่ได้รับการศึกษา เขาอยู่กันคนละยุค คนละสมัย ในช่วงเวลา 1600 ปี ส่วนใหญ่ไม่รู้จักกันเลย และไม่มีโอกาสที่จะมานั่งประชุมกัน เพื่อตกลงว่าจะเขียนอะไรบ้าง เขาต่างไม่รู้ว่่า วันหนึ่งข้างหน้า สิ่งที่เขาเขียนจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ที่เรามีในทุกวันนี้ เขาไม่ได้ตระหนักแม้แต่น้อยว่า คนนับล้านจะ

ศึกษาทุกๆคำที่เขาเขียนอย่างละเอียด แต่...ข้อความที่เขาเขียนนั้นกลับสอดคล้องกัน และรวมกันเป็นหนังสือเล่มเดียวกันได้อย่างอัศจรรย์

เราจะพบความจริงบางประการอยู่ในหนังสือทุกเล่มตั้งแต่ต้นจนจบ ตัวอย่างเช่น จากปฐมกาล เรารู้ว่าพระเจ้าไม่ปรารถนาให้มนุษย์ตกอยู่ในความบาป แล้วลองเปิดไปที่วิวรณ์ เราก็จะเห็นการเตือนว่าพระเจ้าทรงเกลียดความบาปและจะมีการลงโทษบาป

ผู้เขียน 40 คนสามารถเขียนเรื่องหนึ่ง โดยไม่ค้ำกันเลยได้อย่างไร? คำตอบก็คือ...พระเจ้าทรงเป็นผู้ดลใจให้เขาว่า ต้องเขียนอะไรบ้าง พระเจ้าทรงใช้มือมนุษย์บันทึกพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นผู้เขียนพระคัมภีร์ที่แท้จริง ก็คือ **พระเจ้า**

ท่านเปาโลบอกไว้ชัดเจนว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า...” (2ทิโมธี 3:16) ในข้อนี้ท่านหมายความว่า พระเจ้าทรงระบายลมปราณของพระองค์ออกมาเป็นพระคำ มิใช่เป็นคำที่มนุษย์คิดขึ้นเอง แต่พระเจ้าทรงใส่ความคิดในใจของผู้บันทึกพระคัมภีร์นั้น...นี่เป็นคำอ้างที่เปโตรเองก็เห็นด้วย เปโตรกล่าวว่า “เพราะว่าคำของผู้เผยพระวจนะนั้น ไม่ได้มาจากความคิดในจิตใจของมนุษย์ แต่มนุษย์ได้กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้า ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา” (2เปโตร 1:21)

พระเจ้าได้ทรงส่งพระวิญญาณของพระองค์มาตรัสในใจของผู้ที่เขียนพระคัมภีร์ทุกท่าน เราไม่อาจเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างสมบูรณ์ พระวิญญาณทรงให้พระคำของพระเจ้าแก่ผู้เขียน ดังนั้น คำที่เขาเหล่านั้นเขียนขึ้นมาจึงไม่ใช่คำของเขาเอง แต่เป็นพระดำรัสของพระเจ้า

2. พิสูจน์โดยคำพยากรณ์ ดาเนียล 2:28-35 มีคาห์ 5:2 ลูคา 2:4-7 สดุดี 22 อีสยาห์ 53

กิจกรรม “ละคร”

เตรียมผู้เรียนคนหนึ่งให้เดินออกจากห้องในช่วงนี้ แล้วก็ให้เพื่อนๆพยากรณ์ว่า เมื่อเขากลับเข้ามา เขาจะแสดงเป็นใครในพระคัมภีร์

คนที่ออกไปเท่านั้นที่รู้ว่าเขาจะแสดงเป็นใคร เมื่อเขากลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง ให้เขาทำท่าหน้าชั้นเรียนอธิบายให้ผู้เรียนรู้ว่า การทำนายมิใช่สิ่งที่เราอาจเดาเอาแบบสุ่มสี่สุ่มห้า อย่างที่พวกเขาทำเมื่อสักครู่นี้ แต่จะต้องมาจากการดลใจของพระเจ้า

เราทราบไหมว่า คำพยากรณ์คืออะไร? คำพยากรณ์ คือ สิ่งซึ่งผู้เผยพระวจนะได้กล่าวทำนายถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

มีคำพยากรณ์มากมายบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ บุคคลหลายคนได้เขียนถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสแก่เขา บางคำเป็นคำพยากรณ์ล่วงหน้าหลายร้อยปี แต่เราก็เห็นว่าสิ่งนั้นได้เกิดขึ้นจริง นี่เป็นข้อพิสูจน์ว่า คำเหล่านั้นมาจากพระเจ้าอย่างที่คุณพยากรณ์ได้ข้างไว้

มีคาห์ 5:2 บอกพวกยิวว่า จะมีผู้นำที่ยิ่งใหญ่มาเกิดที่เมืองเบธเลเฮม และคำพยากรณ์ได้สำเร็จเมื่อพระเยซูมาบังเกิดที่นั่น (ดูลูกา 2:4-7) ในความเป็นจริง มีคำพยากรณ์อ้างอิงถึงการบังเกิดของพระเยซูในพันธสัญญาเดิมมากกว่า 300 ครั้ง และทุกอย่างก็สำเร็จลงครบถ้วนไม่บกพร่องเลย

อ่านอิสยาห์ 5:3 และสดุดี 22 พระคัมภีร์ทั้งสองบทเขียนขึ้นหลายร้อยปีก่อนพระเยซูมาบังเกิด แต่ก็ได้บันทึกไว้อย่างชัดเจนว่า พระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร ทหารจะอย่างไร พระองค์จะตรัสอย่างไรในเวลานั้น และถูกฝังที่ใด

ให้เรามาดูคำพยากรณ์จากดาเนียลให้ละเอียด... (อ่าน ดาเนียล 2:28-35,44-45) รูปปั้นส่วนต่างๆทำจากวัสดุต่างชนิดกัน ซึ่งมีความหมายถึงอาณาจักรดังนี้

อาณาจักรบาบิโลนของเนบูคัดเนสซาร์ คือ ส่วนหัวซึ่งทำด้วยทองคำ เป็นอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในเวลานั้น เนบูคัดเนสซาร์เป็นกษัตริย์ที่มีอำนาจสูงสุดในโลก

ส่วนอาณาจักรอื่นเป็นอาณาจักรที่ด้อยกว่า ส่วนอกและส่วนแขนที่เป็นเงิน นั้นหมายถึง อาณาจักรเมโสโปเตเมีย ซึ่งจะเอาชนะบาบิโลนได้ ต่อมาพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชแห่งกรีกก็ตีเปอร์เซียแตก อาณาจักรของพระองค์นั้นคือ ส่วนท้องและโคนขาที่เป็นทองสัมฤทธิ์ ที่จริงทองสัมฤทธิ์คือ สัญลักษณ์ของกรีกอยู่แล้ว (โล่และดาบของกรีกทำด้วยทองสัมฤทธิ์) ต่อมา ขาเหล็ก หมายถึง อาณาจักรโรมที่ครองครองโลกในสมัยพระเยซูนั่นเอง (โล่และดาบของโรมทำด้วยเหล็ก) เหล็กเป็นสิ่งที่แข็งแกร่ง หมายถึง การครอบครองที่ยาวนานของอาณาจักรโรม

อาณาจักรเหล่านี้เกิดขึ้นแต่ก็สูญไปตามคำพยากรณ์ แต่อาณาจักรสุดท้ายที่ยังคงอยู่ก็คือ ส่วนเท้า ซึ่งหมายถึง ยุคของเราเอง ส่วนก้อนหินที่ถูกตัดมามิใช่ด้วยมือมนุษย์นั้นซึ่งมากระทบรูปปั้นคือ พระเยซูคริสต์ พระองค์จะครอบครองเหนือพิภพ

3. พระเยซูเชื้อในพระคัมภีร์ มัทธิว 12:38-42 ลูกา 24:25-27, 44-46

นอกจากพระเยซูจะทรงรอบรู้ในพันธสัญญาเดิมอย่างแจ่มแจ้งแล้ว พระองค์ยังทรงสอนและอธิบายพระคัมภีร์ให้คนทั้งหลายฟัง นี่เป็นการแสดงว่า พระเยซูทรงเชื่อว่า พระคัมภีร์เป็นความจริง พระองค์ทรงนำเรื่องในพันธสัญญาเดิม มายกตัวอย่างสอนความจริงฝ่ายวิญญาณ เช่นเรื่องโยนาห์ที่อยู่ในท้องปลา 3 วัน 3 คืน เป็นการเปรียบเทียบการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์ (มัทธิว 12:40) ทรงตรัสถึงอาดัม อับราฮัม โนอาห์ อิสยาห์ ฯลฯ พระองค์ทรงรู้ว่าคนเหล่านั้นได้กระทำการอย่างที่พระคัมภีร์บันทึกไว้จริง

กิจกรรม “สนทนา”

ถาม...เหตุใดจึงจำเป็นที่เราต้องรู้ว่า พระเยซูเองทรงเชื่อวางใจในพระคัมภีร์ (นำผู้เรียนอภิปรายในหัวข้อนี้)

นอกจากนั้น พระคัมภีร์เองก็ได้บันทึกไว้ว่า เป็นพระคำของพระเจ้า นั่นคือ ผู้เขียนพระคัมภีร์กล่าวว่า เขาเขียนคำซึ่งมาจากพระเจ้า (อ่าน สดุดี 68:11 1 เธสะโลนิกา 2:13 วิวรณ์ 1:1-2) มีคำเขียนว่า... “พระเจ้าตรัสว่า” หรือ “พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ” ในพระคัมภีร์มากกว่า 4000 ครั้ง! หากคำนั้นไม่เป็นจริงเพียงประโยคเดียวก็หมายความว่าทั้งหมดนั้นไม่จริงด้วย!

4. พระคัมภีร์เปลี่ยนชีวิตคน มัทธิว 11:28 ยอห์น 1:12,6:35 2โครินธ์ 5:17

เมื่อเราได้รับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด เราพบว่าคำสัญญาทุกคำที่พระเจ้าได้ให้ไว้กับคริสเตียนนั้นเป็นจริง และเดี๋ยวนี้ก็ยังคงเป็นจริงในชีวิตของคริสเตียนทุกวัน

ในยอห์น 6:35 พระเยซูตรัสว่า ทุกคนที่มาหาพระองค์จะได้รับความพอใจ มัทธิว 11:28 พระเยซูทรงสัญญาว่า เมื่อเรามาหาพระองค์ พระองค์จะให้เรพัก เมื่อเราวางใจและรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด เราก็พบว่า พระองค์ทรงทำให้เรามีความสุขและทรงตอบสนองความต้องการจำเป็นของเรา ทรงตอบสนองเสียงเรียกร้องของจิตใจเรา

ยอห์น 1:12 บอกว่า เมื่อเราได้รับพระเยซูคริสต์ เราก็จะได้เป็นบุตรของพระเจ้า ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียน เราพบว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสในวิญญาณจิตของเรา และทำให้เรามั่นใจว่า เราเป็นบุตรของพระเจ้าจริงๆ

2โครินธ์ 5:17 กล่าวว่า เมื่อเราอยู่ในพระคริสต์เราก็เป็นคนถูกสร้างใหม่ ถ้าเราได้รับประสบการณ์อันอัศจรรย์นี้ เราก็รู้ว่าการเปลี่ยนแปลงนี้แหละ พิสูจน์ความจริงแห่งพระคำของพระเจ้า

กิจกรรม “คำพยาน”

ให้ผู้เขียนบางคนออกมาเป็นพยานว่า ในบางสถานการณ์ พระคัมภีร์ได้ช่วยเขาอย่างไร หรือเป็นคำพยานว่า มีพระคัมภีร์ข้อใดที่เป็นจริงในชีวิตของเขาบ้าง และเวลานี้เป็นช่วงดีที่ใครจะเป็นพยานว่า คุณทราบได้อย่างไรว่าพระคัมภีร์เป็นความจริง

แม้ว่าซาตานพยายามทำให้เราสงสัยพระคำของพระเจ้า เรายังเชื่อพระคำได้ แม้ซาตานใช้คนหลายคนทำลายพระคัมภีร์ แต่ก็ไม่เคยทำสำเร็จ พระเจ้าตรัสแล้วว่า “ฟ้าและดินจะล่องไป แต่คำของเราจะไม่สูญไป” ยังมีการพิมพ์พระคำออกมาตอบสนองความหิวกระหายของชนนับพันล้านทั่วโลก ยิ่งที่ได้มีการขัดขวางพระคำของพระเจ้าก็ยิ่งมีฤทธิ์มากขึ้น พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อที่จะจัดหาพระคำของพระองค์ให้คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์เสมอ

ดำเนินชีวิตในความจริง

นอกจากที่เรารู้ว่าพระคัมภีร์มาจากพระเจ้าแล้ว เราควรตระหนักด้วยว่า พระคัมภีร์มีไว้เพื่อเรา พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราใช้พระคัมภีร์เป็นเครื่องนำชีวิตและเป็นกฎเกณฑ์ในการดำเนินชีวิตของเรา ท่านเปาโลกล่าวชัดเจนว่า “...พระคัมภีร์ทุกคนได้รับการดลใจจากพระเจ้าและเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว และการปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2ทิโมธี 3:16)

ที่จริงพระคัมภีร์เป็นกฎเกณฑ์ที่แน่นอนและปลอดภัยที่สุดสำหรับเรา เราจะพิสูจน์ว่าเส้นๆหนึ่งขีดได้ก็โดยการวางไม้บรรทัดที่ตรงลงข้างๆเส้นนั้น ความเที่ยงตรงของไม้บรรทัดทำให้เราเห็นชัดว่า เส้นนั้นคดหรือไม่ เช่นเดียวกัน เราสามารถวัดชีวิตของเราได้โดยใช้ไม้บรรทัดของพระเจ้า คือ พระคัมภีร์ หากเราทำสิ่งที่ไม่เข้ากับพระคำของพระเจ้า แสดงว่าเราทำผิด

พระคัมภีร์ไม่มีผิด เพราะเป็นมาตรฐานแท้ของพระเจ้าซึ่งเราสามารถนำมาวัดประเมินชีวิตของเราได้

บทที่ 3 เนื้อหาของพระคัมภีร์

เป้าหมายของบทเรียน : เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้ว่า พระคริสต์ซึ่งเป็นศูนย์กลางของคำพยากรณ์จะเสด็จกลับมาอีก ให้เขาเตรียมตัวสำหรับการกลับมาของพระองค์

ข้อพระคัมภีร์ : เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15-19 กิจการ 2:22-36

ข้อควรจำ : “พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขนนั้น ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์” กิจการ 2:36

เริ่มต้นบทเรียน

อาลีเป็นพ่อค้าชาวอินเดีย วันหนึ่งเขามีโอกาสพบพ่อค้าชาวอังกฤษ เขาจึงถามว่า ครั้งหน้าช่วยเอาพระคัมภีร์มาให้เขาได้หรือไม่?

“ท่านจะเอาพระคัมภีร์ไปทำอะไร ท่านอ่านก็ไม่ได้?” พ่อค้าชาวอังกฤษรู้สึกประหลาดใจ

“ถึงอ่านไม่ออกก็อยากได้” อาลีตอบ “เพราะเมื่อมีเรือสินค้า ซึ่งพาพ่อค้าที่ข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักมาก่อน ข้าพเจ้าก็จะเอาพระคัมภีร์วางไว้ให้เขาเห็น ถ้าเขาเปิดอ่านข้าพเจ้าก็ไว้ใจเขาได้ แต่หากเขาหมิ่นพระคัมภีร์ ข้าพเจ้าจะไม่เชื่อใจเขา ไม่สนใจเขาอีกต่อไป”

อาลีสู้ว่า เขาจะไว้ใจคนที่รักพระคำของพระเจ้าได้ เขาเองไม่รู้เหตุผล แต่บทเรียนในวันนี้จะช่วยให้เราเข้าใจเหตุผลนั้น แก่นของพระคัมภีร์อยู่ที่บุคคลเดียวคือ พระเยซูคริสต์...เราจะรักพระคัมภีร์ได้ก็เมื่อเรารักและรู้จักพระองค์

ค้นพบความจริงในพระคัมภีร์

1. เหตุที่พระเยซูเสด็จมา ฮีบรู 9:22,10:12

ในยุคแรกมนุษย์รู้ว่า เขาต้องถวายเครื่องบูชาเพื่อไถ่บาปของเขาเอง นั่นคือ เขาต้องฆ่าสัตว์และเอาเลือดของสัตว์มาถวายแด่พระเจ้าบนแท่นเครื่องเผาบูชา

ถาม...เหตุใดต้องใช้เลือดสัตว์?

ในสมัยพันธสัญญาเดิมมีการฆ่าสัตว์ถวายเป็นเครื่องบูชานับไม่ถ้วน แต่พระเจ้าได้ทรงเตรียมที่จะประทานเครื่องบูชาอันมีค่า ซึ่งถวายเพียงครั้งเดียวก็ทดแทนบาปทั้งสิ้นได้ คือ บุคคลพิเศษผู้หนึ่งได้มาสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชา (อ่านฮีบรู 9:22) พระเจ้าได้ตรัสแก่พวกยิวแล้วว่า พระองค์จะเสด็จมาและนามของพระองค์คือ พระเมสสิยาห์ ซึ่งแปลว่า ผู้ถูกเจิม หรือ พระองค์คือผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้

บุคคลพิเศษผู้นี้คือใคร? คือองค์พระเยซูคริสต์พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า พันธสัญญาใหม่บันทึกว่า พระองค์เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์และทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อเรา ทรงทำเช่นนี้เพื่อว่าเราจะได้รับความ

รอด พระโลหิตประเสริฐของพระองค์นั้นมีค่ามากล้นสามารถไถ่บาปเราได้ บัดนี้เราไม่ต้องถวายเครื่องบูชาไถ่บาปของเรา เรามาหาพระเจ้าโดยผ่านเครื่องบูชาแท้จริง นั่นคือ ทางพระเยซู ทรงเป็นทางเดียวเท่านั้น

2. พระคริสต์ในพันธสัญญาเดิม เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15-19

กิจกรรม “อ่านคล้อยจอง”

แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม แล้วให้อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 18:15-19 สลับกัน

ถึงเวลาที่โมเสสจะล่องหลับไป ท่านได้เผยพระวจนะพยากรณ์ว่า พระเจ้าจะทรงตั้งผู้เผยพระวจนะอีกท่านหนึ่งที่จะนำคนของพระองค์

คุณสมบัติประการแรกของผู้นำคนนั้น คือ “เกิดขึ้นในหมู่พวกท่าน จากพี่น้องของท่าน” หมายความว่าพระเจ้าจะทรงให้คนนั้นเป็นชนอิสราเอลด้วย พระเจ้าทรงเลือกเผ่ายูดาห์อยู่ในเชื้อสายของดาวิด มารีย์เป็นหนึ่งในเผ่ายูดาห์ที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นดังทางผ่านของพระบุตร

กิจกรรม “ค้นพระคำ”

ให้ผู้เรียน 3 คนค้นพระคัมภีร์ต่อไปนี้

- 1) ปฐมกาล 49:10 (ยูดาห์)
- 2) 2ซามูเอล 7:16 (ดาวิด)
- 3) อีสยาห์ 7:14 (มารีย์)

อ่านข้อดังกล่าวหน้าชั้น และสนทนากันว่าคำพยากรณ์ตรงกับเหตุการณ์ใด

ประการที่สอง คือ ผู้เผยพระวจนะที่จะมานั้น “เป็นผู้ที่มีความคล้ายคลึงกับโมเสสหลายประการ” (ให้ผู้เรียนคนหนึ่งอ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 18:16-18)

ถาม...พระเยซูกับโมเสสมีชีวิตที่คล้ายคลึงกันอย่างไรบ้าง? (ให้ผู้เรียนตอบ)

- 1) เมื่อเป็นทารกถูกตามประหาร
- 2) คนอียิปต์ช่วยโมเสสไว้ พระเยซูต้องหนีไปอียิปต์
- 3) ถูกเรียกออกจากอียิปต์
- 4) ถูกคนอื่นวิพากษ์วิจารณ์บ่นต่อว่า
- 5) มีใจถ่อมเป็นอย่างมาก
- 6) ถูกคนในครอบครัวต่อว่า
- 7) ได้อ่อนน้อมเพื่อคนที่ไม่สมควร (อพยพ 32:32 ลูกา 23:34)

8) เป็นผู้ปลดปล่อย

หากคนยิวสังเกตเห็นความคล้ายคลึงดังกล่าว เขาก็จะรู้ว่า พระเยซูคือผู้เผยพระวจนะที่โมเสสพยากรณ์ถึง
ถาม... ในชีวิตเราควรมีส่วนคล้ายคลึงพระเยซูหรือโมเสสอย่างไรบ้าง?

หากคนอื่นเห็นความถ่อมใจ การให้อภัย และความรักที่จะอ่อนน้อมเพื่อผู้อื่น เท่ากับชีวิตที่รักพระคำของ
พระเจ้า นั่นกำลังเกิดผล พระเจ้าจะทรงสำแดงพระองค์ให้คนอื่นได้เห็นผ่านตัวเราทุกคน

ยิ่งกว่านั้นพระเยซูยังเป็นผู้ประทานพันธสัญญาให้กับพลไพร่ของพระเจ้าด้วย ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใด
หลังจากโมเสสมาเปรียบกับพระองค์ได้ แม้แต่โมเสสก็ยังสอนให้เราฟังเสียงของพระองค์ด้วย

3. พระเยซูเป็นศูนย์กลางของคำพยากรณ์ กิจการ 2:22-32

กิจกรรม “ศึกษาพระคำ”

ให้ผู้เรียนคนหนึ่งเปิด กิจการ 2:22-32 แล้วอ่านดังๆ หน้าชั้น จากนั้นถามว่า

- 1) ใครเป็นผู้พูด?
- 2) ใครเป็นผู้ฟัง?
- 3) เวลาที่พูดนั้นเป็นวันสำคัญอย่างไร?
- 4) คำพูดนี้มีความหมายว่าอย่างไร?

น่าประหลาดใจที่ชาวยิวไม่ได้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นผู้เผยพระวจนะที่คำพยากรณ์ทั้งสิ้นในพระคัมภีร์อ้างถึง

- * โหราจารย์พบในคำพยากรณ์ว่า พระองค์จะบังเกิดที่เมืองเบธเลเฮม (มีคาห์ 5:2) แต่กษัตริย์เฮโรดไม่ยอมรับพระองค์
- * มีคำพยากรณ์ชัดเจนถึงเหตุการณ์ในการสิ้นพระชนม์ทั้งการตรึง และการจับฉลากแบ่งเสื้อคลุมของพระองค์ (สดุดี 16:10, 22:16,18)
- * เศคาริยาห์กล่าวถึงการนิ่งเงียบของพระองค์และการฝังพระศพในอุโมงค์ (อิสยาห์ 53:7,9)

กิจกรรม “แบบฝึกหัด”

ให้ผู้เรียนเติมลงในแบบฝึกหัดบทที่ 3 ตอนแรกเพื่อทบทวนให้เขาเห็นว่า คำพยากรณ์ถึงพระเยซูนั้นสำเร็จอย่างไรบ้าง

ในวันเพ็นเทคอสต์เปโตรอธิบายแก่ประชาชนว่า พระเยซูคือผู้เผยพระวจนะที่ทำให้คำพยากรณ์สำเร็จ ให้สังเกตว่า เปโตรอธิบายโดยละเอียด (อ่านกิจการ 2:22) “ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำของ

ข้าพเจ้า คือ พระเยซูชวาวาซาเร็ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอธิษฐาน การอัศจรรย์ และหมายสำคัญต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้นท่ามกลางท่านทั้งหลาย...

ถาม...เราคิดว่า พระเยซูทรงทำอะไรในสวรรค์?

เราไม่ทราบทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ แต่พระคัมภีร์ได้บันทึกไว้บ้างว่า พระองค์ทรงทำราชาภิเษกโดยอยู่...

- 1) ทรงจัดเตรียมที่สำหรับผู้ติดตามพระองค์ (ยอห์น 14:1-2)
- 2) ทรงอธิษฐานเพื่อผู้ที่วางใจพระองค์ (ฮีบรู 7:25)
- 3) พระองค์ทรงรอคอยวันที่พระเจ้าทรงกำจัดการชั่วทั้งสิ้น (กิจการ 2:34-36)
- 4) พระองค์ประทานพระวิญญาณสำหรับผู้ที่ทูลขอต่อพระองค์ (กิจการ 2:33)

นี่เป็นส่วนหนึ่งในคำเทศนาของท่านเปโตรในวันเพ็นเทคอสต์

หนังสือวิวรณ์ก็กล่าวถึงองค์พระเยซูคริสต์ด้วย หลังจากที่ยอห์นได้เห็นนิมิตและการสำแดงต่างๆ ท่านก็จะก้มกราบนมัสการผู้ที่สำแดงนิมิตแก่ท่าน แต่ผู้นั้นก็กล่าวว่า **“จงนมัสการพระเจ้าเถิด เพราะว่าคำพยากรณ์กล่าวถึงพระเยซูผู้นั้นเป็นหัวใจของการเผยพระวจนะ”** (วิวรณ์ 19:10)

ถาม...คิดว่าพระคำตอนนี้หมายความว่าอย่างไร?

ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวว่า ศูนย์กลางของคำพยากรณ์คือพระเยซูคริสต์ ดังนั้นเราควรตอบสนองพระองค์อย่างที่ยอห์นได้กระทำ คือ นมัสการพระเจ้าผู้ได้ส่งพระบุตรมาเป็นความสำเร็จของคำพยากรณ์ทั้งสิ้น

ดำเนินชีวิตในความจริง

ในเมื่อเราได้เรียนรู้คำพยากรณ์ถึงพระเยซูคริสต์ เริ่มตั้งแต่พระเจ้าทรงเลือกชนอิสราเอล ทรงเลือกให้เผ่ายูดาห์เป็นทางผ่านของพระบุตร ผู้ซึ่งจะครอบครองเป็นนิത്യ เมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งแรกเท่ากับช่วยหนุนให้ความเชื่อที่ว่า พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้านั้นคงขึ้น และเราควรเชื่อว่า พระองค์จะเสด็จกลับมาครั้งที่สองแน่นอน

ความเชื่อว่าจะกลับมาอีกครั้งนั้น เป็นส่วนสำคัญในการดำเนินชีวิตของเราอย่างมาก เพราะเป็นความหวังใจของคริสเตียน ทำให้คริสเตียนตั้งใจดำเนินชีวิตให้บริสุทธิ์และเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง

เมื่อเราอ่านและเข้าใจคำพยากรณ์ เราจะเห็นว่า พระเจ้าทรงห่วงใยโลกนี้มากเพียงไร เคยเห็นคนที่เตรียมตัวสำหรับวันพิเศษในชีวิตของเขาหรือไม่? อาจจะเป็นงานวันเกิด งานแต่งงาน ฯลฯ ยิ่งงานใหญ่เท่าไร ก็ยิ่งมีการเตรียมวางแผนให้ดีมากเท่านั้น

เหตุการณ์สำคัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติคือ การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าทรงวางแผนสำหรับเหตุการณ์นี้มาหลายพันปีแล้ว พระองค์ทรงบอกเราว่า พระองค์ทรงเตรียมการนี้อยู่ผ่านทางผู้เผยพระวจนะหลายท่าน

เราควรมีทำที่อย่างไรต่อคำพยากรณ์? เราควรตอบสนองด้วยความรู้สึกตื่นเต้นด้วยความรักในพระเจ้า พระองค์ทรงห่วงใยเรามาก เราควรตอบสนองพระองค์ด้วยการมอบชีวิตสุดจิตสุดใจแด่พระองค์

หากเรายังไม่ได้ตัดสินใจจะถวายตัวแด่พระเยซูคริสต์ เราสามารถตัดสินใจได้เดี๋ยวนี้

กิจกรรม “ประเมินผล”

เมื่อพูดถึงความสำคัญในการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ เราได้เตรียมพร้อมสำหรับพระองค์อย่างไรบ้าง

จบด้วยคำพูดที่ว่า “เราสามารถวางชีวิตและอนาคตของเราไว้กับพระเยซูคริสต์ได้ พระองค์ทรงรักเราและประทานสิ่งที่ดีที่สุดในใจให้กับเรา”

บทที่ 4 พระคัมภีร์ช่วยเราได้อย่างไร

เป้าหมายของบทเรียน : เพื่อผู้เรียนได้รู้ว่าพระคัมภีร์มีประโยชน์ต่อชีวิตของเขาอย่างไร และรู้วิธีอ่านพระคัมภีร์เพื่อให้เกิดผลดีที่สุด

ข้อพระคัมภีร์ : 2ทิโมธี 3:16 1ทธะโลนิกา 4:18 อพยพ 20:1-17 สุภาษิต 14:12 สดุดี 119:105 1เปโตร 2:2 ฮีบรู 5:12-14

ข้อควรจำ : พระดำรัสของพระองค์นั้นข้าพระองค์ชิมแล้วหวานจริงๆ หวานกว่าน้ำผึ้งเมื่อถึงปากข้าพระองค์” สดุดี 119:103

เริ่มต้นบทเรียน

เช้าวันหนึ่ง ชายคริสเตียนกำลังอ่านหนังสือพิมพ์ขณะที่จิบกาแฟยามเช้า บุตรชายตัวเล็กอายุเพียง 3 ขวบได้มาเล่นที่ตักของเขาและพูดออกมาว่า “พ่อจ๋า กำฟีก่อน กำฟีก่อน”

เขารู้ทันทีว่าพระเจ้ากำลังตรัสกับเขาผ่านบุตรชายตัวเล็กที่ยังพูดไม่ชัด ต่อมาลูกชายคนนี้เกิดล้มป่วยและสิ้นชีวิต สิ่งที่ถูกได้พูดกับเขาในวันนั้นก็ไม่ได้หายไปจากความทรงจำของเขาเลย

คำของลูกชายกลายเป็นปรัชญาชีวิตของเขานั้นคือ “พ่อจ๋า คัมภีร์ก่อน...” เขาตั้งใจแน่วแน่ว่า พระคัมภีร์จะเป็นสิ่งแรกในธุรกิจการงาน ในการดำเนินชีวิต การนมัสการ แม้ในการพักผ่อน เขาศึกษาพระคำของพระเจ้าด้วยความขยัน และพากเพียร เขาเริ่มต้นสอนในชั้นวิชา ที่สำคัญที่สุด คือ เขาได้เชื่อฟัง กระทำตามพระคำที่เขาได้ศึกษานั้น

ผลที่ได้รับก็คือ ชีวิตของเขาประสบความสำเร็จอย่างมาก “ยิ่งเขาให้ เขาก็ยิ่งได้รับ” พระเจ้าประทานพรให้เขามีความมั่งคั่งมากมาย และผลกำไรในกิจการงานของเขากลายเป็นพระพรแก่คริสตจักรอย่างมาก

ชายผู้นี้คือ แมทธิส บอลดวิน เป็นวิศวกรสร้างรถไฟที่มีชื่อเสียงของอเมริกา เขาได้ถวายเป็นผลกำไรจากการสร้างหัวรถไฟให้กับการหาบทเรียนและวรรณกรรมคริสเตียนให้เด็ก ๆ เขาเป็นพระพรใหญ่สำหรับคนนับล้าน เพราะเขาหันมาสนใจกับคำเตือนของพระเจ้าและลงมือปฏิบัติตาม

ค้นพบความจริงในพระคัมภีร์

1. พระคัมภีร์ช่วยเราได้อย่างไร?

2ทิโมธี 3:16 1ทธะโลนิกา 4:18 สดุดี 119:105 โรม 3:20 มัทธิว 4:1-11

2ทิโมธี 3:16 บอกว่า พระเจ้าประทานพระคัมภีร์เพื่อเราเพราะพระองค์ทรงปรารถนาจะช่วยเราหลายๆ ด้าน ในเรามาดูการช่วยเหลือของพระคัมภีร์ต่อชีวิตเรา 8 ประการ (เขียน 8 ข้อต่อไปนี้ลงบนกระดาน)

1) เลี้ยงดูจิตวิญญาณของเรา

ทุกวันเราต้องการอาหารเพื่อให้ร่างกายแข็งแรง พระคำของพระเจ้ก็เช่นกัน จะช่วยทำให้เราเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็ง ทำให้เราเติบโตเป็นเหมือนพระเยซูมากขึ้น เมื่อเราขาดอาหารเราจะอ่อนแอ เช่นเดียวกัน ถ้าขาดพระคำเราก็จะอ่อนแอฝ่ายวิญญาณ

หากเราจะคิดถึงพระคำของพระเจ้อยู่เสมอเราจะรู้ว่า มีบางตอนที่เป็นความหวานสำหรับชีวิตเป็นเหมือนน้ำผึ้งสำหรับวิญญาณของเรา (สดุดี 119:103)

2) เล้าโลมใจ

เมื่อเรามีความเสียใจ เมื่อคนรักของเราจากไป เราจะหาคำปลอบใจ คำเล้าโลมใจได้จากพระคำของพระเจ้ (1 เธสะโลนิกา 4:18)

3) หนุนใจเรา

เป็นการง่ายที่จะเกิดความท้อถอย จิตใจหดหู่ บางครั้งรู้สึกว่ามีอุปสรรคและความทุกข์อยู่รอบตัวเรา นี่เป็นเวลาที่เราควรหันหาพระคำเพื่อรับกำลังใจใหม่

กิจกรรม “ค้นพระคัมภีร์”

แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มๆ ละ 3-4 คน ทุกกลุ่มจะต้องมีพระคัมภีร์ บอกให้เขาอ่านอิสยาห์ 43 แล้วเขียนว่ามีคำหนุนใจอยู่ที่คำ อะไรวาง ให้เวลา 5 นาที ดูว่ากลุ่มใดจะพบคำแห่งการหนุนใจได้มากที่สุด

4) เตือนสติ

ในบัญญัติ 10 ประการ (อ่านอพยพ 20:1-7) และตอนอื่นๆ พระเจ้าทรงเตือนให้เราหลีกเลี่ยงสิ่งชั่วร้าย เช่น การมูสา การลักขโมย ทูจริตด้วยวิธีต่างๆ เมื่อเราทำตามใจตัวเอง พระเจ้ก็ทรงเตือนว่าเรากำลังมุ่งไปหาความยุ่งยาก เราควรหันจากทางนั้น (สุภาษิต 14:12)

5) ทรงนำ

เมื่อเราไม่รู้ว่าจะไปทางไหน พระคัมภีร์จะนำเราได้ “พระวจนะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่มรรคาของข้าพระองค์” (สดุดี 119:105)

พระคำของพระเจ้ช่วยบอกเราว่า เราจะไปอยู่กับพระเจ้ได้อย่างไร ดำเนินชีวิตอย่างไรจึงเป็นที่พอพระทัยพระเจ้ เปรียบได้กับพิมพ์เขียวของสถาปนิกที่จะช่วยให้ช่างก่อสร้างรู้ว่า จะสร้างตึกอย่างไร พระเจ้ทรงมีแผนการสำหรับชีวิตของเราแต่ละคนต่างกันไป เราจะรู้แผนการนั้นก็โดยการอ่านพิมพ์เขียวของพระเจ้ และเชื่อฟังทำตามนั้น

6) ส่งให้เราเห็นความบาป

พระคัมภีร์เป็นดั่งแสงไฟที่ส่องให้เราเห็นบาปในชีวิตของเราชัดเจน “เพราะว่าธรรมบัญญัตินั้นทำให้รู้จักบาปได้” (โรม 3:20) ช่วยให้เราสำนึกในบาปและละทิ้งมัน

ยิ่งกว่านั้น พระคัมภีร์ยังช่วยให้เรารู้ว่า พระผู้ช่วยให้รอดทรงรอที่จะอภัยบาปเราอยู่เสมอ

7) สอน

เคยมีคำถามต่อไปนี้เกิดขึ้นไหม?

- * จักรวาลเริ่มต้นที่ใด? และจะจบลงที่ไหน?
- * เราจะไปสวรรค์ได้อย่างไร?
- * ฉันมาอยู่ในโลกนี้เพื่ออะไร?
- * ชีวิตนี้มีค่าพอหรือ?
- * คนพวกไหนบ้างที่ตกนรก?
- * ฉันคือใคร?
- * เกิดอะไรขึ้นหลังความตาย?

พระคัมภีร์มีคำตอบให้กับคำถามเหล่านี้และจะสอนให้เราเข้าใจเรื่องเหล่านี้ได้อย่างกระจ่างแจ้ง

8) ชนมะมาร

ปีน ดาบ และหอกนั้น คืออาวุธที่เราใช้สำหรับการล่าสัตว์ และต่อสู้กับศัตรู แม้เรามีศัตรูที่ร้ายกาจมากนั่นคือ ซาตาน แต่เราก็มีอาวุธยุทธภัณฑ์ที่มีประสิทธิภาพเพื่อใช้ต่อสู้กับมัน เมื่อพระเยซูต่อสู้กับมาร พระองค์ตรัสว่า “มีคำเขียนไว้ว่า...” ถึง 3 ครั้ง พระองค์ต่อสู้กับมารด้วยพระคำจากพันธสัญญาเดิม

ดังนั้นเราจึงควรต่อสู้กับมารอย่างที่เราเชื่อได้ทรงกระทำ เราควรจะท่องจำพระคำให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ จงท่องจำให้ได้ดีจนแน่ใจว่า เราจะจำข้อนั้นๆไปได้ตลอดชีวิต เมื่อซาตานมาทดลองเรา จงทูลขอพระเจ้าให้ช่วยเรา นำข้อพระคัมภีร์ที่เราเคยจำมาใช้ ท่องพระคำตอนที่เหมาะกับเวลานั้นๆ มารจะพ่ายแพ้ไปแน่นอน

จงเริ่มต้นท่องพระคำในวันนี้ ชีตเส้นใต้พระคำตอนที่สำคัญเขียนลงบนกระดาษแผ่นเล็กๆ นำติดตัวไปด้วย และท่องให้ขึ้นใจ

2. วิธีอ่านพระคัมภีร์

1เปโตร 2:2 ฮีบรู 5:12-14 ยอห์น 14:26-16:13 ยากอบ 1:22

กิจกรรม “ท่องจำ”

แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มๆ ละ 3 คน ให้ข้อพระคัมภีร์กลุ่มละข้อ จากข้อต่อไปนี้อย่างน้อยและให้ท่องจำภายในเวลา 3 นาที จากนั้นออกมาท่องหน้าชั้น ต้องให้พร้อมเพรียงกัน

โรม 8:1 โรม 5:1 1โครินธ์ 10:13 1เปโตร 2:9 โคลโลสี 3:16 ฟิลิปปี 4:7

1) อ่านทุกวัน

จำข้อพระคำที่บอกว่าพระคำของพระเจ้าเป็นเหมือนอาหาร (1เปโตร 2:2 ฮีบรู 5:12-14)

ก. เราต้องการอาหารเมื่อไหร่?

หากเราต้องการให้ร่างกายแข็งแรง ก็จำเป็นที่เราจะต้องกินอาหารให้ครบหมู่ทุกวัน เช่นเดียวกัน เราจำเป็นต้องกินอาหารฝ่ายวิญญาณทุกวัน วิธีที่ดีที่สุดคือ การจัดเป็นเวลาดอนเช้า 15 นาที และก่อนนอนอีก 15 นาที โดยอธิษฐานและอ่านพระคัมภีร์ หลายคนเรียกเวลานี้ว่า “เวลาเฝ้าเดี่ยว”

ข. เราควรอ่านมากแค่ไหน?

บทหนึ่งจากพันธสัญญาเดิมในเวลาเช้าและบทหนึ่งจากพันธสัญญาใหม่ในตอนเย็นดีไหม? หรือเราอาจใช้หนังสือคู่มือเฝ้าเดี่ยว ซึ่งออกทุกๆเดือนมาช่วยแนะในการอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐานก็ได้ ซึ่งสามารถหาซื้อได้ที่ร้านหนังสือคริสเตียนทั่วไป

2) ขอลพระวิญญาณทรงช่วย

ก่อนที่จะอ่านพระคัมภีร์ จงขอลพระเจ้าทรงช่วยให้เราเข้าใจพระวจนะของพระองค์ ขอพระเจ้าทรงให้เราเห็นสิ่งที่พระองค์ปรารถนาจะสอนเรา จำไว้ว่า หากเราเป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่จริงๆ พระวิญญาณของพระเจ้าก็ประทับในเรา พระองค์ปรารถนาที่จะให้เรารู้จักพระคำของพระองค์ (ยอห์น 14:26,16:3)

3) คิดไตร่ตรอง

อย่าอ่านพระคัมภีร์แบบผ่านไปเท่านั้น แต่เราควรใช้เวลาไตร่ตรอง ใคร่ครวญ ถึงความหมายและความสำคัญที่มีต่อชีวิตของเรา เพราะพระคำจะไม่มีประโยชน์สำหรับเราจนกว่าเราจะใคร่ครวญ คำนึง ภาวนา และตั้งใจแน่วแน่ที่จะให้พระคำนั้นเกิดผลในชีวิตของเรา

4) เชื่อและกระทำตาม

จงเชื่อสิ่งที่พระคัมภีร์บอกเรา และเราต้องกระทำตาม (ยากอบ 1:22-25) หากเราอ่านพระคำโดยไม่สังเกตว่า พระเจ้าตรัสอะไรบ้างก็ไม่เกิดประโยชน์อันใด

กิจกรรม “ที่คั่นหนังสือ”

เตรียมกระดาษสีขนาด 7x22 นิ้ว แจกให้ผู้เรียนคนละใบ เพื่อทำที่คั่นหนังสือ โดยเขียนชื่อควรจำ 4 ประการเมื่อเขาอ่านพระคัมภีร์ลงไปด้วย ดังนี้

1. ขอพระวิญญาณทรงทำให้เราเข้าใจพระคำ
2. คิดถึงสิ่งที่อ่าน
3. เชื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัสแก่เรา
4. ทำสิ่งที่พระเจ้าให้ทำ

ให้ทำที่คั่นหนังสือสอดไว้ในพระคัมภีร์ส่วนตัวของแต่ละคน

ข้อควรจำ 4 ประการ เมื่ออ่านพระคัมภีร์

- 1) พุทธขอพระวิญญาณทรงช่วยให้เราเข้าใจพระคัมภีร์ตอนที่เรากำลังอ่าน
- 2) คิดใคร่ครวญถึงสิ่งที่ได้อ่านมาแล้ว
- 3) เชื่อมโยงสิ่งที่พระเจ้าตรัสแก่เรา
- 4) ทำตามสิ่งที่พระเจ้าตรัส

ดำเนินชีวิตในความจริง

บางครั้งรู้สึกเป็นการยากที่เราจะอ่านพระคัมภีร์ เราารู้สึกกังวลในเรื่องอื่นหรือเราอาจไม่เข้าใจพระคำของพระเจ้า คริสเตียนใหม่หลายคนเลิกอ่านพระคัมภีร์เพราะเขารู้สึกว่ายากเกินไป แต่...อย่าท้อใจกับสิ่งที่เราไม่เข้าใจ พระเจ้ามิได้ทรงหวังให้เราเข้าใจทุกสิ่งในคืนเดียว พระวิญญาณทรงสอนเราทีละสิ่ง เมื่อเราเชื่อฟังสิ่งหนึ่ง พระองค์ก็จะทรงสอนสิ่งต่อไปแก่เรา

กิจกรรม

แบ่งเขียนคำตอบต่อไปนี้บนกระดาน

น้ำนม	อาหารแข็ง
(1 เปโตร 2:2)	(ฮีบรู 5:12-14)
เรื่องพื้นฐานสำหรับคริสเตียนใหม่	เรื่องที่ยากขึ้นสำหรับคริสเตียนที่โตแล้ว
.....	.....

เมื่อผู้เรียนอ่านทั้งสองข้อนี้แล้ว ให้เขาเสนอว่า เรื่องใดบ้างที่เป็นน้ำนม เรื่องใดเป็นอาหารแข็ง นี่เป็นเวลาอันเหมาะที่จะถามผู้เรียนว่า เขาอยากเรียนรู้เรื่องอะไรบ้าง?

เด็กเล็กกินเนื้อได้ไหม? ไม่ได้หรอก เพราะเด็กต้องดื่มนมก่อน หากมารดาเอาเนื้อให้ลูกกินตั้งแต่เด็กมีอายุเพียงเดือนเดียว กระเพาะของเขาก็จะมีปัญหาแน่นอน

เช่นเดียวกัน พระเจ้าไม่ได้ทรงคาดหวังให้คริสเตียนใหม่เข้าใจทุกบท ทุกตอนในพระคัมภีร์ภายในระยะเวลาอันสั้น เมื่อเราไม่เข้าใจเรื่องอะไร เราก็อาจทิ้งไว้และนำไปถามอาจารย์ผู้รู้เมื่อมีโอกาส เราควรอ่านตอนง่ายๆ ก่อน เช่น มัทธิว มาระโก ลูกา ยอห์น ผู้เรียนจะเข้าใจสิ่งที่ยากขึ้นเมื่อพวกเขาเติบโตในพระเจ้า ดังนั้นการไปเรียนวิจัยจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้เรามีความรู้แตกฉานในพระวจนะของพระเจ้า

พระคัมภีร์กับวิทยาศาสตร์

ปัจจุบันนักเรียนมัธยมซึ่งเป็นคริสเตียนกำลังพบความยุ่งยากใจในการเรียนมากพอสมควร เพราะคริสตจักรได้สอนเรื่องการทรงสร้างของพระเจ้าและราชกิจของพระองค์ที่อยู่เหนือประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ในขณะที่เดียวกันที่โรงเรียนก็มีการสอนวิชาต่างๆซึ่งขัดต่อความเชื่อในพระเจ้า และปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ

นักเรียนคริสเตียนพบว่า ตนเองจะต้องหาจุดยืนให้ถูกต้อง เขาถูกบังคับว่า ในโรงเรียนจะต้องคิดตามหลักวิทยาศาสตร์ เมื่อมาอยู่ในคริสตจักรก็ต้องคิดตามหลักศาสนา

เป้าหมายของบทเรียนในตอนนี้เป็นคือ จะช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจว่า ทั้งวิทยาศาสตร์และศาสนศาสตร์เป็นสิ่งที่เกื้อกูลกันไม่จำเป็นต้องแยกจากกัน ผลที่เราต้องการคือ ผู้เรียนรู้ว่า ทั้งพระคัมภีร์และวิทยาศาสตร์นั้นสามารถนำมาใช้ร่วมกันในชีวิตคริสเตียนได้

บทที่ 5 พูดถึงทฤษฎีวิวัฒนาการ ทฤษฎีนี้ได้สร้างความเผ็ดร้อนในการโต้เถียงระหว่างนักศาสนศาสตร์กับนักวิทยาศาสตร์เป็นเวลานานมาแล้ว เราจะมาพิจารณานับที่เกี่ยวกับการทรงสร้างไปพร้อมกับทฤษฎีวิวัฒนาการ พระเจ้าทรงเป็นผู้รับผิดชอบในการเนรมิตสร้างจักรวาลนี้ พระองค์ทรงสร้างมันขึ้นมาด้วยพระดำรัสของพระองค์

บทที่ 6 กล่าวถึงการสร้างมนุษยชาติ ผู้เรียนจะพบว่า การที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาจากผลคืดินนั้น เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์ บทนี้ยังรวมถึงการที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ทั้งชายและหญิงตามแบบพระฉายาของพระองค์และเป้าหมายในการที่พระองค์ทรงสร้างเขาขึ้นมา

บทที่ 7 ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ที่จะมองเห็นพระเจ้าจากธรรมชาติ หลายครั้งเราได้มองดูความงามในธรรมชาติ โดยไม่ได้นึกถึงพระผู้สร้างสรรคธรรมชาตินั้น บทเรียนมีจุดประสงค์ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นพระสิริของพระเจ้าซึ่งสะท้อนมาจากความหลากหลายและความงดงามของธรรมชาติ เราพบพระเจ้าได้ไม่ยากอย่างที่เราคิด หากเรารู้ว่าเราจะหาพระองค์อย่างไร เราก็จะพบพระองค์เป็นแน่

ขอพระเจ้าทรงช่วยครุในขณะเตรียมบทเรียน “พระคัมภีร์กับวิทยาศาสตร์” เราอธิษฐานว่า พระเจ้าจะทรงช่วยให้ความเชื่อของผู้เรียนได้มั่นคง เข้มแข็งยิ่งขึ้นหลังจากที่เขาผ่านบทเรียนนี้ไปแล้ว

บทที่ 5 เริ่มต้นขึ้นมาได้อย่างไร

เป้าหมายของบทเรียน : เพื่อวิเคราะห์ทฤษฎีวิวัฒนาการด้วยพระคำของพระเจ้า และยอมรับ
เรื่องการทรงสร้างที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์

ข้อพระคัมภีร์ : ปฐมกาล 1:1-31 สดุดี 14:1 ฮีบรู 1:1-4

ข้อควรจำ : “ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน” (ปฐมกาล 1:1)

เริ่มต้นบทเรียน

กิจกรรม “ละครสัมภาษณ์”

เลือกผู้เรียนที่คุยเก่ง 2 คน ล้วงหน้าให้คนหนึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ เสนอทฤษฎีวิวัฒนาการ อีกคนเป็น
นักวิทยาศาสตร์คริสเตียนเสนอความเห็นที่พระเจ้าทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างโลก

(ผู้เรียนทั้งสองจะต้องเตรียมมาเอง) จากนั้นครูจะเป็นผู้สัมภาษณ์ทั้งสองเพิ่มเติม เพื่อถึงความสนใจของ
ผู้เรียนทั้งชั้น)

เราเคยมองดูท้องฟ้าในคืนเดือนมืดไหม? รู้สึกประหลาดใจบ้างไหมว่า แสงที่ส่องระยิบระยับอยู่บนท้องฟ้า
นั้นมีมากมายเกินกว่าที่เราจะนับได้ นักดาราศาสตร์คำนวณไว้ว่าจาก 1 ดวงที่เราเห็นนั้นเป็นเพียง 1 ในล้านล้าน
ดวงที่เรายังไม่เห็น ดวงดาวมากมายเหล่านี้มาจากไหนกัน?

หากเรามีโอกาสได้ไปสัมผัสป่าเขาและธรรมชาติ ขอให้มองดูต้นไม้ซึ่งมีอยู่มากมายพิจารณาดูให้ดี ๆ ว่ามัน
ใหญ่โตน่าเกรงขามเพียงไร แต่ความอ่อนช้อยงดงามก็มีอยู่ในตัวของมัน การเชื่อมต่อของกิ่งก้านต้นไม้เป็นอย่างไร
ต้นไม้เหล่านี้มาจากไหน?

ลองคิดถึงเวลาเช้าที่เรากำลังเตรียมตัวมานมัสการพระเจ้า เมื่อเราแปรงฟัน เราหวีผม เรามองดูตัวเองใน
กระจก เราเห็นตัวเราสะท้อนออกมาจากกระจกนั้น เราเองล่ะ เรามาจากไหน? ใช่แล้ว พ่อกับแม่ให้กำเนิดเรามา
แต่ถ้าเราลองสืบเชื้อสายขึ้นไป ใครล่ะเป็นผู้เริ่มมวลมนุษย์ทั้งสิ้น

ค้นพบความจริงในพระคัมภีร์

1. วิวัฒนาการ

ปฐมกาล 1:1 สดุดี 14:1

“ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน” (ปฐมกาล 1:1)

พระคำข้อนี้บอกเราว่า พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างและพระคำตอนนี้ก็กลายเป็นข้อถกเถียงกันอย่างมากใน
หมู่นักศาสนศาสตร์และนักวิทยาศาสตร์ บางคนไม่เชื่อพระเจ้า และไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงสร้างสิ่งใดๆ บางคนเชื่อ

ในพระเจ้า แต่ก็ไม่แน่ใจว่า พระองค์ทรงสร้างอย่างไร หรือทรงสร้างมันขึ้นมาเมื่อไร ให้เรามาดูความเห็นของคนบางคนในเรื่องกำเนิดโลกและมนุษยชาติกัน

แนวคิดวิวัฒนาการคงเป็นแนวเดียวกับที่ผู้เรียนเคยได้ยินมาบ้างแล้ว ทฤษฎีนี้ให้ความเห็นว่า จักรวาลเกิดขึ้นจากการระเบิด เมื่อ 40 ล้านล้านปีที่แล้ว หลังจากนั้น สุริยจักรวาลก็ค่อยๆมีระบบระเบียบขึ้นจนเป็นอย่างที่เราเห็นอยู่ในปัจจุบัน โดยสิ่งที่มาประกอบเป็นสุริยจักรวาลก็คือ ส่วนที่ระเบิดออกมาเหล่านั้นและล้านล้านปีต่อมาชีวิตก็เกิดขึ้นเองในโลก สิ่งมีชีวิตต่างๆในโลกก็วิวัฒนาการมาจากสัตว์เซลล์เดียวทั้งสิ้น

ถาม...ความคิดวิวัฒนาการที่เรียนกันในโรงเรียนมีอะไรบ้าง?

ผู้เสนอความคิดวิวัฒนาการนี้คือ ชาร์ล ดาร์วิน แต่แนวความคิดแบบนี้มีมานานแล้ว ตั้งแต่สมัยของ อริสโตเติล (384-322 ก.ค.ศ.) อริสโตเติลสามารถแบ่งประเภทของพืช สัตว์ เป็นหมวดหมู่ได้ ซึ่งแนวความคิดนี้ยังเป็นพื้นฐานของวิทยาศาสตร์ในปัจจุบัน

กิจกรรม “หาความหมาย”

นำพจนานุกรมมาให้ผู้เรียนเปิดคำว่า ทฤษฎี อ่านคำจำกัดความต่างๆ จากนั้นอธิบายว่า ทฤษฎีกับข้อเท็จจริงต่างกันอย่างไร?

ทฤษฎีวิวัฒนาการเป็นเพียงทฤษฎี มิใช่ข้อเท็จจริง ข้อเท็จจริงคือ สิ่งที่เกิดขึ้นจริง เป็นเรื่องจริง ไม่เปลี่ยนแปลง สามารถพิสูจน์ให้เห็นจริงได้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ตัวอย่างเช่น

- 1) $2+2$ เป็น 4
- 2) พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เคยเป็นนายกรัฐมนตรีของไทยหลายสมัย
- 3) โลกโคจรรอบดวงอาทิตย์ 1 รอบใช้เวลา 1 ปี

พูดง่าย ๆ ก็คือ ทฤษฎีเป็นการใช้ข้อมูลหลายๆอย่างมารวมกันเพื่ออธิบายบางสิ่งที่เรายังไม่ทราบแน่นอน เช่น กำเนิดจักรวาล ภาวะเศรษฐกิจของโลกในอีก 10 ปีข้างหน้า ทฤษฎีเป็นสิ่งที่มีความหมาย ช่วยพาเราไปหาข้อเท็จจริง แต่ยังไม่อาจยอมรับเป็นข้อเท็จจริงได้

หลายคนใช้ทฤษฎีวิวัฒนาการเพื่อล้มล้างเรื่องของพระเจ้า พวกเขาคิดว่า ถ้าไม่มีพระเจ้า เขาก็จะมีชีวิตอยู่ได้อย่างอิสระ ไม่ต้องรับผิดชอบการกระทำของตนเอง พระคัมภีร์กล่าวว่า “คนโง่รำพึงอยู่ในใจของตนว่าไม่มีพระเจ้า” (สดุดี 14:1) และยังคงกล่าวต่อไปด้วยว่า “ฟ้าสวรรค์ประกาศพระสิริของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถกิจของพระองค์” (สดุดี 19:1) คริสเตียนเชื่อว่า มีพระเจ้า และพระองค์ทรงเป็นผู้สร้างจักรวาลและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น รวมทั้งมนุษย์ด้วย เรามิได้เป็นผลมาจากการระเบิดในจักรวาล เราเป็นพระหัตถกิจของพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ เราสามารถพูดได้อย่างที่ดาวิดกล่าวไว้ว่า “เพราะพระองค์ทรงปั้นส่วนภายในข้าพระองค์ พระองค์ทรงทอข้าพระองค์เข้าด้วยกันในครรภ์มารดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์โมทนาพระคุณพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์แปลกประหลาดอย่างน่ากลัว” (สดุดี 139:13-14)

2. พระเจ้าตรัส และ...

ปฐมกาล 1:3-24

ลองคิดว่า หากเราเข้าไปในห้องๆหนึ่งซึ่งว่าง ไม่มีเก้าอี้หรือโต๊ะ ไม่มีหน้าต่าง มีแต่ฝา 4 ด้านและเพดาน จากนั้นเราก็ต้องพุดออกมาเพื่อให้เกิดเฟอร์นิเจอร์ระดับห้อง เรามองไปที่ผนังห้องแล้วเอ่ยว่า “อยากให้มีเก้าอี้ นุ่มๆตรงนี้” ทันใดนั้นก็มียี่เก้าอี้ปรากฏขึ้น จากนั้นมองไปทางซ้ายกล่าวว่า “หากมีโต๊ะเตี้ยๆมีโคมไฟดินเผาตรงข้างๆ จะสวยไม่น้อย” ปัง! โต๊ะกับโคมไฟดินเผาก็ปรากฏขึ้น เราแต่งห้องไปเรื่อยๆ อาจให้มีหน้าต่าง ม่านสีฟ้าอ่อน มี แจกันประดับด้วยดอกกุหลาบสีชมพู เมื่อเราแต่งห้องของเราเสร็จ เราก็นั่งลงที่เก้าอี้พักผ่อนมองดูผลงานที่เรา สร้างสรรค์

หลังจากที่พระเจ้าทรง “สร้างฟ้าและแผ่นดิน” แล้ว พระองค์ก็ทรงเริ่มตกแต่งพื้นโลก (ปฐมกาล 1:3-25) พระองค์ทรงเคลื่อนไหวดำเนินไปในจักรวาลที่ว่างเปล่านั้น พระองค์ทรงสร้างโลกและสรรพสิ่งในโลกด้วยพระดำรัส อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เป็นการยากสำหรับมนุษย์ที่จะเข้าใจขบวนการทรงสร้างของพระเจ้า เพราะเขาเองจะ สร้างสรรค์สิ่งต่างๆจากสิ่งที่มีอยู่แล้ว เช่น สร้างบ้าน วาดภาพ ทำอาหาร เป็นต้น

ปฐมกาล 1:3-25 บอกเราถึงการทรงสร้างของพระเจ้า ข้อความจากพระคำตอนนี้ได้บอกเราว่า พระเจ้า ทรงมีส่วนในการสร้างทุกชั้นตอน

ถาม...จากปฐมกาล 1:3-25 พระเจ้าทรงสร้างอะไรบ้าง? (ให้หาและทำรายการสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง)

กิจกรรม “กระดาน”

เขียน 7 วันแรกของโลกบนกระดาน

วันที่ 1	ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์
วันที่ 2	กลางวัน กลางคืน
วันที่ 3	สัตว์น้ำ นก
วันที่ 4	ท้องฟ้า
วันที่ 5	มนุษย์และสัตว์บก
วันที่ 6	พักผ่อน
วันที่ 7	แผ่นดิน ผืนน้ำ และพืชผัก

จับคู่ให้ถูกต้องแล้วดูเฉลยในปฐมกาลบทที่ 1

พระเจ้าทรงทำภารกิจของพระองค์อย่างมีระบบระเบียบ ทรงทำจนเสร็จสิ้นสมบูรณ์ ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นจากความบังเอิญ หรือนอกเหนือการควบคุมของพระองค์ พระองค์ทรงรวบรวมน้ำให้อยู่ในที่เดียวกัน และแผ่นดินก็ปรากฏขึ้น ทรงอนุญาตให้ผืนดินมีพืชผักงอกขึ้นมา ทรงสร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ เป็นต้นกำเนิดแสงในเวลา กลางวัน และกลางคืนตามลำดับ และยังทำหน้าที่กำหนดปีและฤดูกาลให้กับโลก พระองค์ทรงเติมทะเลด้วยสัตว์ น้ำนานาชนิด ทรงให้มีนกในท้องฟ้า มีปลาในทะเล ทรงสร้างสัตว์บกต่างๆมากมาย ในที่สุดพระองค์ก็ทรงสร้าง ชายและหญิง

ให้เราพิจารณาการบรรยายถึงการเนรมิตสร้างของพระเจ้าจากปฐมกาล 1:3-4 พระเจ้าตรัสว่า “จงเกิด
ความสว่าง” ความสว่างก็เกิดขึ้น พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และทรงแยกความสว่างออกจากความมืด
ข้อนี้กล่าวถึงการทรงสร้างแสงสว่าง เราเห็นหลักของการทรงสร้างของพระองค์ดังนี้

ประการแรก

พระเจ้าทรงสร้างด้วยฤทธิแห่งพระดำรัสของพระองค์ สิ่งที่พระองค์ตรัสเกิดเป็นจริงความสว่างเกิดขึ้น
จากศูนย์ภาพ เมื่อพระเจ้าตรัสเรียกมัน

ประการที่สอง

สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นดี หลังจากที่พระองค์ทรงสร้างแสงสว่าง พระองค์ทรงเห็นว่า ความสว่างนั้นดี
(ข้อ 4,10,12,18,21,25) พระเจ้าของเราทรงเพียบพร้อมไว้ที่ใด ดังนั้นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างจึงเพียบพร้อม
สมบูรณ์ หลังจากที่พระเจ้าทรงทำการเนรมิตสร้างเสร็จสิ้น ผู้เขียนปฐมกาลได้บันทึกว่า “พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่ง
ทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ทรงเห็นว่าดี” (ปฐมกาล 1:31)

3. พระเจ้ายังคงตรัสอยู่

ฮีบรู 1:1-4

ในข้อที่แล้ว ได้กล่าวถึงการทรงสร้างของพระเจ้าด้วยพระดำรัสของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสร้าง
จักรวาลเสร็จ พระองค์ไม่ได้ทรงอยู่เฉยๆ แต่พระองค์ได้ตรัสกับมนุษย์หลายทางหลายแบบ แม้กระทั่งทุกวันนี้
พระองค์ก็ยังตรัสกับผู้ที่คอยฟังพระสุรเสียงของพระองค์

ถาม...พระเจ้าตรัสกับเราอย่างไร? พระองค์ไม่ได้โทรศัพท์มาคุยกับเรา หรือเขียนจดหมาย เอ...ถ้าอย่าง
นั้นพระองค์ตรัสกับเราอย่างไร?

พันธสัญญาเดิมบันทึกถึงการที่พระเจ้าติดต่อกับประชากรของพระองค์ไว้ อพยพ 3:2-10 บอกเราว่า พระ
เจ้าตรัสกับโมเสสจากต้นไม้ไฟ ทรงสั่งให้เขาไปช่วยชนชาติอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของฟาโรห์และนำเขา
ออกมาจากการเป็นทาส ให้ไปยังแผ่นดินที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ และในอพยพ บทที่ 20 พระเจ้าได้ประทาน
บัญญัติ 10 ประการให้กับประชากรของพระองค์ พระเจ้าตรัสกับเราผ่านทางบัญญัตินี้ ช่วยให้เราไม่ถูกเกณฑ์ใน
การประทุติ นอกจากนั้น พระเจ้ายังทรงสำแดงพระองค์ผ่านผู้เผยพระวจนะ ฮีบรู 1:1 กล่าวว่า ในโบราณกาลพระ
เจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมายแก่บรรพบุรุษของเรา ทางพวกผู้เผยพระวจนะ พระเจ้าทรงเลือกผู้เผยพระวจนะไว้
เพื่อนำข่าวสารจากพระองค์ไปยังผู้เชื่อ

ตอนนี้เราก็อทราบแล้วว่า พระเจ้าได้ตรัสให้สรรพสิ่งเกิดขึ้นมา และได้ตรัสกับประชากรของพระองค์ตาม
แบบในพันธสัญญาเดิมด้วย ยังมีหลายสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับเรา บัดนี้พระองค์ยังตรัสกับเราทางพระวจนะของ
พระองค์ ทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่เต็มไปด้วยพระดำรัสของพระองค์ที่มีต่อเรา และสำหรับคนที่
อยากฟังพระสุรเสียงของพระองค์นั้น พระองค์ยังตรัสผ่านคำอธิษฐานซึ่งเป็นอีกทางหนึ่งที่เราจะสื่อสารสัมพันธ์กับพระ
เจ้า แม้ว่าพระเจ้าไม่ทรงตอบเราด้วยเสียงที่สามารถได้ยิน แต่พระองค์จะให้สิ่งที่พระองค์ปรารถนาให้เรารู้นั้นติด
แน่นอยู่ในใจ และความคิดของเรา

พระเจ้าตรัสกับเราหลายวิธี และวิธีที่ดีที่สุด คือ ตรัสโดยพระบุตรของพระองค์ (ให้ผู้เรียนคนหนึ่งอ่าน ยีบรู 1:2)

ถาม...ที่ว่า พระเจ้าตรัสแก่เราทางพระบุตรนั้นพระองค์ตรัสว่าอย่างไร?

พระเจ้าตรัสผ่านพระบุตรของพระองค์ด้วยสุดกำลังของพระองค์ว่า “เรารักเจ้ามาก จนเราเต็มใจที่จะตายเพื่อเจ้า” พระเจ้าผู้สร้างโลกด้วยผีพระหัตถ์ของพระองค์ทรงรักเรามากจนได้เสด็จมาในโลกและมอบชีวิตของพระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเรา! และด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เราจึงได้มีความสัมพันธ์กับพระองค์และมีชีวิตนิรันดร์

เมื่อพระเจ้าตรัส ต้องมีการตอบสนอง ในการทรงสร้างนั้น เมื่อพระเจ้าตรัสสรรพสิ่งก็เกิดขึ้นตามพระดำรัสของพระองค์และที่ไม้กางเขนพระเจ้าได้ตรัสกับเราทางพระบุตรของพระองค์ เราต้องตัดสินใจว่า เราจะตอบสนองพระดำรัสของพระองค์อย่างไร?

ดำเนินชีวิตในความจริง

กิจกรรม “ระดมสมอง”

ถาม...ทุกวันนี้ พระเจ้าตรัสแก่เราอย่างไรบ้าง?

หนุนใจให้ผู้เรียนตอบเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ (เขียนคำตอบลงบนกระดาน)

หاناฟิกาเก่าๆที่เสียแล้วแกะออกเป็นชิ้นๆใส่ลงในกล่อง เอาชิ้นส่วนวางลงบนโต๊ะและถามผู้เรียนว่า มีใครสามารถประกอบนาฬิกาได้บ้าง?

อธิบายว่า ส่วนประกอบต่างๆสามารถประกอบเข้ากันได้ด้วยความบังเอิญ ช่างซ่อมนาฬิกาต้องมีความสามารถ มีความเชี่ยวชาญที่จะนำชิ้นส่วนเหล่านี้ประกอบกันให้ถูกต้อง

ชี้ให้ผู้เรียนเห็นว่า โลกของเรานี้ก็ไม่สามารถเกิดขึ้นโดยบังเอิญได้เช่นกัน แต่มีผู้สร้างผู้ยิ่งใหญ่ คือ พระเจ้า บทเรียนได้เริ่มจากการสรุปทฤษฎีวิวัฒนาการอย่างย่อๆได้มีการนำเอาทฤษฎีนี้มาอธิบายการเกิดของโลกอย่างกว้างขวางในโรงเรียน ดังนั้น ผู้เรียนจะต้องเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับความคิดที่ตรงข้ามกับพระคำของพระเจ้า

ในปฐมกาลกล่าวว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างจักรวาลและมนุษยชาติ

ส่วนวิวัฒนาการบอกว่าสิ่งต่างๆเกิดขึ้นมาเองหลังจากการระเบิดของจักรวาล

วิวัฒนาการเอาพระเจ้าออกจากระบบการสร้าง นักวิทยาศาสตร์กับนักศาสนศาสตร์อาจไม่ยอมต่อกันในเรื่องรายละเอียดการเกิดของมนุษย์ แต่เราต้องรู้ว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างอย่างไรนั้นไม่สำคัญไปกว่าความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงสร้างเรา สิ่งที่เราได้ยืม ได้เรียนในโรงเรียนจะเป็นอย่างไร ก็ขอให้จำไว้เสมอว่า จักรวาลนี้เกิดขึ้นจากการทรงสร้างของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์

ยิ่งกว่านั้น เมื่อเรารู้ว่า พระเจ้าได้ตรัสกับคนของพระองค์หลายวิธี ในพันธสัญญาเดิมและบัดนี้พระองค์
ตรัสแก่เราทางพระเยซูคริสต์ พระองค์ไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ยังตรัสเรียกชื่อของเรา ทรงบอกเรา
ว่าทรงรักเรามากเพียงไร เราคอยเงี่ยหูฟังพระดำรัสของพระองค์อยู่หรือไม่?

บางคนอาจไม่เคยได้ยินเรื่องความรักของพระเยซูมาก่อน บางครั้งเราอาจได้ยินจนกระทั่งเราคำนึงถึงเสียง
เรียกของพระคริสต์ จงฟังสิ่งที่พระองค์ตรัสกับเราในวันนี้ จงรับความรักและการอภัยบาปจากพระเจ้า แล้วเราจะ
ได้มีความสัมพันธ์เป็นส่วนเดียวกับพระเจ้าผู้สร้างโลกด้วยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์

บทที่ 6 จากพงศัตถ์ดินสู่ชีวิต

เป้าหมายของบทเรียน : เพื่อรู้ว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ชายและหญิงโดยมีพระประสงค์ที่แน่นอนและเพื่อผู้เรียนจะถวายเป็นชีวิตรับใช้พระองค์

ข้อพระคัมภีร์ : ปฐมกาล 1:26-31, 2:7 สดุดี 73:23-26, 103:13-16

ข้อควรจำ : “พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้น ตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นและได้ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (ปฐมกาล 1:27)

เริ่มต้นบทเรียน

ลองสมมติชั่วขณะว่า เราเป็นพระเจ้าเพียงเนรมิตสร้างจักรวาล พืชและสัตว์เสรีจลัน ตอนนี้อย่างเหลืออีกอย่างที่ต้องทำ นั่นคือ การสร้างผลงานชิ้นเอกคือ มนุษย์ จะใช้วัสดุอะไรมาสร้างมนุษย์ดีนะ? มนุษย์จะเป็นผู้ที่มีค่ามาก ใช้ทอง เงิน หรืออัญมณีที่หายาก เอ...มนุษย์จะเป็นผู้ที่ปกครองโลกนี้จะต้องตกแต่งเขาด้วยเสื้อผ้ามีราคา ยิ่งกว่านั้นมนุษย์เป็นผู้ที่จะรัก...ดังนั้น เราคงจะใช้ดอกกุหลาบมาเป็นส่วนประกอบในการสร้างมนุษย์ เมื่อตัดสินใจดังนี้แล้ว เราก็เริ่มสร้างมนุษย์...

กิจกรรม “อภิปราย”

ถาม...พระเจ้าทรงสร้างชายและหญิงมาเพื่ออะไร สิ่งอื่นๆที่ทรงสร้างนั้นไม่เพียงพอหรือ? หนุนใจให้ผู้เรียนทุกคนออกความคิดเห็น

ในพระคัมภีร์ได้บอกเราว่า พระเจ้าทรงใช้อะไรเป็นอุปกรณ์สร้างมนุษย์และมันก็แตกต่างจากที่เราพูดกันมาแล้วมาก พระเจ้าทรงเลือกสิ่งที่ยธรรมดามาก นั่นคือ ทรงสร้างเราจากผงคลีดิน

บทเรียนนี้จะช่วยให้เราได้ค้นพบว่า สิ่งที่เราเชื่อว่าเป็นจริงหรือไม่ เราดูไม่เหมือนผงคลีดินสักนิด และเหตุผลที่พระเจ้าทรงใช้ดินสร้างเราขึ้นมา นอกจากนี้เราก็จะได้มาดูวิธีที่พระเจ้าทรงสร้างเรา ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงใช้วัสดุแสนธรรมดาส่งเรา แต่ก็ทรงสร้างเราตามพระฉายาของพระองค์ และทรงมีเหตุผลพิเศษที่สร้างเราขึ้นมา

ค้นพบความจริงในพระคัมภีร์

1. บั้นจากผงคลี

ปฐมกาล 2:7 สดุดี 103:13-16

มองตัวเราดี ๆ ว่าประกอบด้วยอะไรบ้าง? เนื้อ กระดูกและกล้ามเนื้อ เราอาจคิดว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่ทั้งหมดที่ประกอบเป็นตัวเรานั้น ประกอบกันขึ้นจากผงคลีดิน! “พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดินระบายลมปราณเข้าทางจมูก มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต” (ปฐมกาล 2:7)

กิจกรรม “แบบฝึกหัด”

แจกแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนเติมส่วนแรก

ถาม...เหตุใดพระเจ้าจึงใช้ผงคลีดินสร้างเรา?

เมื่อเขาออกความเห็นแล้ว จึงเติมคำตอบลงไปแบบฝึกหัด

ความจริงนี้ยังปรากฏใน สดุดี 103:14 ว่า “เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี” คำว่าผงคลีดิน หรือผงคลีในที่นี้ก็คือ ดิน นั่นเอง เราอาจมองว่ามันเป็นสิ่งเหลือเชื่อ

ถาม...อะไรเป็นความหมายสำคัญของการที่พระเจ้าทรงสร้างเรามาจากผงคลี?

สรรพสิ่งในจักรวาลซึ่งเรามองเห็นนี้ประกอบขึ้นจากอนุภาคที่เล็กที่สุด ที่เราเรียกว่า อะตอม อะตอมของไฮโดรเจนนั้นเล็กมาก ถ้าหากนำเอาอะตอมของมันมา 1 ล้านอะตอมวางเรียงกัน ยังวัดได้สั้นกว่าความหนาของกระดาษสมุดธรรมดาเสียอีก มีอะตอมแตกต่างกันออกไปมากกว่า 100 ชนิด ธาตุชนิดหนึ่งๆประกอบด้วยอะตอมที่เหมือนกัน ธาตุที่เราคุ้นหูก็มี ออกซิเจน ไฮโดรเจน ทอง และเงินอะตอมของธาตุต่างชนิดกัน สามารถเอมารวมกันเป็นสารประกอบได้หลายชนิดต่างกันไป เช่น ไฮโดรเจน 2 อะตอม ประกอบกับออกซิเจน 1 อะตอม จะได้ออกซิเจน “น้ำ” ไฮโดรเจน 12 อะตอม ประกอบกับออกซิเจน 6 อะตอม และคาร์บอนอีก 6 อะตอม จะได้ “น้ำตาล”

ดินซึ่งประกอบขึ้นเป็นมนุษย์นั้นประกอบด้วยธาตุต่างๆมากมาย ทั้งคาร์บอน ออกซิเจน ไนโตรเจน และไฮโดรเจน เมื่อเราแยกธาตุในร่างกายของมนุษย์ ปรากฏว่ามีธาตุต่างๆเหล่านี้เป็นองค์ประกอบรวมถึงธาตุอื่นๆอีกหลายอย่าง แม้ว่าร่างกายของเราจะดูไม่เหมือนดิน แต่ในร่างกายของเราจะก็ประกอบด้วยธาตุต่างๆที่มีอยู่ในดินทั้งสิ้น เพียงแต่ว่ามันอาจรวมตัวกันด้วยอัตราส่วนของอะตอมที่แตกต่างกันไปเท่านั้น ที่น่าสนใจคือ ผู้เขียนหนังสือปฐมกาลได้เขียนเรื่องนี้ไว้ล่วงหน้าก่อนที่นักวิทยาศาสตร์จะค้นพบเรื่องของอะตอมมาเป็นเวลาหลายพันปี เขารู้ได้อย่างไรว่าร่างกายของมนุษย์เราประกอบด้วยธาตุชนิดเดียวกับที่มีอยู่ในดิน แน่แน่นอนเขาจะต้องได้รับการเฉลยจากพระเจ้าให้เขียนในสิ่งที่เป็นข้อเท็จจริง

ยิ่งกว่านั้น ผู้เขียนยังให้ความหมายอีกประการหนึ่ง นั่นคือ ดินเป็นสิ่งที่ต่ำต้อย ไม่มีใครชอบมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผงฝุ่น เป็นสิ่งที่เราคอยกวาดออกจากบ้าน เราปิดมันออกไป เราไม่ต้องการมัน แต่พระเจ้าได้ทรงสร้างเราอย่างอัศจรรย์จากผงคลีเหล่านั้น พระองค์ทรงระบายลมปราณให้เรา เราจึงเป็นผู้มีชีวิต พระเจ้าจะทรงเลือกของอย่างหนึ่งมาและทรงสร้างสิ่งที่สวยงามจากของนั้นโดยไม่ยากเย็น จากผงคลีพระองค์ทรงสร้างชีวิต (ปฐมกาล 2:7) จากน้ำธรรมดาให้กลายเป็นน้ำองุ่น (ยอห์น 2:1-11) จากขนมปัง 5 ก้อน ปลา 2 ตัว พระองค์สามารถเลี้ยงคนกว่า 5,000 คน (ยอห์น 6:1-13) ลองคิดถึงสิ่งอัศจรรย์ที่พระเจ้าอาจจะทำในชีวิตของเราดูสิ!

2. ตามพระฉายาของพระเจ้า

ปฐมกาล 1:26-27

พระเจ้าทรงมีพระหัตถ์? ทรงมีพระบาทหรือไม่? พระองค์ทรงมีพระเกศา พระเนตร พระนาสิกหรือไม่? ถ้ามี พระเนตรของพระองค์คืออะไร? พระเกศาของพระองค์ยาวขนาดไหน? หากพระองค์ทรงมีพระนาสิก พระองค์เคยจามหรือไม่? คำถามเหล่านี้อาจประหลาดสำหรับเรา ในพระคัมภีร์ได้บอกไว้ชัดว่า **“พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นและได้ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง”** (ปฐมกาล 1:27)

ถาม...หากเราเป็นตามพระฉายาของพระเจ้าแล้ว เราควรมีความรู้สึกอย่างไร?

ประโยคก่อนหน้าก็คือ **“พระเจ้าตรัสว่าให้เราสร้างมนุษย์ตามอย่างของเรา”** (ข้อ 26) ในตัวเรามีบางสิ่งที่เหมือนพระเจ้า เราเหมือนพระเจ้าในสิ่งใด? และตัวเราก็มีความแตกต่างไปจากสิ่งอื่นๆที่พระเจ้าทรงสร้างด้วย

ถาม...ความแตกต่างนั้นคืออะไร?

ที่เห็นได้ชัดเจน คือ รูปร่างแตกต่างกัน เราไม่เหมือนพืชหรือสัตว์ ขณะเดียวกันก็ยังมีแตกต่างที่เรา มองไม่เห็นด้วย นั่นคือ มนุษย์เรามีจิตสำนึก เรารู้ว่าสิ่งไหนผิด สิ่งใดถูก หรือสิ่งใดดีหรือสิ่งใดชั่ว เรารู้ว่า เมื่อเราทำผิดเราก็ไม่สบายใจ นอกจากนั้นเรายังสามารถชื่นชมกับความงามได้ทั้งทางสายตาและทางใจ

ความแตกต่างที่สำคัญที่สุดคือ มนุษย์มีความรัก เราเลือกที่จะรักได้ สัตว์หลายชนิดอาจมีพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นคล้ายกับว่า มันมีความรัก ดังเช่น แม่ลิงปกป้องลูกลิง แต่นั่นเป็นการกระทำตามสัญชาตญาณ มิใช่ ออกมาจากความรักเหมือนอย่างที่มีมนุษย์มีพระเจ้าทรงเป็นต้นกำเนิด พระองค์ทรงชื่นชมกับความงามและทรงเป็นต้นกำเนิดของความรักที่สมบูรณ์ เราจึงกล่าวได้ว่า มนุษย์เหมือนกับพระองค์ ในเรื่องความรัก ในเรื่องของจิตใต้สำนึก

ย้อนกลับไปเรื่องทางสรีระร่างกายของเราว่าเป็นเหมือนพระเจ้าหรือไม่? จากหนังสือยอห์นบอกว่า **“พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ”** (ยอห์น 4:24) ดังนั้นพระเจ้าจึงไม่ได้มีร่างกายเป็นเนื้อหนังอย่างเรา แต่พระองค์ทรงสร้างเราตามพระฉายาของพระองค์ และพระคัมภีร์ก็ได้บันทึกการกระทำของพระเจ้าที่คล้ายว่า พระองค์มีร่างกายกระทำกรอย่างที่มีมนุษย์มี ตัวอย่างเช่น

ปฐมกาล 16:13 นางฮาการ์พูดว่า พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ให้

สดุดี 94:9 พระองค์ทรงปลุกหนู พระองค์จะไม่ทรงได้ยินหรือ? พระองค์ผู้ทรงปั้นตา พระองค์จะไม่ทรงเห็นหรือ?

ปฐมกาล 8:21 พระเจ้าทรงได้กลิ่นที่พอพระทัยแล้ว...

พระคัมภีร์เหล่านี้แนะนำให้เราเห็นว่า ร่างกายของมนุษย์เป็นการแสดงให้เห็นถึงคุณสมบัติทางสรีระของพระเจ้าด้วย

พระเจ้าตรัสว่า **“ให้เราสร้างมนุษย์ตามอย่างฉายาของเรา...”** (ข้อ 26)

ถาม...พระเจ้าตรัสกับใคร?

หลักความเชื่อที่สำคัญข้อหนึ่งของคริสเตียนคือ พระเจ้าทรงเป็นตรีเอกานุภาพ มีพระเจ้าองค์เดียว แต่ทรงดำรง 3 พระภาค นั่นคือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำตรัสที่กล่าวมานี้ดูเหมือนว่า พระเจ้าทั้งสามพระภาคกำลังสนทนากันอยู่ เราเองก็มี 3 ส่วนอยู่ในตัวนั่นคือ ร่างกาย ความคิด และจิตวิญญาณ ทั้ง 3 ส่วนของเรานี้สะท้อนให้เห็นถึง 3 พระภาคในองค์ตรีเอกานุภาพ ดังนั้นจึงกล่าวได้เต็มปากว่า พระเจ้าทรงสร้างเรามาตามพระฉายาของพระองค์

3. มีเป้าหมาย

ปฐมกาล 1:28 สดุดี 73:23-26

จากที่กล่าวมาแล้ว เราได้เรียนรู้ถึงการที่พระเจ้าทรงสร้างเรามา 2 ประการ นั่นคือ พระองค์ทรงสร้างเราจากผงคลีดิน และทรงสร้างเราตามพระฉายาของพระองค์

ถาม...แต่เหตุใดพระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา? พระองค์ทรงประสงค์อย่างไร?

เรากลับมาดูพระธรรมปฐมกาลและสดุดีอีกครั้งเพื่อตอบคำถามนี้

มนุษย์นับเป็นสิ่งพิเศษในบรรดาสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง พระองค์ทรงสร้างของที่ดีที่สุดเป็นอันดับสุดท้ายในการสร้าง ปฐมกาลได้บันทึกถึงพระราชโองการของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ไว้ว่า ... (ให้ผู้เรียนคนหนึ่งอ่าน)

“พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่มนุษย์ ตรัสแก่เขาว่า ‘จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในอากาศ กับบรรดาสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน’ (ปฐมกาล 1:28)

พระเจ้าทรงอวยพรทั้งชายและหญิง ทรงให้เขามีหน้าที่ครอบครองโลกนี้ แม้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ครอบครองสูงสุดเหนือทุกสิ่ง แต่ทรงให้มนุษย์เป็นผู้ที่ดูแลพระหัตถกิจของพระองค์ พระเจ้าทรงให้มนุษย์มีอำนาจเหนือแผ่นดิน และมีอำนาจเหนือสัตว์ทั้งหลาย พระเจ้าประทานอำนาจให้พร้อมๆกับความรับผิดชอบ เราต้องเป็นผู้อารักขาที่ดี เราต้องไม่ทำให้สิ่งต่างๆสูญเปล่า และจะต้องไม่ให้เกิดมลภาวะที่เป็นพิษกับโลก สดุดี 24:1 เตือนเราว่า **“แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในนั้นเป็นของพระเจ้า”** พระเจ้าทรงอนุญาตให้เราครอบครองโลก แต่เราต้องรู้ว่าทุกอย่างในโลกเป็นของพระองค์ พระองค์ทรงดูแลโลกนี้เองได้ไม่จำเป็นต้องสร้างเราขึ้นมาเพื่อดูแล แต่พระองค์ทรงสร้างเราด้วยเหตุผลส่วนพระองค์ ทรงปรารถนาผู้ที่พระองค์จะทรงรัก และเขาจะรักพระองค์ตอบ ในจักรวาลนี้ไม่มีพืช หรือสัตว์ หรือโลกอื่นที่จะมีความสามารถที่จะรักและวางใจในพระเจ้าได้เหมือนอย่างมนุษย์

ความรักที่พระเจ้าทรงปรารถนาจากเรานั้นสามารถสรุปได้จาก สดุดี 73:25-26 ที่ว่า

“นอกจากพระองค์ ข้าพระองค์มิมีผู้ใดในฟ้าสวรรค์ นอกจากพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาใดใดในโลก เนื้อหนังและจิตใจของข้าพระองค์จะวายไป แต่พระเจ้าทรงเป็นกำลังใจของข้าพระองค์และเป็นส่วนของข้าพระองค์เป็นนิรันดร์”

กิจกรรม “เขียนใหม่”

ให้ผู้เรียนอ่านพระธรรมสดุดี 73:25-26 แล้วเขียนใหม่เป็นสำนวนของตนเอง จากนั้นให้เขามาอ่านสำนวนของเขาหน้าชั้น

ผู้เขียนสตูดิโอได้แสดงออกถึงความรักที่เขามีต่อพระเจ้าว่า จากทั้งโลกและจักรวาล จากทั้งแผ่นดิน ไม่มีใครที่เขาคงรักและปรารถนาเท่าพระเจ้า พระเจ้าทรงปรารถนาให้เรารักและวางใจพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ อย่างผู้เขียนสตูดิโอ แต่...อย่าเข้าใจผิดไปว่าพระเจ้าทรงสร้างเราเพื่อเราจะได้รับรักพระองค์ฝ่ายเดียว พระองค์ทรงปรารถนาที่จะแสดงความรักของพระองค์ต่อเราด้วยเป็นความรักสองทาง เป็นความรักที่มีการให้และการรับ อย่างที่ 1 ยอห์น 4:19 ว่า “เราทั้งหลายรัก ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน”

พระเจ้าทรงสร้างเราเพื่อเราจะรักพระองค์ แต่ก็ทรงให้เรามีโอกาสที่จะเลือก เรามีอิสระที่จะรักพระองค์หรือไม่รัก ลองคิดถึงเพื่อนที่ดีที่สุดของเราสิ เราต่างรักซึ่งกันและกัน เรามีความสุขที่จะทำงานด้วยกัน พุดคุยกัน แต่หากเพื่อนของเราคนนั้น เขาถูกบังคับให้อยู่กับเรา ให้พุดกับเรา ให้รักเรา เราจะรู้สึกอย่างไร? ถ้าเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น ความสุขแท้ก็ไม่มี พระเจ้าไม่ได้ปรารถนาความรักที่ฝืนมอบให้ แต่ทรงปรารถนาให้เรารัก เพราะเราเลือกที่จะรักพระองค์

ดำเนินชีวิตในความจริง

สรุป เขียนข้อความต่อไปนี้เพื่อทบทวนบทเรียน การสร้างชายและหญิง

- 1) สร้างจากผงคลีดิน
- 2) ตามพระฉายาของพระเจ้า
- 3) สร้างโดยมีวัตถุประสงค์

และประยุกต์ทั้งสามข้อดังนี้

- 1) พระเจ้าทรงสามารถสร้างความงามให้เกิดขึ้นในชีวิตของใครก็ได้
- 2) ไม่ว่าเราจะมีหน้าตาอย่างไร เราก็มีความงามในสายพระเนตรของพระเจ้า
- 3) ทรงสร้างเรามาเพื่อจะรัก และมีความสัมพันธ์กับพระองค์

บทเรียนวันนี้ เราได้เรียนรู้แง่มุม 3 ประการ ในการที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ นั่นคือ

- 1) ทรงสร้างเราขึ้นมาจากผงคลีดิน
- 2) ทรงสร้างเราตามพระฉายาของพระองค์
- 3) และทรงสร้างเราอย่างมีเป้าหมาย

ให้เรามาดูความสำคัญของการสร้าง 3 ประการนี้ว่ามีผลอย่างไรต่อชีวิตของเรา

ประการแรก

การที่พระเจ้าทรงสร้างเราจากผงคลีดินนั้น แสดงว่าพระเจ้าทรงมีฤทธิ์ที่จะสร้างสรรพสิ่งที่พิเศษ งดงาม จากสิ่งที่ไม่น่าดูและไร้ค่า ฤทธิ์อำนาจเดียวกันนี้ สามารถทำให้เกิดสิ่งซึ่งงดงามขึ้นในชีวิตของเราได้ แต่เราต้องยอม

ให้พระเจ้าครอบครองใจและชีวิตของเราก่อน ต้องยอมต่อพระองค์ให้ทรงกระทำราชาภิเษกในตัวเรา จงอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงทำการในชีวิตนี้

ประการที่สอง

พระเจ้าทรงสร้างเราตามพระฉายาของพระองค์ เราแต่ละคนเป็นเครื่องสะท้อนพระฉายาของพระเจ้า นี่เป็นสิ่งที่พิเศษ บางครั้งเมื่อมองดูในกระจก เราไม่ค่อยสบายใจต่อสิ่งที่เราเห็นสักเท่าไร เราคิดว่าเราไม่สวย เราอ้วนไปหรือผอมไป หน้าของเรามีสิ่วเยอะเยาะ แต่...ไม่ว่าเราจะมองตัวเองอย่างไร พระเจ้าผู้ทรงสร้างเราขึ้นมาตามพระฉายาของพระองค์ เราจึงเป็นผู้ที่งดงามในสายพระเนตรของพระองค์ เราเองควรเห็นความงามนี้ในผู้อื่น เช่นเดียวกัน บางครั้งในโรงเรียนเราอาจล้อเพื่อนที่แต่งตัวไม่สวย เพื่อนที่มีข้อบกพร่องทางร่างกาย อาจจะหลังค่อม ขาโก่ง แต่เราควรมองว่า เขาเองเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงสร้างตามพระฉายาของพระองค์

ประการที่สาม

พระเจ้าทรงสร้างเราอย่างมีเหตุผล เหตุผลประการหนึ่งคือ เพื่อเราจะครอบครองและดูแลโลกนี้ แต่สิ่งที่สำคัญที่กว่านั้น คือ ทรงสร้างเรามาเพื่อจะรับความรักจากพระองค์ และรักพระองค์ มีความสัมพันธ์สนิทกับพระองค์ เราเลือกที่จะไม่รักพระองค์ก็ได้ เพราะพระเจ้าให้เราเลือกได้ตามใจของเรา เราสามารถเลือกที่เราจะรักและปรนนิบัติพระองค์หรือไม่ แต่...ไม่ว่าเราจะเลือกอย่างไร พระเจ้าก็ยังทรงรักเรา

เราได้รู้แล้วว่า พระเจ้าทรงทำอะไรเพื่อเราบ้าง ให้เราพิจารณาถึงการที่เราจะแสดงออกถึงความรักของเราที่มีต่อพระองค์ บอกพระองค์ว่าเรารักพระองค์ และขอบพระคุณสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำเพื่อเรา จำไว้ว่าพระเจ้าไม่ได้บังคับให้เราทำสิ่งนี้ แต่เราต้องเลือกเอง...ทำไมเราไม่เลือกที่จะรักพระองค์เสียเดี๋ยวนี้ล่ะ?

บทที่ 7 ธรรมชาติเยวจา

เป้าหมายของบทเรียน : เพื่อผู้เรียนจะได้รู้จักมองธรรมชาติด้วยใจที่ระลึกถึงพระเจ้าผู้ทรงสร้าง
ข้อพระคัมภีร์ : สดุดี 19:1-6 อีสยาห์ 40:21-26 มัทธีว 6:25-34 มาระโก 4:35-41
ข้อควรจำ : “ฟ้าสวรรค์ประกาศพระสิริของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถ์
กิจของพระองค์” สดุดี 19:1

เริ่มต้นบทเรียน

กิจกรรม “ระดมสมอง”

เมื่อผู้เรียนเข้ามาในชั้นเรียน ให้ถามทันทีว่า มีอะไรในธรรมชาติที่ชี้ให้เราเห็นพระเจ้าบ้าง? แล้วเขียนคำตอบลงบนกระดาน ถามต่อไปว่า เราเรียนรู้จักพระเจ้าจากธรรมชาติได้อย่างไร?

ลองคิดถึงความงามในธรรมชาติที่เราเห็นอยู่ทุกวันและมองมันอย่างเฉยเมยดูสิ เราอายุขนาดนี้คงเห็นดอกไม้มาแล้วนับร้อย คงเห็นยามอาทิตย์ตกที่งดงามนับครั้งไม่ถ้วน และคงได้ชมความงามของท้องฟ้าในเวลากลางคืนมาแล้ว เราคุ้นเคยกับธรรมชาติจนบางครั้งเราไม่ได้สังเกตถึงสิ่งที่มีนากำลังเปิดเผยแก่เราวันแล้ววันเล่า ดอกไม้ ภูเขา สัตว์นานาชนิด มันกำลังบอกเราให้หวนคิดถึงพระเจ้าผู้ทรงสร้าง หากเรามองให้ใกล้ซิคกว่านี้ ใช้ความคิดมากขึ้น เราจะเห็นความงามของพระเจ้าในยามอาทิตย์ตกดิน เสียงฟ้าร้อง ฟ้าผ่า สะท้อนให้เราระลึกถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เรารู้สึกถึงสันติสุขในพระเจ้าได้เมื่อเราไปนั่งอยู่ริมน้ำที่ไหลเอื่อยๆ อยากรู้ไหม ที่เราจะพบพระองค์ในธรรมชาติได้นั้น เราก็ต้องพยายามแสวงหาพระองค์ด้วย เราต้องยอมให้พระเจ้าสำแดงพระองค์ผ่านธรรมชาติเหล่านั้น เป็นที่น่าเสียดายยิ่งนัก หากเราดำเนินชีวิตผ่านไปแต่ละวันโดยไม่สังเกตพระสิริของพระเจ้าในธรรมชาติเลย

บทเรียนในวันนี้ เราจะกล่าวถึงธรรมชาติและมาพิจารณาว่า มันบอกอะไรให้เราเกี่ยวกับพระเจ้าผู้สร้าง หวังว่าเราจะพบพระองค์ได้โดยง่าย ไม่ยากอย่างที่เคยมอง สิ่งที่เราต้องทำก็คือ ยอมให้ตาของเรามองเห็นพระเจ้าผ่านสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง

ค้นพบความจริงในพระคัมภีร์

1. ดาวบนท้องฟ้า

สดุดี 19:1-6 อีสยาห์ 40:21-22,25-26

ดูเหมือนมีบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่บนท้องฟ้า เราจะเห็นชัดเจนในเวลากลางคืน มีแสงระยิบระยับออกมาจากที่นั่น มันคืออะไรกันนะ? หลายคนคงรู้แล้วว่า มันคืออะไร? มันคือดวงดาวนั่นเอง เราอาจถามว่า “แล้วดาวเหล่านั้นที่เคลื่อนไหวมีสีสรรด้วยหรือ? ตาเปล่าของเราอาจเห็นว่ามันอยู่กับที่ แต่ถ้าเรามองดาวด้วยกล้องส่องดู

ดาว เราจะเห็นว่ามันเคลื่อนไหว เราคิดว่ามันมีแสงสีขาวส่องมา แต่จริงๆแล้วมันมีสีมากมาย จากกล้องส่องดูดาว เราจะเห็นว่าดาวบางดวงมีสีส้ม บางดวงมีสีแดง บางดวงก็มีสีน้ำเงินหรือสีเขียว

ให้ผู้เรียนอ่านสดุดี 19:1-6 พร้อมๆกัน แล้วถามว่า “ดาวิดกล่าวไว้อย่างไรบ้าง?”

ท่านผู้เขียนสดุดีคงจะรู้จักดาวต่างๆดี เพราะท่านเองได้ใช้เวลาอยู่กลางทุ่ง อยู่บนภูเขา ท่านยังได้พูดถึงจักรวาล ให้เราเปิดดูใน สดุดี 19:1-6

ทั้งนักวิทยาศาสตร์และคนธรรมดาอย่างเราๆ รู้สึกทึ่งในเรื่องของดวงดาวหรือดาราศาสตร์มาก ดาวเหล่านั้นใหญ่โตอย่างไม่น่าเชื่อ เคลื่อนไหวด้วยความเร็วสูง อย่างที่เราไม่คิดไม่ถึง ตัวอย่างเช่น ในเวลานี้โลกหมุนรอบตัวเอง หากเรานั่งอยู่ในเขตของเส้นเอควีเตอร์ (เส้นผ่านศูนย์กลางของโลก) เท่ากับเรากำลังเคลื่อนไหวเร็วกว่า 900 ไมล์/ชั่วโมง

กาแล็กซีของเรามีดวงดาวประกอบกันมากกว่า 1 แสนล้านดวง มีความกว้างประมาณ 100,000 ปีแสง 1 ปีแสง = ระยะทางที่แสงเดินทางได้ใน 1 ปี ซึ่งเท่ากับ 6 ล้านล้านไมล์

ถ้าเราคิดจะมองภาพของกาแล็กซีให้ชัดขึ้น สมมติว่า เรากำลังยืนอยู่ที่กาแล็กซีอื่น และกำลังถ่ายภาพกาแล็กซีของเรา ถ้าเราอยากทราบว่าดวงอาทิตย์ของเราอยู่ตรงไหนในกาแล็กซี เราก็ต้องนำภาพนั้นไปขยายให้ใหญ่ขนาดทวีปเอเชีย แล้วจะมองเห็นดวงอาทิตย์ของเราเป็นจุดเล็กๆ ถ้าอยากเห็นโลก ก็ต้องเอากล้องขยายมาส่องดูอีกถึงจะเห็นโลกของเรา ซึ่งมีคนอาศัยอยู่ถึง 5 พันล้านคน เป็นจุดเล็กมากทีเดียว

หากเรามองแบบนี้ เราก็ตระหนักได้ว่ามนุษย์เป็นเพียงจุดเล็กๆจุดหนึ่งเท่านั้น เมื่อเทียบกับความยิ่งใหญ่แห่งจักรวาล แต่พระเจ้าทรงรู้จักและทรงรักเราแต่ละคน ท่านดาวิดได้เขียนไว้ในสดุดี 8:4 ว่า **“มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่าซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเขา”** พระเจ้าทรงเป็นห่วงเรามากพอที่พระองค์จะทรงสละพระชนม์ของพระองค์เพื่อไถ่บาปเรา

จักรวาลได้ชี้ให้เราเห็นถึงพระผู้สร้างหลายทาง ความมหัศจรรย์ของจักรวาลสะท้อนให้เห็นถึงความโอ้อ่าตระการอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระองค์ เราเห็นพระสิริและฤทธิเดชของพระองค์จากความกว้างขวางของจักรวาล ความมีระเบียบอย่างลึกซึ้งซับซ้อนของจักรวาลนี้ทำให้เรารู้ว่าเป็นไปไม่ได้ที่จักรวาลจะเกิดขึ้นจากความบังเอิญ ดังนั้นครั้งต่อไปที่เราได้มีโอกาสดูท้องฟ้ายามค่ำคืนที่แจ่มใส ให้ใช้เวลาพิจารณาตรึกตรองถึงความกว้างใหญ่ไพศาลของดวงดาวเหล่านั้น คิดถึงข้อมูลที่เราเพิ่งได้เรียนมาสักครู่นี้และให้เราหยุดคิดระลึกว่า พระเจ้าผู้ทรงสร้างดวงดาวนั้นทรงรักเรา ให้ใคร่ครวญถึงสิ่งที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้ใน อิสยาห์ 40:26 ว่า **“จงแหงนหน้าขึ้นดูว่า ผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้ พระองค์ทรงนำบริวารออกมาตามจำนวน เรียกชื่อมันทั้งหมด โดยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพราะพระองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็งจึงไม่ขาดไปสักดวงเดียว”**

2. พายุกล้า

มาระโก 4:35-41

เมื่อเวลาที่เกิดพายุขึ้น เราารู้สึกอย่างไร? พายุ ลม พายุหิมะ พายุหิมะที่มีดสนั้นทำให้เราเกิดความรู้สึกไม่สบายใจ กลัวขึ้นมาได้ พายุใหญ่มีพลังมหาศาล พายุที่ผ่าลงมาสามารถคร่าชีวิตคนได้ แม้ว่าวิทยาการจะก้าวหน้าไปมากเพียงไร เราก็ไม่สามารถไปสู้กับพายุ ลมมรสุม หรือได้ผู้ใดได้ สิ่งที่เราควรทำเมื่อเกิดพายุจัดมีสิ่งเดียว คือ หาที่กำบังภัย พายุเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เราได้รู้ตัวว่า เราอ่อนแอ เล็กน้อย เพียงไร เมื่อเทียบกับความยิ่งใหญ่ของจักรวาล

แม้สาวกของพระเยซูก็กลัวพายุ วันหนึ่งหลังจากที่พระเยซูสั่งสอนประชาชนเสร็จแล้ว พระองค์ก็กับเหล่าสาวกก็ลงเรือข้ามทะเลสาบไป พระเยซูทรงบรรทมพักผ่อนอยู่ท้ายเรือ ทันใดนั้นเกิดพายุใหญ่ขึ้น ลมพัดแรงทำให้เรือโคลงเคลงไปตาม

คลื่นมโหฬาร น้ำโถมกระหน่ำเข้ามาในเรือ สาวกต่างตกใจกลัวเพราะเขาไม่มีที่หลบภัย สาวกคิดว่า พระเยซูไม่ทรงเป็นห่วงพวกเขาเลย เขากลัวมากขนาดนี้ แต่พระองค์กลับบรรทมไม่สนใจ แต่เหตุการณ์ต่อมาทำให้เขาเห็นว่า พระองค์มิได้ทรงคิดเช่นนั้น (อ่าน มาระโก 4:39) **“พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลม และตรัสแก่ทะเลว่า ...จงสงบเงียบสิ...แล้วลมก็หยุด คลื่นก็สงบเงียบทั่วไป”**

บทที่ผ่านมา เราเรียนว่า พระเจ้าทรงสร้างจักรวาลด้วยพระดำรัสของพระองค์ พระเยซูเองทรงควบคุมธรรมชาติด้วยพระดำรัสของพระองค์ พระองค์ได้ตรัสสั่งให้พายุสงบ และพายุนั้นก็ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากต้องเชื่อฟังตามที่พระองค์สั่ง นอกจากที่พระองค์จะทรงสั่งให้พายุสงบแล้ว พระองค์ยังตรัสแก่สาวกให้เขามีใจสงบ สันติ วางใจว่า พระองค์ทรงควบคุมทุกอย่าง พายุจึงเป็นสิ่งที่จะช่วยเตือนให้เราเห็นว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ควบคุมสถานการณ์ทุกกรณี

กิจกรรม “แบ่งกลุ่มตอบ”

แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่ม

ถาม...พายุที่เราต้องเผชิญในชีวิตมีอะไรบ้าง? แต่ละกลุ่มต้องหาคำตอบเขียนลงกระดาษ

ถาม...พระเจ้าจะประทานสันติสุขแก่เราท่ามกลางพายุได้อย่างไร?

เมื่อตอบคำถามเสร็จให้แต่ละกลุ่มออกมารายงานคำตอบหน้าชั้น

พายุในธรรมชาติเป็นสิ่งที่เราต้องเผชิญในชีวิตที่เรารู้สึกว่ามันเกิดขึ้นในชีวิตของเราเสมอ พายุเหล่านี้ก็คือเหตุการณ์อันเศร้าสลด ยุ่งยาก สับสน ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเรา เช่น การจากไปของพ่อ แม่ พี่ น้อง หรือการทะเลาะกับเพื่อนๆ การสอบตก พายุในชีวิตของเรานั้นทำให้เราเกิดความรู้สึกคล้ายๆกับเมื่อเราต้องเผชิญพายุในธรรมชาติ เรารู้สึกสิ้นหวัง กลัว ไม่สบายใจ พระเยซูทรงจัดการกับพายุในธรรมชาติและพระองค์ทรงฤทธิ์เหนือพายุในชีวิตของเราด้วย พระองค์ตรัสกับพายุทั้งสองชนิดได้ว่า จงสงบเงียบสิ แล้วมันก็ต้องเชื่อฟังพระองค์

พระเจ้าทรงจัดการกับพายุในชีวิตของเรา 2 วิธี

วิธีแรก

พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยในเวลาเกิดพายุ เราเสาะหาความรัก และความหวังใยของพระองค์ได้เสมอ ตามพระวจนะในอิสยาห์ 25:4 ว่า “เพราะพระองค์ได้ทรงเป็นที่กำลังเข้มแข็งของคนยากจน ทรงเป็นที่กำลังเข้มแข็งของคนขัดสน เมื่อเขาทุกข์ใจทรงเป็นที่กำบังจากพายุและเป็นร่มกันความร้อน เพราะลมของผู้ที่ทารุณก็เหมือนพายุพัดกำแพง”

วิธีที่สอง

พระเจ้ามิได้ปกป้องเราจากพายุอย่างเดียว แต่พระองค์ทรงจัดการกับพายุนั้นเพื่อเราด้วย พระเยซูทรงทำให้พายุสงบเพื่อสาวกของพระองค์ ไม่ว่าพายุจะเป็นแบบใด พระเจ้าทรงควบคุมเสมอ ในสดุดี 107:29 กล่าวว่า “พระองค์ทรงกระทำให้พายุสงบลงและทะเลคลื่นก็นิ่ง”

3. นกในอากาศ

มัทธิว 6:25-34

ทราบไหมว่า มนุษย์เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างสิ่งเดียวที่มีความสามารถในการ “กังวล” เราสามารถคิดโน้มน้าวคิดโน้มน้าวได้มากมายและกังวลใจ เป็นทุกข์กับเหตุการณ์ที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นสักนิด

ตัวอย่างเช่น ในวันเปิดเทอมครูสั่งการบ้านว่า จะต้องเขียนรายงานให้ส่งกลางเดือนหน้าจำนวน 7 หน้า เวลานั้นเราก็เริ่มกลัวใจ เริ่มกังวล เราอาจถามตัวเองว่า ตั้ง 7 หน้าจะเอาอะไรมาเขียน? เขียนหนังสือก็ไม่สวยครูจะอ่านออกหรือ? เราไม่มีความคิดสร้างสรรค์เหมือนคนอื่นเขาเลย... ความรู้สึกในทางลบเกิดขึ้นท่วมท้นในจิตใจของเรา ทั้งๆที่เป็นวันแรกของภาคเรียน มีเวลาอีกตั้ง 13 สัปดาห์ บางคนร่างกายอาจตอบสนองของความกังวลด้วยอาการป่วยต่างๆ ความกังวลนั้นเป็นการตอบสนองต่ออนาคตอย่างไรเหตุผล

กิจกรรม “ประเมินพระคำ”

ให้ผู้เรียนเปิดมัทธิว 6:25-34 จากนั้นให้เขาเขียนลงไปว่า พระคำตอนนี้สอนว่าเราไม่ควรระแวงระวายอย่างไรบ้าง เหตุใดเราจึงไม่ควรกังวล เขียนคำตอบลงบนกระดาน

พระเยซูทรงทราบว่า ความกังวลนั้นเป็นปัญหาใหญ่ของมนุษย์ มัทธิว 6 เป็นคำสอนของพระเยซูที่เกี่ยวข้องกับความกังวลและความระแวงระวายใจของมนุษย์ โดยเฉพาะพระองค์ทรงใช้สิ่งที่พวกเขาคุ้นเคยมาอธิบายให้เราได้รับความจริงฝ่ายวิญญาณ ทรงนำตัวอย่างมาจากธรรมชาติรอบตัวเรา (ให้ผู้เรียนคนหนึ่งอ่านมัทธิว 6:26) “จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สำสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิได้ประเสริฐกว่านกหรือ” หลายคนที่ยังพระองค์อย่างตั้งอกตั้งใจ เขาคงแปลกใจเพราะไม่เคยเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับนกมาก่อน

และพระเยซูยกตัวอย่างจากธรรมชาติต่อไป (ให้ผู้เรียนคนหนึ่งอ่าน มัทธิว 6:28-30) ในวันนั้นคงเป็นวันเริ่มต้นของหลายคนที่จะสังเกตความงามของนกและความสงบของดอกไม้ในทุ่งหญ้าเป็นครั้งแรกในชีวิต แต่พระเยซูมิได้มีเป้าหมายแค่นั้น

ถาม... พระเยซูทรงต้องการที่จะสอนอะไร?

พระองค์ทรงเน้นการควบคุมสูงสุดที่พระเจ้าทรงมีอยู่เหนือทุกสิ่ง พระเจ้าทรงห่วงใยสรรพสิ่งทั้งหลายเพียงพอที่จะทรงสนพระทัยกับนกและดอกไม้ เราอาจจะเป็นห่วงเมื่อเรามีปัญหา แต่เราจะต้องไม่ให้ความเป็นห่วงนั้นพัฒนาขึ้นเป็นความกังวลและกระวนกระวาย เราต้องวางใจพระเจ้า การกังวลเป็นการปฏิเสธทางอ้อมว่าพระเจ้ามิได้ทรงเป็นผู้ควบคุมทุกสิ่ง

ตัวอย่างทั้ง 2 แบบที่กล่าวมามีได้หมายความว่า เราต้องนั่งเฉยๆและรอให้พระเจ้าเลี้ยงเรา หาเสื้อผ้าให้เราใส่ เราต้องไปเรียนหรือต้องไปทำงานเพื่อเลี้ยงดูตนเอง แต่พระเจ้าจะทรงช่วยเราในความต้องการจำเป็นและทรงสัตย์ซื่อที่จะสนองความต้องการนั้น

ข้อ 33 เป็นกุญแจไขสู่คำสอนในตอนนี้อย่างดี **“แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้”**

เป้าหมายของชีวิตเรา คือ การแสวงหาพระเจ้าและเสาะหาที่จะมีความสัมพันธ์กับพระองค์ พระเจ้าจะทรงดูแลเราเอง ยิ่งเราเรียนรู้ที่จะไม่เห็นแก่ตัว แต่หันไปทำทุกอย่างเพื่อเห็นแก่พระเจ้า เราจะได้ประสบกับการจัดหาของพระเจ้าในความต้องการจำเป็นทั้งสิ้น

ดำเนินชีวิตในความจริง

เป้าหมายของบทเรียนนี้เพื่อช่วยให้เราเห็นว่า ธรรมชาติทั้งปวงชี้ให้เราเห็นถึงพระเจ้าผู้ทรงสร้าง หากเราดูให้ดีเราจะเห็นพระองค์สะท้อนออกจากธรรมชาติรอบตัว ความยิ่งใหญ่มหัศจรรย์ของจักรวาล และความสลับซับซ้อนของกาแล็กซี แสดงให้เราเห็นถึงพระเจ้าผู้ทรงสร้างและพระปัญญาอันเลิศของพระองค์ เป็นผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมา เราควรตั้งใจที่จะเห็นพระเจ้าผ่านทางธรรมชาติที่พระองค์ทรงสร้างไม่ว่าจะเป็น เมฆ ดวงดาว บนท้องฟ้า ลองใคร่ครวญถึงพระเจ้าแล้วเราจะเห็นว่า มนุษย์นั้นต่ำต้อยเพียงไรเมื่อเทียบกับจักรวาล และจำไว้เสมอว่า พระเจ้าทรงทราบที่เราอยู่ที่นี้และพระองค์ทรงรักเรา

กิจกรรม “การบ้าน”

ให้การบ้านผู้เรียนโดยให้ไปในสวนหรือไปภูเขา (ที่ๆไม่อันตราย) ให้เขาพิจารณาดูความงามในธรรมชาติ

ยิ่งกว่านั้นเรายังเห็นพระเจ้าได้เมื่อมีพายุ เมื่อฝนตกหนัก พลังแห่งธรรมชาติจะช่วยให้เราเห็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ควบคุมมันชัดเจนยิ่งขึ้น พายุในชีวิตของเรา ยิ่งพาเราให้เห็นพระเจ้าได้อีกด้วย เราจะเห็นพระเจ้าทรงรักษาจิตใจที่ชอกช้ำ ใจที่มีบาดแผล เราเห็นพระองค์ทรงช่วยทำให้ความสัมพันธ์ที่ขาดกลับคืนใหม่ และเราจะเห็นพระเจ้าทรงเล้าโลมคนที่ทุกข์ใจ **จริงๆแล้วชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตแห่งความยินดี เพราะไม่ว่าเราจะอยู่ใน**

สถานการณ์ใด เรารู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่เหนือสถานการณ์นั้น เรารู้ว่า เรามีสันติสุขในพระองค์ได้ไม่ว่าเราต้องผ่านพบ
พายุแบบใด

สุดท้าย เราเห็นพระเจ้าได้จากการที่พระองค์ทรงดูแลสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง นกมิได้หิวหรือเก็บ
เกี่ยว มันไม่กังวลว่าพุงของมันจะกินอะไร แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อทรงดูแลมันอย่างดี ดอกไม้ก็เช่นกัน มันไม่ทำงาน
มันไม่สนใจว่ามันจะมีสีสันอย่างไร แต่พระเจ้าทรงตกแต่งมันด้วยความงาม เช่นเดียวกัน เราไม่ควรกังวลสิ่งใด
แม้ว่าเราจะต้องรับผิดชอบชีวิตของเราเอง แต่สิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตของเรา คือ เราต้องแสวงหาพระเจ้าและรับใช้
พระองค์ หากเรายังคงสัตย์ซื่อต่อการนี้ พระเจ้าก็ทรงสัตย์ซื่อที่จะสนองความต้องการจำเป็นของเราอย่างไม่หยุด
หย่อน

บทที่ 8 ไม่ต้องสงสัย

เป้าหมายของบทเรียน : เพื่อให้ผู้เรียนรู้เหตุผลว่า เหตุใดความสงสัยจึงเป็นอุปสรรคต่อความเจริญฝ่ายวิญญาณและเพื่อจะเรียนรู้การวางใจพระเจ้าในการตัดสินใจ

ข้อพระคัมภีร์ : มัทธิว 14:22-33 อีบรู 11:6

ข้อควรจำ : “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่พักพระทัยของพระเจ้านั้นไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้าได้นั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่แสวงหาพระองค์” (อีบรู 11:6)

เริ่มต้นบทเรียน

เคยรู้จักคนที่มักพูดว่า “ฉันสงสัยเหมือนกัน” หรือไม่? คนที่สงสัยนั้นไม่ค่อยมีความมั่นใจ มักมองโลกในแง่ลบ และมีความสงสัยแคลงใจอยู่เสมอ พจนานุกรมเล่มหนึ่ง อธิบายว่า ความสงสัยคือ ความเชื่อที่ไม่มั่นคง ปัญหาหลักของคนที่สงสัยคือ เขาไม่มั่นใจในสิ่งที่เขาเชื่อ เมื่อไม่มีความมั่นคง เขาก็ไม่มีหลักในการตัดสินใจรับหรือปฏิเสธสิ่งที่เขาเผชิญอยู่

ชื่อเสียงของโรมัสซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซู คือ ใครๆก็เรียกว่า คนที่สงสัย โรมัสเจ้าปัญหา ความเชื่อที่ไม่มั่นคงของเขานั้นเป็นอุปสรรคต่อการที่เขาจะยอมรับการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เพราะต้องการข้อพิสูจน์จึงพลาดความยินดีในการคืนพระชนม์ เนื่องจากความสงสัยของตนเอง

กิจกรรม “แบบฝึกหัด”

แจกแบบฝึกหัดให้เขาอ่านเรื่องทางซ้ายมือและตอบว่า เขาควรทำอย่างไรกับจิตวิญญาณ...เพื่อนที่สงสัย ซึ่งให้ผู้เรียนเห็นว่า หากเรายอมให้ความสงสัยควบคุมชีวิต เราจะมีแต่ความอึดอัดอย่างไร

ค้นพบความจริงในพระคัมภีร์

1. เจริญพายุตามลำพัง

มัทธิว 14:22-24

เราคงคุ้นเคยกับการเลี้ยงคน 5,000 คนเป็นการอัศจรรย์ของพระเยซูเรื่องเดียวเท่านั้น ที่มีบันทึกในพระกิตติคุณทั้ง 4 เล่ม วันนั้นคงเป็นวันที่ทุกคนรู้สึกว่ามันนานมาก พระเยซูกับสาวกก็คงเหนื่อยอ่อนเป็นอย่างมาก (ให้ผู้เรียนคนหนึ่งอ่านมัทธิว 14:22)

ทันทีหลังจากที่เลี้ยง 5,000 คนนั้นแล้ว พระเยซูตรัสสั่งให้สาวกนำเรือข้ามฟากไปก่อน ในที่นี้มีความหมายว่า “บังคับให้ไป”

ถาม...เหตุใดพระเยซูจึงทรงให้สาวกไปโดยที่พระองค์ไม่ได้ไปด้วย? (ให้ผู้เรียนตอบสนอง)

ในยอห์น 6:15 บันทึกว่า พระเยซูทรงรู้ว่าประชาชนพยายามมาบังคับให้พระองค์เป็นกษัตริย์ของพวกเขาหลายคนเชื่อว่าพระองค์ คือ พระเมสสิยาห์ และราชกรกิจของพระเมสสิยาห์คือ การสถาปนาอาณาจักรและครอบครองอาณาจักรนั้น เขาคิดว่า อาณาจักรนั้นเป็นอาณาจักรฝ่ายโลก เขาหาว่าไม่รู้ที่พระเยซูทรงมาเพื่อสร้างแผ่นดินของพระเจ้าในใจของมนุษย์ เพื่อทำลายการครอบครองของมารในชีวิตของแต่ละคน

กิจกรรม “สะกิดเพื่อน”

ให้ผู้เรียนจับคู่กันและสนทนาในหัวข้อต่อไปนี้ ซึ่งเขียนลงบนกระดาน

- 1) เมื่อฉันมีปัญหา ฉันจะตัดสินใจเองทุกเรื่อง
- 2) ฉันไม่ปรึกษาใครเพราะใครก็มึปัญหาของตัวเอง คงไม่มีใครสนใจฉัน
- 3) พระเยซูไม่ทรงเกี่ยวข้องกับปัญหาของฉัน ฉันคิดว่ามันไม่สำคัญต่อพระองค์หรอก พระองค์ทรงมีปัญหากที่ จะต้องจัดการมากมายอยู่แล้ว

ให้ผู้เรียนสนทนากันว่า เขามักมีความรู้สึกอย่างไรเมื่อมีปัญหา และลองช่วยกันหาทางเอาชนะความรู้สึกนั้น ให้เวลา 3-4 นาที จากนั้นให้แต่ละคู่มาแบ่งปันหน้าชั้น

อาจมีเหตุผลอื่นที่พระเยซูทรงให้เขาล่องหน้าไปก่อน (อ่านมัทธิว 14:23) “และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่ออธิษฐาน เวลาที่ดึกลง พระองค์ก็ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว”

เมื่อพระเยซูทรงส่งประชาชนกลับไปแล้ว พระองค์ก็ทรงไปอธิษฐานแต่ผู้เดียว พระองค์ปรารถนาที่จะอยู่กับพระบิดาเพียงลำพัง

ในขณะที่พระเยซูกำลังอธิษฐาน สาวกที่กำลังเจอปัญหา (อ่าน มัทธิว 14:24) เขาพายเรือออกไปประมาณ 8-9 กม.จากฝั่งทะเล ในทะเลกาลิลีเมื่อมีพายุลมแรงในทะเล จะไม่มีสัญญาณบอกล่วงหน้า ไฟจะไม่ครีมี แนนอน สาวกต้องพบความลำบากมากในการพายเรือเล็กๆทวนลม

พระเยซูทรงทราบว่า สาวกกำลังพบพายุแต่พระองค์ก็ยังทรงปล่อยเขาไว้ตามลำพัง บางครั้งเราก็พบ “พายุ” ในชีวิต พระเจ้าทรงทราบว่าเรากำลังเผชิญอะไรอยู่ แต่พระองค์ก็ทรงปรารถนาให้เราผ่านมันไปได้ เรามั่นใจได้ว่า พระองค์อยู่เหนือสถานการณ์นั้น

2. รู้ว่าใครเป็นฝ่ายเรา

มัทธิว 14:25-27

แม้ว่าสาวกจะเป็นชาวประมงที่เก่งกาจ แต่ก็ไม่มีความสามารถที่จะควบคุมพายุได้ เขาเหนื่อยอ่อนจากการงานมาแล้วทั้งวัน เขารู้สึกว่า พระเยซูน่าจะมาอยู่กับพวกเขา เพราะมั่นใจในฤทธิ์เดชของพระองค์ เขารู้ว่า พระองค์ทรงจัดการกับพายุนี้ได้แน่ๆ แต่เวลานั้นพระองค์ไม่ได้อยู่ในเรือกับเขา

“ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก...” (อ่าน มัทธิว 14:25) ขณะนั้นพายุเริ่มโหมแรงขึ้น คลื่นพัดเรือโคลงเคลงไปมา ลองคิดดูซิว่า หากเรือล่มเหล่าสาวกจะเป็นอย่างไร? แล้ว... พระเยซูก็เสด็จมาบนน้ำท่ามกลางพายุกล้า!

พวกสาวกตกใจกลัวเมื่อเห็นพระเยซู (อ่าน มัทธิว 14:26) เคยเห็นพระเยซูทำการอัศจรรย์มากมายแต่ไม่เคยเห็นแบบนี้ ร่างกายที่ระหอยโรงแรงและความเครียดในเวลานั้นทำให้ความกลัวเพิ่มขึ้นอีก แต่พระเยซูตรัสในทันทีว่า “ทำใจให้ดีเถิด เราเองอย่างกลัวเลย” (ข้อ 27)

ถาม...จากประโยคข้างบน เราคิดว่ากลุ่มคำใดสำคัญที่สุด? ทำไม? (หนุนใจให้ผู้เรียนคิดและตอบคำถาม) การมีใครสักคนมาหนุนใจเราว่าทำใจให้ดีไว้อย่างกลัวเลย ไม่สำคัญเท่ากับว่า ใครเป็นคนที่พูด เราไว้ใจเขาได้ไหม? ครั้งแรกสาวกจำพระเยซูไม่ได้ แต่เมื่อพระองค์ทรงบอกเขาว่า พระองค์คือใคร เขาก็โล่งใจ นับได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญกว่าคำหนุนใจใดๆ

บางครั้ง “พายุ” ที่โหมเข้ามาในชีวิตประจำวันของเรานั้นทำให้เราเกิดความเหนื่อยอ่อน และเกิดความกลัว แต่ในพายุนั้นพระเจ้าทรงอยู่กับเรา พระองค์ทรงเป็นฝ่ายเรา ทรงเป็นพลัง และความกล้าหาญของเรา

3. ก้าวออกมาด้วยความเชื่อ

มัทธิว 14:28-29

สาวกได้เห็นพระเยซูทำการอัศจรรย์และพระองค์เองก็ประทานฤทธิ์เดชนั้นแก่เขาด้วย (มัทธิว 10:1) ดังนั้นเมื่อเขาเห็นพระองค์มีอำนาจเหนือธรรมชาติ ทรงเดินบนน้ำ เขาก็น่าจะเดินบนน้ำได้เช่นกัน เปโตรเองอยากเดินบนน้ำได้บ้าง เขาทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว...” เขายังเกรงว่าตนเองจะเดินบนน้ำได้จริงหรือไม่

เราต้องยอมรับว่า ในสถานการณ์นั้นเปโตรเป็นคนที่มีความเชื่อมาก เพราะเขาเชื่อในพระเยซู เขารู้ว่า เขาวางใจพระองค์ได้ อารมณ์ความรู้สึกจะเป็นเช่นไร ก็ยังไม่เข้มข้นเท่ากับความมั่นใจที่เขามีต่อพระเจ้าของเขา พระเยซูตอบสนองของความปรารถนาของเปโตร (ให้ผู้เรียนคนหนึ่งอ่าน มัทธิว 14:29)

พระองค์ตรัสว่า “มาเถิด” เปโตรจึงลงจากเรือ เดินบนน้ำไปหาพระเยซู

ถาม...เราคิดว่าเปโตรรู้สึกอย่างไร ในขณะที่เขาก้าวลงจากเรือแล้วไม่จม?

เหตุผลบอกเราว่า ไม่มีใครเดินบนน้ำได้ เราว่ายน้ำได้ ลุยน้ำได้ เล่นสกีบนน้ำได้ ลอยตัวในน้ำได้ แต่ไม่เคยมีใครเดินบนน้ำ เปโตรอาจบอกตัวเองว่า “เจ้ากำลังเสียนะ ไม่มีมนุษย์คนใดเดินบนน้ำได้หรอก เจ้าต้องจมแน่ๆ” แต่จิตวิญญาณของเขาบอกว่า พระเยซูทรงอยู่ที่นี้ ไม่มีสิ่งใดที่เขาต้องกลัว ดังนั้นเปโตรจึงก้าวลงมาด้วยความเชื่อ และเขาก็เดินบนน้ำได้

เปโตรแสดงให้เห็นว่า ความเชื่อที่แท้คืออะไร สำหรับเราแล้ว การที่จะยอมรับสิ่งใดโดยไม่มีข้อพิสูจน์นั้นเป็นการยาก เปโตรไม่เคยเห็นใครเดินบนน้ำยกเว้นคืนนั้นที่เขาเห็นพระเยซูซึ่งทรงเป็นบุคคล “พิเศษ” อยู่แล้ว แต่เขาเชื่อว่าสิ่งที่เป็นไปได้สำหรับมนุษย์นั้นเป็นไปได้เสมอสำหรับพระเจ้า (มัทธิว 19:26)

หากเรารู้สึกว่า พระเจ้าทรงบอกให้เราทำอะไร แต่สมองพูดว่า ทำไม่ได้หรอก จงวางใจในพระองค์แล้วก้าวออกมาด้วยความเชื่อ

ในประวัติศาสตร์เราพบว่า คนที่มีความเชื่อมักได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ เช่น โนอาห์ ท่านถูกประนามและถูกเยาะเย้ย แต่เราก็รู้ผลแห่งความเชื่อของท่าน เมื่อเราพบสถานการณ์ลำบากแต่ยังก้าวต่อไปในความเชื่อ เราจะได้ยินคำตอบว่าอย่างไรบ้าง?

เมื่อผู้เรียนตอบ ให้ครูเน้นว่า เราไม่ควรไปใส่ใจกับเหตุผลทางลบที่ไม่มองถึงความเป็นไปได้ของพระเจ้า แต่ให้เราตั้งใจแน่วแน่และเชื่อว่า “พระเจ้าทรงทำได้ทุกสิ่ง”

4. มองดูที่พระเจ้า

มัทธิว 14:30-33 ฮีบรู 11:6

ลองสมมติว่า เราเพิ่งเริ่มเรียนว่ายน้ำ เรารู้อย่างหนึ่งว่า ร่างกายของมนุษย์สามารถลอยอยู่ในน้ำได้ไม่จมเสมอไป เราเห็นคนทุกวัยว่ายน้ำ แต่พอครูบอกให้เอาห่วงยางออกแล้วว่ายไปด้วยตัวเอง เราอาจไม่นึกถึงกฎดังกล่าวเลย เราอาจลืมไปว่าเราว่ายน้ำได้ กลับยอมให้ความกลัวและความสงสัยมาทำให้เราจม จงเปรียบเทียบสิ่งนี้กับสถานการณ์ที่เปโตรเคยอยู่กับพระเยซูมานาน เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงทำให้คนเดินบนน้ำได้ แต่ในเวลาที่เขาเดินบนน้ำนั้น เขายังเชื่อมั่นอยู่หรือไม่? (ให้ผู้เรียนคนหนึ่งอ่าน มัทธิว 14:30) ความเชื่อของเปโตรเข้มข้นมากพอที่จะช่วยให้เขาเดินฝ่าลมแรงไป

ถาม...เราคิดว่า ทำไมความเชื่อมั่นของเปโตรกลายเป็นความกลัวได้ฉับพลัน?

ความเชื่อจะช่วยให้เรายึดมั่นในสิ่งที่เรายอมรับว่าเป็นจริง แม้ว่าอารมณ์ความรู้สึกในเวลานั้นอาจแปรปรวนก็ตาม เวลานั้นความเชื่อของเปโตรไม่สามารถชนะความกลัวที่เกิดขึ้น เมื่อเห็นคลื่นโถมเข้ามา เขาร้องเรียกให้พระเยซูช่วยและพระองค์ก็ทรงช่วยเขาทันที เหตุที่เราคิดว่าเปโตรนั้นขาดความเชื่อ ก็เพราะพระเยซูตรัสว่า **“ท่านสงสัยทำไม ท่านช่างมีความเชื่อน้อยจริง ๆ”** (มัทธิว 14:31) เราไม่ทราบว่เปโตรเดินไปไกลเท่าใด แต่เขาคงอยู่ใกล้พระเยซูแค่เอื้อม

กิจกรรม “แหกรับเชิญ”

เชิญศิษยาภิบาลหรือผู้นำคริสตจักรมาพูดถึงความสำคัญของการมองดูพระเยซู เมื่อเราก้าวออกมาทำการสักอย่างด้วยความเชื่อ ท่านอาจเป็นพยานจากชีวิตจริงของท่าน ขอให้ท่านเน้นว่า ความสำเร็จแท้และความสุขนั้นมาได้เมื่อเรามุ่งมั่นในพระเยซูและแผนการอันพิียบพร้อมของพระองค์

เมื่อพระเยซูกับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบ สาวกเพิ่งประสพว่าผู้ที่เขาอยู่ด้วยและทำงานร่วมด้วยมาเป็นเวลานานนั้น แท้จริง คือ พระบุตรของพระเจ้า

ถ้าเราไม่มีความเชื่อในใจ ก็เท่ากับเรามีความสงสัย ไม่มีทางสายกลางระหว่างความเชื่อกับความสงสัย หากเราไม่มีความเชื่อก็ยากที่เราจะเติบโตในพระเจ้าได้

“แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยของพระเจ้าก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้าได้นั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่ทุกคนที่แสวงหาพระองค์” (อ่านฮีบรู 11:6)

หากเราเชื่อมั่นว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และเสาะแสวงหาพระองค์จากพระคำและอธิษฐานเสมอ สมอบของเรา จิตใจของเราก็จะไม่มีที่ว่างสำหรับความสงสัย

ดำเนินชีวิตในความจริง

แน่นอนว่าเราไม่ควรมีความสงสัย แต่เราก็ต้องใช้สติปัญญาด้วย การเป็นคนที่ยอง่ายและเชื่อทุกสิ่งที่คนอื่นเล่า นั้น ก็ไม่ดีเช่นกัน เราต้องสังเกต ต้องใคร่ครวญและตัดสินใจว่า จริงหรือไม่ เมื่อเรารู้ว่าจริงแน่แล้ว เราก็ไม่ควรให้ความสงสัยมาแทรกแซงความเชื่อของเราได้

บางคนกล่าวว่า ไม่มีพระเจ้าเพราะเราไม่เคยเห็นพระองค์ ซึ่งที่จริงแล้วเราก็ไม่เห็นอากาศเช่นกัน แต่เราเชื่อพระเจ้าเพราะเราได้สัมผัสกับพระองค์ เราสัมพันธ์กับพระองค์

บางครั้งเราอาจสงสัยว่า เราได้รับความรอดหรือไม่ นี่ก็เป็นการผันผวนทางอารมณ์อย่างหนึ่ง แต่เรามั่นใจในความรอดของเราได้ เพราะพระเจ้าทรงสัญญากับเราโดยความเชื่อเรามั่นใจได้ว่าพระคำของพระองค์เป็นความจริง

บางครั้งเราสงสัยว่า พระเจ้าทรงเป็นห่วงเราหรือไม่ พระองค์ทรงสนพระทัยในสิ่งที่เราทำหรือไม่ เราอาจทูลขอการทรงนำแต่พระเจ้าไม่ตอบ นี่หมายความว่า พระเจ้าไม่สนพระทัยหรือ? เปล่าเลย! พระองค์ทรงมีแผนการสำหรับเราก่อนที่จะเกิดมาเสียอีก การตัดสินใจทุกอย่างของเรานั้นอยู่ในแผนการของพระเจ้า หากเราใช้เวลาอธิษฐานและอ่านพระคำของพระองค์ ยิ่งเราใช้เวลากับพระองค์มากเท่าไร เราก็จะไวต่อการทรงนำของพระองค์มากเท่านั้น

บางครั้งเราสงสัยว่า เหตุใดพระเจ้าทรงยอมให้ความเจ็บปวดเกิดขึ้นในชีวิต แต่ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น จำไว้ว่า พระเจ้ายังทรงเป็นพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง ทรงรู้ว่าจะมีพายุโหมเข้ามาในชีวิตของเรา พระองค์ทรงอยู่กับเราทุกขณะ หากเราล้มลงพระองค์ทรงพร้อมที่จะเอื้อมพระหัตถ์มาช่วยเรา บางครั้งเราต้องฟันฝ่าอุปสรรคหลายรูปแบบเพื่อเราจะเป็นคนอย่างที่พระเจ้าปรารถนา ถ้าไม่มีฝนต้นไม้ก็ไม่โตฉันใด ชีวิตที่ปราศจากอุปสรรคก็จะไม่โตเช่นกันฉันนั้น

บางทีเราอาจไม่มั่นใจในการดำรงอยู่ของพระเจ้า หรือการทรงนำของพระองค์ พระเจ้าตรัสว่า เมื่อเราวางใจพระองค์และแสวงหาพระองค์ พระองค์จะประทานสิ่งที่ดีแก่เรา ให้เรามาเริ่มแสวงหาสิ่งดีที่ทรงเตรียมไว้สำหรับเราตั้งแต่วินาทีนี้

กิจกรรม “ประเมินตนเอง”

แจกกระดาษที่มีข้อความต่อไปนี้ให้ผู้เรียนประเมินตนเองตามความเป็นจริง

- 1) ฉันวางชีวิตไว้กับพระเจ้าและไม่ทำสิ่งใดตามใจตนเอง
  - ส่วนใหญ่ทำเช่นนั้น
  - บางครั้ง
  - ไม่เคยทำเช่นนั้น
- 2) หากพระเจ้าทรงสั่งให้ฉันทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ฉันจะตอบรับทันที
  - หากสะดวก
  - ไม่หรรอก ต้องอธิษฐานมากมายก่อน
  - ใช่ ฉันจะตอบรับทันที
- 3) เมื่อมีปัญหา จะขอพระเจ้าช่วย
  - เมื่อฉันจนตรอกจริงๆ
  - ถ้าเห็นว่าตัวเองทำไม่ได้
  - มาหาพระเจ้าก่อนเลยล่ะ

เมื่อผู้เรียนทำเสร็จให้อธิษฐานกับเขา
พระองค์ที่มีต่อเขา

ทูลขอพระเจ้าทรงช่วยให้เขามีความเชื่อมั่นในความห่วงใยของ

บทที่ 9 ไม่มีที่ว่างสำหรับความเสียใจ

เป้าหมายของบทเรียน : เพื่อวิเคราะห์ความรู้สึกของเอลียาห์ในยามที่เขากำลังทุกข์ใจ ให้ผู้เรียนเข้าใจและสำนึกในพระคุณแห่งการทรงนำของพระเจ้า และพลังของพระองค์ในทุกสถานการณ์

ข้อพระคัมภีร์ : 1พงศ์กษัตริย์ 19:1-18 อีสยาห์ 40:28-29

ข้อควรจำ : พระองค์ประทานกำลังแก่ผู้ที่อ่อนเปลี้ย และแก่ผู้ที่ไม่มีความหวัง
ทรงเพิ่มแรง” (อิสยาห์ 40:29)

เริ่มต้นบทเรียน

กิจกรรม “โปสเตอร์”

วาดหน้าคนเศร้าบนกระดาษแผ่นใหญ่เขียนได้รูปนั้นว่า “ฉันรู้สึกถูกกดดันมาก” เมื่อผู้เรียนเข้ามาให้เขาวาดหรือเขียนถึงสิ่งที่ทำให้เขารู้สึกเป็นทุกข์ (เช่น สอบตก โดนแม่ดุ โดนเพื่อนล้อ ฯลฯ) จากนั้นก็อ่านคำตอบของผู้เรียนและสนทนา

เราเคยได้ยินคำว่า “กลุ่มเหลือเกิน” บางครั้งคนพูดไม่ได้กลุ่มจริงๆ เพียงแต่พูดขึ้นมาเพราะความเคยชินเท่านั้น แต่บางคนก็มีปัญหาจริงๆ เราทุกคนเคยประสบกับช่วงเวลาทุกข์ยากในชีวิต

นักค้นคว้าวิจัยกล่าวว่า ในสังคมปัจจุบันมีความกดดันสูงมาก ทำให้มนุษย์ถูกกดดันมากกว่าในอดีต ลองฟังรายงานข่าวในแต่ละวัน จะได้ยินเรื่องการระเบิด ปล้น ลักพาตัวเรียกค่าไถ่ อาชญากรรมก็มี สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้คนรู้สึกถูกกดดันเพราะเขามองไม่เห็นความหวัง

บางคนถูกกดดันเพราะปัญหาส่วนตัว บางทีสูญเสียคนในครอบครัวหรือเพื่อนที่รัก หรือบางครั้งก็เกิดจากครอบครัวแตกแยก

โลกเรามีปัญหามากมาย แต่เรายังมีความหวัง พระเจ้าทรงสัญญาแก่บุตรของพระองค์ คือ เราทั้งหลายว่า แม้โลกนี้จะผ่านพ้นไป แต่เราจะได้อยู่กับพระองค์เป็นนิรันดร์รวมถึงทุกวันนี้ พระเจ้าก็ยังทรงให้ทางบรรเทาความกดดันแก่เราด้วย

ค้นพบความจริงในพระคัมภีร์

1. เหน็ดเหนื่อยจากศึกสงคราม

1พงศ์กษัตริย์ 19:1-4

1พงศกษัตริย์ 18 ได้บันทึกการแข่งขันระหว่างเอลีอาห์กับลูกน้องของพระบาอัลที่ภูเขาคารเมล เพราะคนในอิสราเอลสงสัยเหลือเกินว่า เขาควรมั้สการพระใด การแข่งครั้งนั้นแสดงให้เห็นว่าพระใดเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระเจ้าทรงพิสูจนั้พระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ และพวกพระบาอัลก็ถูกประหารจนหมดสิ้น

เมื่อกษัตริย์อาหับเล่าเรื่องให้พระนางเยเซเบลพระมเหสีฟัง พระนางกลับไม่ยอมรับว่าพระบาอัลไม่มีฤทธิ์ พระนางตั้งใจแน่วแน่ที่จะเอาชีวิตของเอลีอาห์ให้ได้ (อ่าน 1พงศกษัตริย์ 19:2)

เมื่อเอลีอาห์ได้ยินประกาศิตของพระนางเยเซเบล ท่านรู้สึกกลัวและวิ่งหนีเอาชีวิตรอด ท่านเดินทางมาถึงเบเออร์เซบากับคนรับใช้ของท่าน ท่านได้ละเขาไว้ส่วนตัวท่านเองได้เดินทางต่อไปเพียงลำพัง

การแข่งขันที่ภูเขาคารเมลทำให้ท่านเหนื่อยมากอยู่แล้ว ยิ่งต้องมาวิ่งหนีเอาชีวิตรอด ถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับใคร คนนั้นย่อมเหนื่อยเหนื่อยเมื่อยล้าทั้งร่างกายและวิญญาณ ที่จริงชัยชนะเหนือพวกพระบาอัลนั้นยังไม่สำเร็จครบถ้วน แม้ว่าท่านจะฆ่าคนเหล่านั้นไปแล้ว 450 คน แต่ชาวอิสราเอลก็ยังกราบไหว้พระอชทาโรทอยู่

ถาม...เคยรู้สึกบ้างไหมว่า ทุกสิ่งรอบข้างเรานั้นกดดันเข้ามาทุกทาง? และเราทำอย่างไรในสถานการณ์เช่นนั้น?

การกระทำของท่านเอลีอาห์ทำให้เราเห็นว่า ท่านรู้สึกที่ไม่มีใครอยู่เคียงข้างท่านเลย ตัวท่านเองก็เดินเข้าถีนทูกันดาร์ไปเป็นระยะทางวันหนึ่ง มานั่งอยู่ใต้ต้นซากและท่านทูลขอให้ตัวท่านตายเสียที่ว่า **“พอแล้วพระองค์เจ้าข้า ข้าแต่พระเจ้าบัดนี้ขอเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะข้าพระองค์ไม่ดีไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์”** (1พงศกษัตริย์ 19:4)

ถาม...เป็นไปได้อย่างไรที่ผู้รับใช้ของพระเจ้าคนสำคัญกล่าวคำเช่นนี้ออกมา?

แม้ว่าเอลีอาห์จะเป็นผู้พยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่ แต่ท่านก็เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง (ยากอบ 5:17) ความเป็นมนุษย์ของท่านนั้น ปรากฏให้เห็นชัดเจนในสถานการณ์นี้ ท่านละคนรับใช้ของท่านไว้ เพราะต้องการอยู่คนเดียว ความอ่อนระหอยโรยแรงและความเครียดจากเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมาสดๆ ร้อนๆ มีผลต่อความคิด ทำที่ของท่าน ท่านได้นั่งใต้ต้นซากและทูลขอพระเจ้าให้ปล่อยท่านให้ตายไปเสีย

2. ยอมให้กับการสงสารตัวเอง

1พงศกษัตริย์ 19:9-10,14

เอลีอาห์อยู่ที่ภูเขาโฮเรบ (ภูเขาซีนาย) ท่านอยู่ในถ้ำและกอดเขาสงสารตัวเองอยู่ แต่พระเจ้าได้ตรัสกับท่านถึงสองครั้งว่า **“เอลีอาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี้?”** และท่านได้ตอบอย่างเดียวกันทั้งสองครั้ง (1พงศกษัตริย์ 19:10,14)

ท่านทูลว่า **“ข้าพเจ้ารื้อนรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ยิ่งนัก เพราะประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแท่นบูชาของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย”**

เอลีอาห์กำลังบ่นให้พระเจ้าฟังว่า ท่านกำลังเผชิญกับอะไรอยู่ แต่การบ่นของท่านเกินความจริงไปบ้าง

ประการแรก

ท่านอ้างว่า ประชาชนอิสราเอลละทิ้งพระเจ้าและหันไปนมัสการพระอื่น ท่านไม่ได้กล่าวว่า หลังจากการแข่งขันที่ภูเขาคารเมลนั้นได้มีคนจำนวนหนึ่งระลึกว่า พระเจ้าเที่ยงแท้คือผู้ใด และหันกลับมาหาพระองค์ (1พงศกษัตริย์ 18:39) คำของเอลียาห์นั้นฟังดูแล้วเหมือนว่าไม่มีสักคนที่กลับมาหาพระเจ้าเลย

ประการที่สอง

เอลียาห์ชี้ว่า ผู้เผยพระวจนะทุกคนถูกฆ่าตาย และท่านคนเดียวที่เหลืออยู่ แต่ในความเป็นจริงแล้ว เยเซเบลพยายามฆ่าผู้พยากรณ์ของพระเจ้าแต่ไม่สำเร็จ ฉะนั้นยังมีผู้เผยพระวจนะอีกหลายคนหลบซ่อนอยู่มิใช่ เหลือแต่เขาเพียงคนเดียว (ดู 1พงศกษัตริย์ 18:4)

สิ่งเดียวที่ไม่เกินความจริง คือ ชีวิตของท่านตกอยู่ในอันตราย เยเซเบลยังพยายามที่จะเอาชีวิตของท่าน อยู่

ถาม... เหตุใดเอลียาห์จึงกล่าวเกินความจริงในทางลบโดยไม่ดูทางบวก?

เป็นการผิดใหม่ที่คริสเตียนจะรู้สึกถูกกดดัน? ชี้ให้ผู้เรียนเห็นว่า ไม่จำเป็นที่คริสเตียนจะต้องยิ้มมีความสุขเสมอไป แต่เมื่อเรามีปัญหาเราก็ไม่ควรให้ปัญหานั้นมาฉกฉวยโอกาสดีในชีวิตของเรา

ความท้อแท้ของท่านอาจเป็นผลมาจากความผิดหวังที่พระเจ้ายังทรงปล่อยชนอิสราเอลนมัสการพระอื่น คำว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรมที่เหลืออยู่เพียงคนเดียว” นับได้ว่า “มีรากมาจากการสงสารตัวเอง” การบิดเบือนความจริงที่เกิดขึ้น เมื่อเรารู้สึกถูกกดดัน ผลก็คือ เราแยกตัวจากคนอื่น เพราะเรารู้สึกว่าไม่มีใครช่วยเราได้

3. ค้นพบขุมพลัง

1พงศกษัตริย์ 19:5-8, 11-13 อีสยาห์ 40:28-29

ความเหนื่อยและการสงสารตัวเองทำให้เอลียาห์รู้สึกอ่อนแอและสิ้นหวัง แต่พระเจ้าทรงรู้ว่า จะทำอย่างไรกับท่าน ก่อนที่เอลียาห์จะเดินทางเป็นระยะทาง 175 ไมล์ ไปยังโฮเรบ ท่านได้ใช้เวลาหนึ่งใต้ต้นซากและที่นั่น ท่านทูลพระเจ้าว่า “อยากตาย”

กิจกรรม “แบบฝึกหัด”

ให้ผู้เรียนดูแบบฝึกหัดและประเมินตนเองเป็นส่วนตัว

ขณะที่ท่านเอลียาห์กำลังหลับอยู่ใต้ต้นซากมีทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาปลุกท่านและบอกให้ท่านกินอาหาร (1พงศกษัตริย์ 19:5) และท่านก็มองดู ดูเถิดตรงที่ศีรษะของท่านมีขนมปังปังบนก้อนหินร้อน และมีไหน้ำลูกหนึ่ง ท่านก็รับประทาน ดื่มน้ำ และนอนลงอีก (ข้อ 6) และทูตของพระเจ้าก็มาอีกเป็นครั้งที่สองถูกต้องตัวท่านแล้วว่า ให้ท่านรับประทานเพราะการเดินทางไปโฮเรบนั้นอาจเกินกำลังของท่าน (ข้อ 7) ท่านสามารถเดินทางไปถึงโฮเรบด้วยอาหารและการพักผ่อนครั้งนั้น ท่านใช้เวลาเดินทาง 40 วัน 40 คืน

ถาม...ประโยชน์ของการกินและนอนครั้งนี้คืออะไร?(ให้ผู้เรียนตอบสนอง)

พระเจ้าทรงเข้าพระทัยดีว่า ร่างกายของเอลียาห์ต้องการอะไร นอน กิน และก็นอน และก็นอนอีก พระเจ้าทรงดูแลความต้องการจำเป็นของร่างกายเอลียาห์ และแน่นอนพระองค์ทรงดูแลความจำเป็นทางจิตวิญญาณด้วย ท่านผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ทราบดีว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะให้กำลังแก่เรา ท่านเขียนว่า **“ท่านไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเนืองนิตย์ คือพระผู้สร้างที่สูญปลายแผ่นดินโลก พระองค์มิได้ทรงอ่อนเปลี้ยหรือเหน็ดเหนื่อย ความเข้าพระทัยของพระองค์เหลือที่จะหยั่งรู้ได้”** (อิสยาห์ 40:28) พระเจ้าของเราทรงเป็นพระผู้สร้างที่ไม่เหน็ดเหนื่อย เมื่อเราอ่อนแรงทรงให้กำลังกับเราทั้งทางร่างกายและฝ่ายวิญญาณ (ให้ผู้เรียนอ่าน อิสยาห์ 40:29)

“พระองค์ทรงประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ยและแก่ผู้ที่ไม่มีความกำลัง พระองค์ทรงเพิ่มแรง”

กิจกรรม “สำนวนใหม่”

อ่านอิสยาห์ 40:29 เขียนข้อพระคัมภีร์นั้นเป็นสำนวนของเขาเอง (ครูอาจทำตัวอย่างมาให้ดูก่อน) เมื่อทำเสร็จให้ผู้เรียนแต่ละคนออกมาอ่านสำนวนของเขา

เอลียาห์พบว่า พระเจ้าคือขุมพลังของเขา พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่เอลียาห์ ในลักษณะที่แตกต่างจากที่เคย (ให้ผู้เรียนอ่าน 1พงศ์ษัตริย์ 19:11-13) พระเจ้าไม่ได้สถิตอยู่ในลมพายุกล้า มิได้ทรงอยู่ท่ามกลางแผ่นดินไหว หรือสถิตในไฟ แต่พระองค์ทรงสำแดงพระองค์แก่เอลียาห์ในเสียงเบาๆ และพระเจ้ายังทรงเตรียมเอลียาห์ให้มาเป็นผู้เผยพระวจนะแทนเอลียาห์ด้วย เอลียาห์มีหน้าที่จะต้องเจิมกษัตริย์องค์ต่อไป (2พงศ์ษัตริย์ 8:7-15, 9:1) เอลียาห์จะต้องมอบงานรับใช้และตำแหน่งผู้นำให้กับเอลียาห์ ทั้งสองกลายเป็นเพื่อนร่วมงานกัน และเอลียาห์ก็ได้ปรนนิบัติเอลียาห์ตั้งแต่วางงานจนถึงวันที่เอลียาห์ถูกรับไป (1พงศ์ษัตริย์ 19:21)

เราเห็นชัดว่า เอลียาห์นับถือเอลียาห์มาก เพราะเมื่อถึงเวลาที่พระเจ้าจะรับเอลียาห์ไปนั้น สิ่งที่ท่านขอ คือฤทธิ์เดชของเอลียาห์ให้มาอยู่ในตัวท่านเป็นสองเท่า (2พงศ์ษัตริย์ 2:9) นี่เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เอลียาห์รู้ว่า ท่านมิได้เป็นคนชอบธรรมเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่

ถาม...เราจะทำอย่างไรให้เราพ้นจากการสงสารตัวเอง? จดคำตอบลงบนกระดานและชี้ให้ผู้เรียนเห็นว่าพระเจ้าทรงช่วยเอลียาห์อย่างไร

ดำเนินชีวิตในความจริง

กิจกรรม “แบบฝึกหัด”

ทำแบบฝึกหัดบทที่ 9 หน้า 2 ตอนท้าย ความทุกข์ใจของเราอาจมีสาเหตุมาจากบางอย่างซึ่งเราเองเปลี่ยนแปลงได้ เราเรียนรู้จากชีวิตเอลียาห์ว่าพระเจ้าทรงช่วยเราได้ในยามที่เราลำบาก

ประการแรก

เราควรเอาใจใส่ร่างกายของเรา กินอาหารให้ครบหมู่ พักผ่อนให้เพียงพอ ออกกำลังกาย และรักษาความสะอาด อาหารนั้นช่วยให้เรามีสุขภาพดี การพักผ่อนช่วยให้เราไม่เหนื่อยล้าจนเกินไป และทำให้เราตื่นตัวเสมอ การออกกำลังกายช่วยเพิ่มระดับพลังและทำให้ร่างกายทำงานดีขึ้น ความสะอาดทำให้เรารู้สึกสบายตัว

ประการที่สอง

เราควรเอาใจใส่จิตวิญญาณโดยการใช้เวลากับพระเจ้าทุกวัน คิดดูซิว่า เราใช้เวลาอธิษฐานอ่านพระคัมภีร์เท่าไร เปรียบเทียบกับเวลาที่เรานั่งอ่านหนังสือพิมพ์ ดูทีวี จงตั้งใจแน่วแน่ที่จะใช้เวลาในการอธิษฐาน อ่านพระคัมภีร์ทุกวัน

ประการที่สาม

เข้าส่วนในพันธกิจ อย่ามัวแต่นั่งสงสารตัวเอง จะทำให้รู้สึกทุกข์ใจยิ่งขึ้น หันไปสนใจที่จะช่วยผู้อื่นบรรเทาความทุกข์ยากของเขา เราควรสนใจคนอื่นด้วยมิใช่สนใจเรื่องของตนเองเท่านั้น

ประการสุดท้าย

หาเพื่อนที่วางใจได้ เราไม่ควรเก็บกอดความรู้สึกไว้คนเดียว ความขมขื่นจะเพิ่มขึ้น จงหาใครที่ช่วยรับภาระของเรา แต่อย่าลืมเข้ามาขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

บางครั้งปัญหาในชีวิตของเรานั้นมากเกินไปพระเจ้าปรารถนาให้เราชนะมัน พระองค์ทรงรอคอยที่จะรับชีวิตและปัญหาของเราเสมอ

กิจกรรม “คู่อธิษฐาน”

ให้ผู้เรียนจับคู่และใช้เวลาอธิษฐานเผื่อกัน ขอพระเจ้าทรงช่วยให้เขาเอาชนะความกดดันและความทุกข์ใจ และขอพระเจ้าทรงนำให้เขาเห็นความหมายของชีวิตที่ดีขึ้น

บทที่ 10 กำจัดความรู้สึกผิด

เป้าหมายของบทเรียน : เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่างของการสำนึกผิดกับความรู้สึกผิดที่ฝังแน่น และให้เขาขอบคุณพระเจ้าสำหรับการปลดปล่อยที่พระองค์ประทานให้

ข้อพระคัมภีร์ : กิจการ 9:1-22, 22:3-16 โรม 8:1

ข้อควรจำ : “เหตุฉะนั้น การลงโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์”

โรม 8:1

เริ่มต้นบทเรียน

กิจกรรม “ออกความเห็นลับ”

เขียนบนกระดานว่า “จะให้อยู่กับผลของความผิดนั้นง่ายกว่าอยู่กับความรู้สึกผิด” ให้ผู้เรียนตอบในเศษกระดาษว่า “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” ให้ครูเป็นคนรวบรวม

รววิทย์นอนไม่หลับมาหลายคืนตั้งแต่วันศุกร์ที่แล้ว เพื่อนๆชวนเขาไปชดยาเข้าเส้นเพื่อลิ้มรสของยามันเยี่ยมขนาดไหน

สายใจรู้สึกไม่สบายใจกับลลนาเลย เมื่อเห็นลลนาที่ไรเธอก็นึกถึงวันนั้นที่เธอขโมยเงินของลลนา ซึ่งเจ้าตัวก็คิดว่าตัวเองทำเงินตกหาย ลลนาเองไม่เข้าใจว่าเหตุใดสายใจจึงเปลี่ยนไป

พิสุทธิไม่ค่อยรู้สึกอยากกินอะไร เมื่อพ่อกถามว่า เหตุใดเขาจึงกลับบ้านดึกหลังซ้อมฟุตบอล เขาก็โกหกพ่อว่า ครูฝึกพาเขาไปเลี้ยง แต่ที่แท้เขาไปเที่ยงกลางคืนกับเพื่อนๆ

ชุตินาไม่สามารถอธิษฐานได้ เธอไปหยิบน้ำหอมมาจากห้างเมื่อไม่นานมานี้ เธอรู้สึกอายและกลัวไม่กล้านำไปคืนที่รู้ว่าควรทำ

วัยรุ่นทั้งสี่เหมือนกันตรงไหน? พวกเขา รู้สึกผิดทำให้นอนไม่หลับ กินไม่ได้ อธิษฐานไม่ออก ไม่สามารถเผชิญหน้ากับเพื่อนได้อย่างสนิทใจ แต่พวกเขาไม่จำเป็นต้องทรมานต่อความรู้สึกที่ฝังแน่นนี้ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ช่วยเตือนเราว่า เราได้ทำผิดลงไปแล้ว

ค้นพบความจริงในพระคัมภีร์

1. การเผชิญหน้าทำให้สำนึกผิด

กิจการ 9:1-5, 22:3-8

เปาโล (ชื่อฮีบรูว่าเซาโล) เป็นชาวยิวเกิดที่เมืองทาร์ซัส แคว้นซีลีเซีย เมืองทาร์ซัสอยู่ภายใต้การปกครองของโรม ดังนั้นท่านจึงเป็นพลเมืองโรมด้วย ท่านศึกษาทั้งธรรมเนียมปฏิบัติและกฎเกณฑ์ต่างๆของยิว และเรียนกับท่านกามาเลียลในกรุงเยรูซาเล็ม ท่านอุทิศตัวต่อความเชื่อของท่าน มีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าและศาสนายิวเป็นอย่างมาก (กิจการ 22:3)

เปาโลมีความกระตือรือร้นมากจนได้ออกไปข่มเหงคนยิวที่หันมาเชื่อพระเยซู (กิจการ 22:4) ท่านคิดว่าท่านทำถูกต้องแล้ว เพราะยิวเหล่านั้นทำตามใจตนเองหันไปจากประเพณีเดิมซึ่งเป็นผลร้ายต่อการรอคอยองค์พระเมสสิยาห์ รับประทานเชื่อว่า คนยิวทั้งหลายจะต้องช็อคสตัยและมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการเชื่อฟังกฎธรรมบัญญัติของโมเสส เพื่อพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาได้

(ให้ผู้เรียนคนหนึ่งอ่านกิจการ 9:1-2) ท่านเปาโลขออนุญาตจากสภายิวและมุ่งหน้าไปยังดามัสกัส เพื่อจะจับและนำยิวที่เป็นคริสเตียนกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม

แต่ขณะที่เปาโลกับเพื่อนอยู่ระหว่างทางก็มีแสงสว่างมาจากฟ้าล้อมตัวท่านไว้รอบ และมีสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นทำให้ชีวิตของเปาโลเปลี่ยนไป

“เซาโลจึงล้มลงถึงดิน และได้ยินพระสุรเสียงตรัสมาว่า ‘เซาโล เซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม’ เซาโลจึงทูลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เป็นผู้ใด...’ พระองค์ตรัสว่า ‘เราคือเยซู ซึ่งเจ้าข่มเหง’ ” (กิจการ 9:4-5)

ถาม...เปาโลรู้สึกอย่างไร เมื่อท่านรู้ว่ากำลังพูดอยู่กับพระเยซูชาวนาซาเร็ธ?(ให้ผู้เรียนตอบ)

เปาโลคงงุนงงกับสิ่งที่เกิดขึ้น แสงสว่างจากฟ้าและเสียงเป็นเครื่องหมายแสดงให้รู้ว่า พระเจ้าทรงอยู่ที่นั่น เหตุการณ์ในวันนั้นทำลายความมั่นใจในการต่อสู้เพื่อพระเจ้าและกฎเกณฑ์ของพระองค์จนหมดสิ้น

การเผชิญหน้ากับพระเจ้าในวันนั้นทำให้เปาโลเจ็บปวดมาก เพราะค้านกับสิ่งที่ท่านกระตือรือร้นทำเพื่อพระเจ้ามาตลอด ท่านต้องยอมรับว่าพระเจ้าทรงดำหนิการกระทำของท่าน ท่านต้องยอมรับว่าพระเยซูทรงพระชนม์และมีส่วนเกี่ยวข้องกับพระเจ้าแห่งอิสราเอล

ท่านเริ่มตระหนักว่า ท่านมิได้เพียงข่มเหงคริสเตียนเท่านั้น แต่ได้ข่มเหงพระคริสต์ผู้คืนพระชนม์ด้วย ท่านเริ่มรู้ว่า ผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์นั้นมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า

2. หันจากบาป

กิจการ 9:6-7, 22:9-10

เวลานั้น เสียงจากสวรรค์ได้ดำหนิสิ่งที่เปาโลกระทำ เขาจะต้องเปลี่ยนวิถีชีวิตใหม่

ถาม...เราจะรู้ได้อย่างไรว่า เมื่อไรเป็นเวลาที่เราต้องการให้เราเปลี่ยนแปลงชีวิต (ให้มีคำตอบสนอง)

พระวิญญาณจะทรงทำการในชีวิตของเรา ให้เรามีความรู้สึกสำนึกและรู้ว่าเราต้องเปลี่ยนอย่างไรบ้าง บางครั้งความรู้สึกผิดข้างในนั้นรุนแรงมากจนเราไม่อาจทนรอการเปลี่ยนแปลงได้ แต่สำหรับเปาโลแล้ว ท่านไม่ได้

ยินเสียงกระซิบในใจ แต่ได้ยินเสียงจากสวรรค์ เปาโลรู้ว่าท่านควรเชื่อฟังพระดำรัสของพระเจ้า (อ่านกิจการ 22:10)

ตอนนี้เราเห็นว่าเปาโลเริ่มตระหนักถึงความจริงอีกประการ นั่นคือ พระเจ้าทรงมีพันธกิจที่จะให้ท่านกระทำ ให้สำเร็จ ท่านไม่รู้รายละเอียด รู้แต่เพียงว่า เมื่อไปถึงตามัสกัสก็ทำตามคนที่พระองค์แนะนำ ในอดีตเปาโลหาว่าไม่ ว่าท่านทำในสิ่งที่ขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่เมื่อท่านรู้ความจริงท่านก็พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลง

(ให้ผู้เรียนอ่านกิจการ 9:7, 22:9) เพื่อนร่วมทางของเปาโลตกใจจนนิ่งอยู่ พูดอะไรไม่ออก พวกเขาเห็น แสงสว่างได้ยินเสียง แสดงว่าการที่เปาโลพบพระเจ้าไม่ใช่เรื่องในจินตนาการ พระคัมภีร์สองข้อนี้ดูเหมือนว่าพูด ตรงกันข้าม แต่ผู้ศึกษาพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า เขาได้ยินเสียงแต่ไม่ได้ยินเป็นประโยค เปาโลเท่านั้นที่ ได้ยินเสียงอันเป็นที่เข้าใจได้

ในครั้งนั้นเปาโลพูดเพียงว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เป็นผู้ใด?” และพระเจ้าได้ตรัสว่า “เราคือเยซู” ทำให้ เปาโลรู้ว่า พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า และทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ส่วนอีกประโยคหนึ่ง คือ **“ข้าพเจ้าจะต้อง ทำประการใด?”** คำตอบคือ จงลุกขึ้นไป...เปาโลได้เชื่อฟังและรับพระองค์เป็นองค์เจ้านายและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ทัณฑ์

3. ยอมต่อแผนการของพระเจ้า

กิจการ 9:8-18, 22:11-12

เราจะเห็นได้ว่า เพื่อนร่วมทางของเปาโลไม่ตกใจจนเกินไป พวกเขาได้พาเปาโลเข้าไปยังเมือง ตามัสกัส (กิจการ 9:8, 22:11) เปาโลตาบอดสนิทเนื่องจากแสงนั้น ท่านไม่ได้กินหรือดื่มอะไรตลอด 3 วันที่ตาบอด อยู่ นั่น ท่านเฝ้าแต่รอคอยผู้ที่พระเจ้าจะทรงส่งมาให้คำแนะนำแก่ท่าน

อานาเนียเป็นยิวที่เมืองตามัสกัส แต่ได้ติดตามพระเยซูคริสต์ เขาเรียกท่านว่า “ศิษย์” (กิจการ 9:10) แต่ใน กิจการ 22:11-12 กล่าวว่า ท่านเป็นคนถือธรรมบัญญัติเคร่งครัด และมีชื่อเสียงดี เป็นที่นับถือของพวกยิวทั้งปวง พระเจ้าตรัสกับอานาเนียในนิมิต ทรงสั่งให้เขาไปวางมือบนเปาโล

ถึงแม้ว่าคำบัญชาของพระเจ้าจะชัดเจน แต่อานาเนียก็ไม่ค่อยมั่นใจสักเท่าใดนัก

ถาม...เหตุใดอานาเนียจึงรีรอไม่รีบทำตามคำสั่งของพระเจ้า? (ให้ผู้เรียนตอบ)

(อ่าน กิจการ 9:13-14) ชื่อเสียงของเปาโลนั้นเป็นที่รู้จักกันดีในหมู่คริสเตียนว่าเป็นคนทำร้ายคริสเตียน จับคริสเตียนไปจำคุกไว้

นอกจากนั้น เปาโลก็ยังมีส่วนในการตายของสเทพนด้วย (กิจการ 8:1) ดังนั้นอานาเนียจึงรีรออยู่ แต่พระเจ้าทรงยื่นกรานว่า **“จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภษณะที่เราเลือกสรรไว้สำหรับจะนำนามของเราไปยัง ประชาชาติ กษัตริย์ และพวกอิสราเอล เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่าเขาจะต้องทนทุกข์ลำบาก มากเท่าไร เพราะนามของเรา”** (กิจการ 9:15-16)

พระเจ้าได้ทรงสำแดงให้อานาเนียเห็นพันธกิจสำคัญ 3 ประการ

- 1) แทนที่จะเป็นผู้ชมhengคริสเตียน เปาโลกลับเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าทรงเลือก
- 2) แทนที่จะห่วงใยแต่คนอิสราเอล เปาโลจะนำพระนามของพระเยซูไปประกาศแก่คนต่างชาติ
- 3) เปาโลจะต้องทนทุกข์เพื่อพระนามพระเยซู

แล้วอานาเนียก็ไปและเข้าไปในคุก วางมือบนเขาโลกล่าวว่ “พี่เขาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซูได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้นได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะได้เห็นอีก และเพื่อท่านจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เต็มบริบูรณ์” (กิจการ 9:17)

ทันใดนั้นมีสิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล แล้วท่านก็กลับมองเห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา (กิจการ 9:18) อานาเนียเชื่อฟังพระเจ้าแม้จะเป็นเรื่องยากที่ผู้นำในการชมhengคริสเตียนจะได้รับความรอด แต่อานาเนียเชื่อมั่นว่าพระเจ้าทรงรับเปาโลเข้ามาเป็นบุตรของพระองค์แล้ว

กิจกรรม “บันทึกประจำวัน”

แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มและให้เขาเขียนความรู้สึกของอานาเนีย ในวันที่ต้องไปหาเปาโล เมื่อเสร็จให้แต่ละกลุ่มอ่านข้อเขียนของตน

4. ทิ้งอดีตไว้เบื้องหลัง

โรม 8:1

ชีวิตของเปาโลมีการเปลี่ยนแปลงสำคัญ 3 ประการ คือ

- 1) ท่านเคยอุทิศชีวิตในการชมheng แต่ท่านได้กลับกลายมาเป็นผู้รับใช้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในคริสตจักร ท่านเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรในหลายๆเมือง
- 2) แทนที่จะปรณินิบัติแต่พวกยิว ท่านได้ไปหาคนต่างชาติ เป้าหมายหลักของท่าน คือ การประกาศแก่คนต่างชาติ
- 3) เปาโลต้องทนทุกข์ทรมานเพื่อพระนามพระเยซูคริสต์หนักกว่าที่ท่านเคยชมhengผู้อื่นมาแล้ว อย่างไรก็ตาม เปาโลถือว่า การที่รับทุกข์ทรมานเพื่อพระคริสต์นั้นเป็นสิทธิพิเศษอย่างหนึ่ง (ให้ผู้เรียนอ่าน 2โครินธ์ 12:9-10)

ถาม...เราคิดว่าเปาโลรู้สึกผิดที่ได้ชมhengคริสเตียนมาก่อนหรือไม่? (ให้ตอบสนอง)

แม้ว่าเปาโลจะเสียใจที่ได้ทำให้คนอื่นเจ็บปวด แต่ท่านก็ได้รับการอภัยจากพระเจ้า “เหตุฉะนั้นการลงโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์” (โรม 8:1)

กิจกรรม “พระคัมภีร์ส่วนตัว”

อ่านโรม 8:1 ให้ผู้เรียนเขียนพระคำตอนนี้ประยุกต์เข้ากับตัวเอง อาจใช้สรรพนามว่า ฉัน หรือชื่อของเขาแทน และจากนั้นให้ผู้เรียนบางคนอ่านพระคำตอนนี้ สรุปโดยเน้นความสำคัญของการอยู่ในพระเยซูคริสต์

ดำเนินชีวิตในความจริง

พระเจ้ามิได้ปรารถนาให้เราแบกภาระของบาปไว้ เมื่อเราทำผิดพระวิญญาณจะช่วยให้เรารู้สึกผิด ทำให้เกิดการต่อสู้ที่จะกำจัดความรู้สึกผิดนั้น และเราควรทำดังนี้

1) เราควรสารภาพบาปต่อพระเจ้า

พระเจ้าทรงรู้จักใจและความคิดของเรา ไม่ว่าเราจะรู้สึกหรือคิดอะไร พระองค์ทรงรู้ทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่เราจะปิดบังพระองค์ได้ การไม่ยอมสารภาพบาปต่อพระเจ้าด้วยหัวใจสำนึกผิด เท่ากับเราเริ่มสร้างกำแพงระหว่างเรา กับพระเจ้า ในที่สุดกำแพงนั้นจะแข็งแรงขึ้นด้วยบาปทั้งหลายที่เราไม่ยอมสารภาพ ต่อไปก็เป็นการยากที่เราจะสนทนากับพระเจ้าและรับพระคำของพระองค์

2) เราควรขอยกย ผู้ที่เราละเมิดหรือล่วงเกิน

ยากอบ 5:16 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลาย จงสารภาพบาปต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเพื่อกัน และกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะพ้นโรคภัย คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังทำให้เกิดผล...”

หากเราไม่สารภาพบาปของเรา เราอาจต้องทนทรมานทางกายด้วยโรคภัย และคำอธิษฐานของเราก็ไม่เกิดผล ยิ่งกว่านั้นการไม่ขอโทษทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองฝ่ายตึงเครียดอีกด้วย

กิจกรรม “สโลแกน”

แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม เขียนคำขวัญเพื่อสรุปบทเรียนในวันนี้ ตัวอย่างเช่น “ยอมให้พระเจ้าอภัย” เป็นต้น ครูอาจให้ผู้เรียนทำเป็นโปสเตอร์หรือเขียนลงบนกระดานก็ได้

3) เราต้องรับการอภัยโทษ

เมื่อเราสารภาพบาป เราต้องรู้ว่า พระเจ้าทรงชำระเราให้สะอาด เราไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดอีกต่อไป บางคนมีความหลังไม่สามารถทิ้งความรู้สึกผิด แต่เปาโลกล่าวว่าไม่มีการปรับโทษแต่คนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์

บางทีผู้เรียนกำลังสู้กับความรู้สึกผิดในชีวิต พระเจ้าปรารถนาให้เราพ้นจากความผิด สิ่งที่ต้องทำคือ รับการอภัยบาปจากพระเจ้า

สุภาษิต

คำแนะนำที่ดีนั้นมีค่ามาก เพราะหายาก สำหรับบทเรียนต่อไปนี้เป็นคำแนะนำจากคนที่ทั้งโลกยอมรับว่า “ฉลาดที่สุด” นั่นคือ กษัตริย์ซาโลมอน

คำแนะนำและสุภาษิตของพระองค์นั้น มีอยู่ในพระธรรมสุภาษิต ซึ่งยังเป็นคำสอนที่เหมาะสมกับคนยุคปัจจุบัน แม้ว่าจะเขียนมานานถึง 3,000 ปีแล้วก็ตาม

ความโกรธ เป็นอารมณ์ที่มีพลังมาก ในเมื่อเยาวชนเป็นคนใจร้อนกว่าม เขาจึงอาจทำลายอนาคตของเขาเองได้ หากไม่รู้จักรับคับตน เยาวชนคริสเตียนควรจะมีสติปัญญาที่จะรู้จักระงับความโกรธ

ความเย่อหยิ่ง ก็เป็นปัญหาของเยาวชนหลายคน และจะมีความเข้มข้นมาในช่วงแรกของวัยรุ่น บทเรียนจะช่วยสอนให้พวกเขาเห็นว่า ความเย่อหยิ่งนั้นคืออะไร มีผลอย่างไร และจะควบคุมมันได้อย่างไร

การพูด เป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่ง เพราะเด็กวัยรุ่นจะเลียนแบบคำพูดของเพื่อนในชั้นเรียน เขาต้องการให้เพื่อนยอมรับ ดังนั้น จึงพยายามพูดให้เหมือนเพื่อนเหล่านั้น

การนินทา เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เยาวชนคริสเตียนจะต้องหลีกเลี่ยง

นอกจากนี้ เยาวชนบางคนไม่สามารถควบคุมตนเองได้เมื่อเกิดความเศร้าใจ เขาอาจไม่ยอมทำอะไรปล่อยตัวให้สงสารตัวเอง และปล่อยให้ความทุกข์มากัดกร่อนชีวิตฝ่ายวิญญาณ เขาจะต้องรู้วิธีป้องกันและแก้ไขความรู้สึกเช่นนี้

ดังนั้นบทเรียนในตอนต่อไปนี้จะสามารถประยุกต์เข้าใช้ในชีวิตของทั้งครูและผู้เรียนโดยตรง เราเชื่อว่าบทเรียนจะช่วยทำให้เยาวชนคริสเตียนได้มีจุดยืนที่แน่นอนในการดำเนินชีวิตอย่างคริสเตียนที่เหมาะสม

บทที่ 11 อโยโกรธ

เป้าหมายของบทเรียน : เพื่อให้ผู้เรียนเห็นผลร้ายของความโกรธและหาทางป้องกันบาปแห่งความโกรธ

ข้อพระคัมภีร์ : สุภาษิต 3:30, 14:29-30, 15:18, 16:32, 17:14,19, 18:6-7, 19:11, 20:3, 22:10, 26:17, 29:22

ข้อควรจำ : “คนเจ้าโมโหย่อมนร้าวการวิวาท และคนที่มักโกรธก็เป็นเหตุให้มีการทรยศมากขึ้น” สุภาษิต 29:22

เริ่มต้นบทเรียน

เตรียมแก้วน้ำ น้ำ อีโน (แก้ท้องอืด) จากนั้นเทอีโนลงในแก้วที่มีน้ำอยู่ก่อนแล้ว ฟองฟู่ขึ้นช่วยให้เรารู้สึกสบายท้อง การดื่มฟองฟู่ดังกล่าวเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าการดื่มมากเกินไปก็ไม่ได้ดีนักต่อสุขภาพ

เมื่อดื่มได้ก็อยากให้มีน้ำ แต่ดื่มน้ำบางอย่างซำๆก็ไม่อร่อย อย่างเช่น กาแฟซำๆ มันคงไม่น่ากิน ทำไมล่ะ? เพราะถ้าหากกาแฟมีฟองแสดงว่ามันบูดแล้ว แบคทีเรียจะสร้างแก๊สที่ทำให้เกิดฟองนั่นเอง

ความโกรธเป็นเหมือนฟอง เราจะชอบมันบางโอกาส เช่น หากเราเห็นบางคนถูกทำร้ายจิตใจ ถูกข่มเหงอย่างไม่เป็นธรรม เราจะรู้สึกโกรธ แต่ถ้าโกรธมากเกินไปก็เหมือนเครื่องดื่มที่มีฟองมาก ทำให้เกิดความไม่สบาย หากเราโกรธไม่ถูกกาลเทศะก็แย่มากๆกับกาแฟบูด ความโกรธอาจทำลายชีวิตของเราและชีวิตของผู้อื่นได้มาก ดังนั้นเราจึงต้องเรียนรู้ที่จะควบคุมความโกรธให้ได้

ค้นพบความจริงในพระคัมภีร์

1. อโยโทษผู้อื่น

สุภาษิต 3:30 18:6 26:17

โกรธเป็นเรื่องธรรมดา แต่เราจะทำอย่างไรกับความโกรธที่เกิดขึ้น เราจะใช้ความโกรธไปในทางลบหรือบวก

ประการแรก ให้เรามาดูว่า เราไม่ควรใช้ความโกรธในทางทำลายได้อย่างไร (อ่านสุภาษิต 3:30) ไม่ควรโกรธและโทษคนอื่นอย่างไม่มีเหตุผล หากมีใครสักคนทำให้เราเจ็บ อโยโกรธแม้ว่าเราจะไม่ชอบสิ่งที่เขากระทำ

กิจกรรม “แบ่งกลุ่ม”

แบ่งผู้เรียนกลุ่มละ 3 คน และให้แต่ละกลุ่มเขียนรายการ “ผลของการเข้าไปยุ่งกับเพื่อน 2 คนที่กำลังทะเลาะกัน” หากใครมีประสบการณ์ก็ให้เขาเขียนลงไปด้วย ให้เวลา 2-3 นาที จากนั้นมาแบ่งปันคำตอบหน้าชั้น

ประการที่สอง โกรธในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวเรา นี่ก็เป็นสิ่งไม่ดี หากเพื่อนสองคนทะเลาะกัน เราไม่ควรเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และได้เถียงเพื่อเอาชนะ (ให้อ่านสุภาษิต 26:17)

ถาม...หากเราดึงหูสุนัขจะเกิดอะไรขึ้น?

ถ้ามีเหตุผลพอที่จะโกรธล่ะ? เมื่อมีบางคนทำให้เราเจ็บ เรามีทางเลือก 2 ทาง คือ จะให้เกิดความโกรธในทางบวกหรือลบ (อ่านสุภาษิต 18:6) “ริมฝีปากของคนโง่งนำการวิวาทมา และปากของเขาก็เชื้อเชิญการโวย”

การกล่าวโทษผู้อื่นเป็นการทำให้ทุกสิ่งเลวร้ายขึ้น วิธีควบคุมความโกรธที่ดีคือ

1) **ระงับอารมณ์** เมื่อเราโกรธหัวใจจะเต้นแรง หน้าแดง กล้ามเนื้อรู้สึกตึง เราตั้งท่าพร้อมที่จะสู้ แต่เราจะต้องระงับจิตใจของเราเพื่อจะจัดการกับปัญหาที่ทำให้เราโกรธ

2) **เผชิญกับสถานการณ์อย่างสร้างสรรค์** เมื่อเราสงบอารมณ์แต่เหตุการณ์ยังวนเวียนอยู่ในสมอง ควรไปหาคนที่เราโกรธและบอกเขาว่า เหตุใดเราจึงไม่สบายใจ (อธิษฐานขอพระเจ้าช่วยเหลือ)

3) **มีใจสงบ** เราต้องสงบและสุขภาพ มิฉะนั้นเท่ากับเราสร้างปัญหามากขึ้น

4) **ยกโทษและลืมมันเสีย** เมื่อยกโทษแล้วเราก็ไม่ควรคิดกังวลถึงมันอีกต่อไป

การจัดการกับความโกรธในทางบวก ไม่เป็นเรื่องง่าย แต่เป็นสิ่งที่เราควรทำ

กิจกรรม “แบบฝึกหัด”

ให้ผู้เรียนดูการ์ตูนในแบบฝึกหัดและถามเขาว่า เมื่อโกรธควรทำอย่างไร? ช่วยให้ผู้เรียนเห็นว่าในแบบแรก เราจะเสียเพื่อน แต่ในแบบที่สองเราจะได้เพื่อน

2. ความโกรธนำไปสู่บาป

สุภาษิต 17:9, 18:7, 29:22

เป็นสิ่งสำคัญมากที่เราจะต้องจัดการกับความโกรธในทางบวก เพราะถ้าเราทำผิดเราอาจจะก้าวไปสู่บาปได้ คนที่มักโกรธคือคนที่มักทะเลาะ การทะเลาะเป็นโอกาสให้คนโกรธและแสดงความรู้สึกของตนออกมา

การทะเลาะวิวาทเป็นบาป สุภาษิต 17:19 กล่าวว่า “บุคคลผู้รักการทรยศ ก็รักการวิวาท” ในภาษาเดิมหมายความว่า คนที่รักการวิวาทก็รักความบาป คนที่ชอบทะเลาะ คือคนที่ชอบพุดให้คนอื่นเจ็บช้ำน้ำใจและนั่นก็คือ บาป

(ให้ผู้เรียนคนหนึ่งอ่าน สุภาษิต 18:7) คนช่างทะเลาะนั้นมิได้ทำบาปอย่างเดียว แต่พาตัวเองเข้าไปพัวพันกับบาปมากขึ้นด้วย ตัวอย่างเช่น เมื่อเขาทะเลาะ เขาก็พูดว่าจะทำอย่างนั้นอย่างนี้ เมื่อการทะเลาะสิ้นสุดลง ความเย่อหยิ่งจองหองของเขาก็พาตัวเขาทำในสิ่งที่เขาชู้เอาไว้

เราไม่สามารถเอาคำพุดที่เราพุดในขณะที่โกรธจัดกลับคืนมาได้ เราจะทำเป็นเฉยเสียและว่า “ฉันไม่ได้พุดอย่างนั้น” ก็ไม่ได้ ดังนั้นเมื่อโกรธเราควรที่จะประหยัดคำพุดมากที่สุดจนกว่าเราจะหายโกรธแล้วค่อยพุดจากกันให้รู้เรื่อง

การพูดด้วยความโกรธ ยังเป็นบ่วงดักให้เราต่อสู้กัน การทะเลาะวิวาทนำไปสู่การต่อสู้ที่ใช้กำลังได้ วิธีที่จะเอาชนะการต่อสู้ที่ไม่จำเป็นก็คือ หลีกเลี้ยงมันเสีย วิธีที่เราจะไม่ต้องทำบาปในการทำให้คนอื่นบาดเจ็บทั้งทางใจและกายนั้น คือ หลีกเลี้ยงการทะเลาะวิวาท

ความโกรธนำเราทำบาปในด้านคำพูดและการกระทำรวมทั้งในความคิดและท่าทีด้วย

ถาม...ความโกรธทำให้เกิดความบาปในความคิดท่าทีได้อย่างไร?

การที่เราคิดถึงใครสักคนด้วยความโกรธทำให้เกิดความเครียดแค้น สิ่งนี้เองเป็นบาป ความโกรธที่ต่อเนื่องทำให้เกิดความรู้สึกต้องการแก้แค้นและความเกลียดชัง บางครั้งเราทำบาปต่อตนเองเพราะเราโกรธ นั่นคือ เราคิดโกรธในใจทำให้เกิดปัญหาสุขภาพตามมา เช่น แผลในกระเพาะ โรคนอนไม่หลับ ความดันโลหิตสูง ดังนั้น อย่าทำร้ายตัวเองด้วยความโกรธ และอย่าทำลายบุคลิกของเรา หากเราช่างโกรธ ช่างโมโห เราจะกลายเป็นคนช่างบ่นว่า ทำให้พูดในสิ่งไม่ดี อาจก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทขึ้นได้ “คนเจ้าโมโหยอมเร้าการวิวาท และคนมักโกรธก็เป็นเหตุให้มีการทรยศมากขึ้น” (สุภาษิต 29:22) ความโกรธยังเป็นต้นเหตุของบาปอื่นได้อีกมากมาย ดังนั้นอย่ายอมให้ความโกรธนำเราไปสู่ความบาป

กิจกรรม “แบกรับเชิฐ”

เชิฐแพทย์หรือพยาบาลในคริสตจักรมาแล้วถึงปัญหาสุขภาพที่มีผลต่อเนื่องมาจากความโกรธและผลร้ายของความโกรธสัก 5-10 นาที หากไม่มีแพทย์หรือพยาบาลในคริสตจักรก็หาหนังสือหรือบทความที่เกี่ยวข้องมาอ่านให้พวกเขาฟัง

3. เรียนรู้จักอดทน

สุภาษิต 14:29, 15:18, 16:32, 19:11

ในเมื่อความโกรธเป็นต้นเหตุแห่งบาปและปัญหาต่างๆในชีวิต การรู้จักควบคุมตนเองจึงเป็นสิ่งสำคัญ เราสามารถควบคุมตนเองได้เมื่อเราเรียนรู้ที่จะอดทน **“บุคคลผู้โกรธซ้าก็ดีกว่าคนมีกำลังมาก” และบุคคลผู้ปกครองจิตใจของตนเองก็ดีกว่าผู้ที่ตีเมืองได้** (สุภาษิต 16:32)

เราทุกคนคงเคยฝันว่า จะเป็นพระเอกหรือนางเอกกันมาบ้างแล้ว เราเป็นได้โดยการควบคุมตนเอง บุคคลผู้โกรธซ้าในพระคัมภีร์ข้อนี้คือ “ผู้ที่มีความอดทน” ผู้ที่ปกครองใจตนเองได้หมายถึง ผู้ที่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ หากเราเป็นคนโกรธซ้าและควบคุมอารมณ์ได้ เราคือวีรบุรุษ พระเอก หรือนางเอกที่แท้จริง

แม้จะเป็นการยากที่จะมีความอดทน และรักษาความอดทนไว้ แต่หากเราทำได้ เราพยายาม มันจะคุ้มกับความพยายามนั้น ให้เรามาดูความหมายของคำว่า “อดทน” จากพระคำที่เราได้อ่านมาจาก (สุภาษิต 19:11)

เราได้ความอดทนมาจากปัญญา ปัญญาเกี่ยวข้องกับความอดทนในแง่ที่ว่า ปัญญาช่วยให้เรารู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา รู้ว่าคนอื่นเขาคิดอย่างไร ปัญญายอมต่อความผิดของคนอื่น เมื่อเราทำผิดเราเองก็ไม่อยากให้ใครมาโกรธและกล่าวหาว่าเราเช่นกัน

ถาม...เคยบ้างไหมที่ทำผิด แต่แทนที่จะถูกดูว่าอย่างที่คิด ผู้ที่เราคิดว่าจะดูเรากลับแสดงความอดทนต่อเราเป็นอย่างมาก (ให้ผู้เรียนตอบสนอง)

เราคงนับถือคนๆนั้นมากขึ้น การที่เขาอดทนต่อเรานั้นเป็นประโยชน์ต่อตัวเขา ยิ่งกว่านั้นหากเราอดทนต่อผู้อื่น ก็เป็นประโยชน์ของเราเอง สุภาษิต 14:29 ได้ย้ำความคิดของบทที่ 19:11 คนที่มีความเข้าใจหรือปัญญาจะมีความอดทนส่วนคนโง่คือคนโมโหเร็ว

ถาม...เราคงเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า “เมื่อโกรธจงนับ 1-10 ก่อน” เรามีความเห็นอย่างไรกับคำพูดนี้ เราเคยทำตามไหม? ผลเป็นอย่างไร?

ความอดทนจะช่วยระงับการทะเลาะวิวาท ผิดกับคนช่างโกรธซึ่งเร้าการวิวาท (อ่านสุภาษิต 15:18)

4. อยู่ด้วยกันอย่างสันติ

สุภาษิต 14:30, 17:14, 20:3, 22:10

ความอดทนเป็นจุดเริ่มต้นของการควบคุมความโกรธ ความอดทนช่วยควบคุมความโกรธไว้ โดยช่วยให้เราอยู่อย่างสงบสุขกับผู้อื่น (อ่านสุภาษิต 17:14) **“เมื่อเริ่มต้นการวิวาทก็เหมือนปล่อยน้ำให้ไหล ฉะนั้นจงเลิกเสียก่อนเกิดการวิวาท”**

ถาม...การหยุดไม่โกรธนั้น ทำให้เราดูดีได้อย่างไร?

การระงับความโกรธ แสดงให้เห็นว่าเราสามารถควบคุมตนเองและสถานการณ์ได้ มีอีกวิธีที่จะช่วยควบคุมสถานการณ์ที่สร้างความโกรธนั้นคือ **“จับคนมักเยาะเย้ยออกไปเสีย แล้วการวิวาทจะหมดไป”** (สุภาษิต 22:10) คนมักเยาะเย้ยคือคนที่ชอบหัวเราะเยาะคนอื่น ทำให้เกิดความโกรธขึ้น หากเราต้องการควบคุมความโกรธ เราต้องอยู่ห่างๆคนชอบหัวเราะเยาะผู้อื่น และอย่าไปหัวเราะใครเช่นกัน

การอยู่อย่างสงบกับคนอื่นจะง่ายขึ้น เมื่อเราไม่เยาะผู้อื่น ไม่อยู่ใกล้คนมักเยาะเย้ยและอีกวิธีหนึ่ง คือ ไม่ยอมให้ความโกรธมาอยู่เหนือเรา แต่พยายามสร้างความอดทนในตัวของเราเอง

การอยู่อย่างสงบกับผู้อื่น เป็นสิ่งจำเป็นมากเพราะเป็นความสงบสุขช่วยให้ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับผู้อื่นดีขึ้น ช่วยให้โลกน่าอยู่ขึ้นและดีต่อสุขภาพของเราอีกด้วย สุภาษิต 14:30 กล่าวว่า **“ใจที่สงบให้ชีวิตแก่เนื้อหนัง”** ความโกรธนำมาซึ่งความตึงเครียดและก่อให้เกิดปัญหาทางประสาท และทำให้ภูมิคุ้มกันในร่างกายต่ำลงล้มป่วยได้ง่าย

ดำเนินชีวิตในความจริง

ความโกรธสามารถก่อให้เกิดปัญหาทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และฝ่ายวิญญาณ ถ้าเราไม่เป็นฝ่ายเอาชนะ มันก็จะชนะเรา เราสามารถควบคุมความโกรธได้ 3 ขั้นตอน

1) **การอธิษฐาน** เป็นกุญแจดอกสำคัญในการควบคุมความโกรธ พระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะช่วยให้เรามีความสามารถเดินออกจากสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความเครียดแค้น เราควรอธิษฐานก่อนที่เราจะลงมือทำอะไรลงไป

2) การควบคุมความโกรธด้วยฤทธิ์แห่งพระวิญญูณ พระองค์จะประทานฤทธิ์ให้เราทำในสิ่งที่เราควรทำ หากเรายังไม่ได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญูณ จงแสวงหาพระองค์ พระองค์จะทรงช่วยให้เราควบคุมตนเองได้

3) การฝึกฝนที่จะควบคุมอารมณ์ของตนเอง เมื่อเรารู้สึกโกรธ อย่ายอมให้ตนเองหลุดปากพูดสิ่งที่ไม่น่าฟัง อย่าขำขึงหรือทำร้ายคนอื่น ฝึกที่จะหายใจเข้าออกลึกๆ อยู่เงียบๆ ไม่ได้ตอบ จนกว่าความโกรธจะลดลง หากเราไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของเราได้ จงเดินออกไป ทิ้งปัญหาไว้ข้างหลังสักพัก เมื่อใจสงบลงแล้วจึงค่อยหันมาจัดการกับปัญหาต่อไป

การที่เราอธิษฐานและมีชีวิตเต็มด้วยพระวิญญูณมิได้หมายความว่า เราจะโกรธไม่ได้ เราต้องฝึกควบคุมตนเอง แต่ครั้งที่เรควบคุมตนเองได้จะช่วยให้เราทำได้ดีขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดเราจะกลายเป็นคนที่ควบคุมตนเองได้ดี

จำกุญแจสามดอกที่จะช่วยเราควบคุมความโกรธนั้นคือ การอธิษฐาน พระวิญญูณบริสุทธิ์ และการฝึกฝน หากเรายังไม่เป็นคริสเตียนเราก็ยังไม่มีกุญแจสองดอกแรก แต่หากเรารับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระองค์จะทรงอภัยบาปและทรงช่วยเราควบคุมตนเองได้

กิจกรรม “คำตอบวงกลม”

เดินรอบๆห้อง ให้ผู้เรียนตอบคำถาม “สถานการณ์แบบใดบ้างที่ทำให้เรารู้สึกโกรธหรือไม่พอใจ” หากมีเวลาให้ผู้เรียนช่วยกันตอบว่าจะแก้ไขสถานการณ์นั้นได้อย่างไร

บทที่ 12 เอาชนะความเย่อหยิ่ง

เป้าหมายของบทเรียน : เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักความเย่อหยิ่งหรือภูมิใจผิดประเภทและให้เขามีใจที่จะเอาชนะความเย่อหยิ่งนั้น

ข้อพระคัมภีร์ : สุภาษิต 8:13, 11:2, 13:10, 16:18-19, 18:12, 21:4,24, 22:4, 29:23, ยอห์น 15:5, โรม 12:3, 1โครินธ์ 4:7, ยากอบ 4:6,10, 1เปโตร 5:5

ข้อควรจำ : “ใจของคนก็จ้องหองก่อนถึงการถูกทำลาย แต่ความถ่อมใจเดินอยู่หน้าเกียรติ” สุภาษิต 18:12

เริ่มต้นบทเรียน

กิจกรรม “โปสเตอร์”

ติดกระดาษโปสเตอร์ที่ผนังห้อง เขียนคำว่า “ความเย่อหยิ่ง” เมื่อผู้เรียนเข้ามาในชั้น ให้เขียนคำพูดของคนเย่อหยิ่ง เช่น “ฉันทำได้ดีกว่า” “นายคนนั้นไม่เอาไหน” เป็นต้น

หลายปีมาแล้วมีนักร้องเพลงคันทรี่ชาวอเมริกันผู้หนึ่งร้องเพลงว่า “ยากนักที่ฉันจะถ่อมใจ เพราะอย่างไรๆ ฉันก็เป็นคนเพียบพร้อมทุกประการ...” ฟังเพลงนี้แล้วก็รู้สึกน่ารักดี แต่...หากเขาคิดอย่างนั้นจริงๆ เขาคงเป็นคนที่ไม่น่าคบสักเท่าไร ความหยิ่งทะนงนั้นเป็นสิ่งที่น่าเกลียดมาก

ความภูมิใจเป็นสิ่งที่ดี เช่น เราภูมิใจในงาน ภูมิใจในโรงเรียนของเรา ภูมิใจในเมืองหรือประเทศของเรา แต่เราต้องมีความภูมิใจอย่างถูกต้องเพราะความภูมิใจนั้นอาจแปรสภาพไปเป็นความเย่อหยิ่งทะนง และอวดตัว เมื่อเราภูมิใจในตัวเองและคิดว่า “ฉันดีกว่าใครๆ” “ฉันดีกว่าเธอ” หรือคิดว่า “เธอไม่ดีอย่างฉัน” นี่เป็นความภูมิใจที่ผิด

เรามองเห็นความเย่อหยิ่งในตัวคนอื่นได้ง่าย แต่มักมองไม่เห็นในตัวเอง เราป้องกันความเย่อหยิ่งได้โดยการตรวจสอบตนเองอย่างสม่ำเสมอ

ค้นพบความจริงในพระคัมภีร์

1. ความเย่อหยิ่งคืออะไร

สุภาษิต 11:2, 13:10, 16:18, 21:4,24 โรม 12:3 1โครินธ์ 4:7

ถาม...จำได้ไหมเมื่อเราเป็นเด็ก เราพูดว่า “ดู มาดูฉันกระโดดหนึ่งยางสิ ฉันทำได้สูงกว่าใคร”

และแล้วเมื่อเราทำจริงๆ เรากลับพลาดท่าหัวแตก เมื่อเราโตขึ้น เราก็มีปัญหาลักษณะเดียวกัน แต่อาจไม่เด่นชัดเท่าสมัยเด็ก แต่จริงๆ เรากำลังทำประวัติศาสตร์ซ้ำรอย การบอกว่า “เลขนะหรือ?...หนูๆ ภาษาไทยหรือ?...ง่ายยังกะปลอกกล้วย” แต่เรากลับได้คะแนนเพียง 1 ทั้งสองวิชา

“ความเย่อหยิ่งเดินทางสู่การถูกทำลาย และจิตใจที่โหดร้ายนำสู่การล้ม” (สุภาษิต 16:18)

ในเมื่อเรารู้ว่า ความเย่อหยิ่งมาก่อนการถูกทำลาย เราก็อยากเลี่ยงความเย่อหยิ่ง จะรู้ได้ว่าเราเย่อหยิ่งหรือไม่ เราต้องสำรวจตนเองดูว่ามีอาการของความเย่อหยิ่งไหม

ประการแรก เราไม่เต็มใจยอมรับว่าเราพลาดหรือเราทำผิด (ให้ผู้เรียนอ่านสุภาษิต 13:10 จากอมตกรรมเพื่อชีวิต) การไม่ยอมรับผิดอาจนำไปสู่การโต้เถียง เพราะต้องการให้ทุกคนทำตามใจเราแต่คนเดียว

ประการที่สอง อาการของความเย่อหยิ่ง คือ ทำที่ยโส

ถาม...อธิบายคำว่า “ยโส” ได้ไหม?

ความยโส คือ ทำที่ที่คิดว่าตนเองดีกว่าใคร ไม่ยอมยกมือไหวใครง่าย ๆ ไม่สนใจคนจนหรือคนที่มีการศึกษาน้อย สนใจแต่คนรวย เขาไม่มีวันมองคนเดินดิน

ประการที่สาม คือ ชอบหัวเราะเยาะคนอื่น “คนมักเยาะเย้ย” เป็นชื่อของคนเย่อหยิ่งและคนจองหอง (สุภาษิต 21:24) คนที่ชอบเยาะเย้ยนั้นมีความหยิ่งอย่างเห็นได้ชัด เขามีความภูมิใจในความหยิ่งนั้น

ประการที่สี่ คือยกย่องความคิดของตนเอง นั่นคือ เขาคิดและพูดอ้างว่าเขาเก่งกว่า สำคัญกว่า มีพรสวรรค์มากกว่า และมองเห็นแต่ความบกพร่องของผู้อื่น (อ่านโรม 12:3) จะแก้อาการนี้ได้ด้วยการสำรวจตัวเองจริงๆ

ประการที่ห้า เชื่อในความสามารถของตนเอง คิดว่าตนเองเก่งที่สุด ไม่ยอมให้คนอื่นทำ ทำเองคนเดียวทุกอย่าง งานนี้ฉันแสดงเอง...และยังคิดว่าความสามารถนั้นมาจากตนเอง ลืมไปว่าผู้ที่ช่วยให้เรามีความสามารถจนถึงจุดนี้ได้คือ พ่อแม่ที่คอยสนับสนุนเรา ครูอาจารย์ที่สั่งสอนเราและผู้ที่เราปรึกษาปรึกษาปรึกษา คือ พระเจ้า องค์พระผู้สร้าง (ดู 1 โครินธ์ 4:7) หากเราไม่ยอมรับและไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าผู้ประทานความสามารถให้เรา เท่ากับเราเย่อหยิ่งมาก

ความเย่อหยิ่งปรากฏออกมาหลายทาง ผลสุดท้ายของมัน คือ ความอับอาย **“เมื่อความเย่อหยิ่งมาถึง ความหยามหน้าก็มาด้วย แต่ปัญญาอยู่กับคนใจถ่อม” (สุภาษิต 11:2)** ปัญญา นำเกียรติมาให้เรา ดังนั้นจำไว้ว่า หากเรายอมให้ชีวิตมีความเย่อหยิ่งติดอยู่เท่ากับเรา ฝึหาคความอับอายมาให้ตัวเอง

กิจกรรม “ค้นพระคัมภีร์”

แบ่งผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ให้ค้นพระคัมภีร์กลุ่มละตอนดังนี้

- 1) ฮามาน (เอสเธอร์ 3:5, 5:11-13, 6:6-12, 7:10)
- 2) ฟาริสี (ลูกา 18:9-14)
- 3) ธรรมจารย์และฟาริสี (มัทธิว 23:1-7)

ให้แต่ละกลุ่มมีเวลาปรึกษาหาคำตอบสำหรับคำถามต่อไปนี้

- 1) เหตุใดคนที่กล่าวชื่อมานี้จึงเย่อหยิ่ง?
- 2) ความเย่อหยิ่งกำหนดการกระทำของเขาอย่างไร?
- 3) ผลเป็นอย่างไร?

2. ความถ่อมใจคืออะไร?

สุภาษิต 12:9, 16:19, 18:12, 22:4, 29:23 ยากอบ 4:6

เราทุกคนควรพัฒนาให้เกิดความถ่อมใจในชีวิต ไม่ต้องคิดแสวงหาเกียรติให้กับตนเอง ชีวิตแห่งความถ่อมใจเป็นชีวิตที่ดีที่สุด

ถาม...เมื่อเราคิดถึงคนที่ถ่อมใจ เราเห็นอะไรบ้าง?

คนที่ถ่อมใจมิใช่คนที่เห็นว่าตนเองต่ำต้อย แต่เขารู้ว่าพระเจ้าทรงสร้างเขามา เขามีได้ตั้งตัวเองให้ตกต่ำลง และไม่ได้รับความนับถือจากใคร เขารู้ว่าเวลาใดเขาจะต้องยื่นกรานความคิดของเขา เขานับถือผู้อื่น ดังนั้นเขาจึงได้รับการนับถือด้วย เขามีจุดยืนที่มั่นคงไม่โลเล เขารู้ว่าเขาจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าเสมอ เขาถวายเกียรติแต่พระเจ้าจากงานที่ทำ เขาพูดเสมอว่าพระเจ้าผู้ทรงทำกิจผ่านเขา

คนที่ถ่อมใจมองคุณค่าของตนเองจากมาตรฐานของพระเจ้า ไม่ใช่ด้วยมาตรฐานของสังคมหรือด้วยรูปร่างหน้าตา แต่จะพิจารณาตนเองว่าได้เชื่อฟังพระเจ้าหรือไม่ พระเจ้าตรัสว่า **“คนยากจนและถ่อมใจดีกว่า ร่ำรวยและหยิ่งยโส”** (สุภาษิต 16:19)

ความถ่อมใจคือ การรู้และพอใจในสิ่งที่ตนเองเป็น และพึ่งในความช่วยเหลือของพระเจ้าตลอดเวลา คนเยอหยิ่งคิดว่าตนไม่ต้องการพระเจ้า การคิดเช่นนี้เป็นการทำลายตนเอง (อ่านยากอบ 4:6) สุภาษิตบอกเราว่ารางวัลสำหรับคนถ่อมใจ คือ **เกียรติ** **“ใจของคนก็จงหองก่อนการถูกทำลาย แต่ความถ่อมใจเดินอยู่หน้าเกียรติ”** (ดูสุภาษิต 18:12) นี่เป็นรางวัลสำหรับความถ่อมใจ สุภาษิต 22:4 บอกเราว่า บำเหน็จแห่งความถ่อมใจและความยำเกรงพระเจ้า คือ ความมั่งคั่ง เกียรติและชีวิต พระเจ้าจะเพิ่มชีวิตยืนยาวและทรัพย์สินให้กับผู้ที่ถ่อมใจ

3. จะเอาชนะความเยอหยิ่งได้อย่างไร

สุภาษิต 8:13 ยอห์น 15:5 ยากอบ 4:10 1เปโตร 5:5

ในเมื่อความถ่อมใจเป็นเรื่องตรงข้ามกับความเยอหยิ่ง วิธีเอาชนะได้คือ เริ่มต้นถ่อมใจ

ถาม...เราถ่อมใจได้อย่างไร?

เราเริ่มความถ่อมใจในชีวิตด้วยการ

1) **พัฒนาสติปัญญาในชีวิต** สุภาษิต 8:13 ได้กล่าวว่า **“ความยำเกรงพระเจ้าเป็นความเกลียดชังความชั่วร้าย ข้าพเจ้าเกลียดความเยอหยิ่งและจ้องหอง”** ทำให้เรามองเห็นว่า ปัญญาเป็นสตรีผู้หนึ่งผู้หนึ่งที่กำลังกล่าวว่า **“ฉันเกลียดความหยิ่ง ความทะนง การประทุษร้าย และคำพูดหลอกลวง”** สติปัญญาต่อต้านความเยอหยิ่ง

กิจกรรม “จะทำอย่างไร?”

อ่านข้อความต่อไปนี้ให้ผู้เรียนทั้งชั้นฟัง

เราและเพื่อนต้องทำรายงานซึ่งต้องมีการวาดรูปประกอบ เราเป็นคนวาดรูปเก่ง ในขณะที่เพื่อนทำได้ไม่ดีนัก เราจะรู้สึกภูมิใจในตัวเองและดูถูกเพื่อนไหม? หรือเราจะยอมให้เพื่อนช่วยทำทุกอย่างที่รู้ว่าจะได้คะแนนไม่?...ถ้าเราอยู่ในสถานการณ์แบบนี้เราจะทำอย่างไร? ให้เราทุกคนคิดและตอบโดยให้ความเห็นด้วยว่าจะแสดงความถ่อมใจอย่างไรในสถานการณ์เช่นนี้

2) **ยอมรับนับถือผู้อื่น** คนอื่นจะไม่กระทำอย่างเรา และเราอาจปฏิเสธการกระทำของเขาด้วยการคิดหรือเยาะเขาว่า...น่าเกลียด, น่าประหลาดจัง, เขาไม่ควรทำอย่างนั้น, ความคิดเช่นนี้มีความหมายว่า วิธีของฉันดีกว่า หรือวิธีของฉันดีที่สุด

3) **การยอมตัวต่อผู้อื่น** นั่นคือ เชื่อฟังผู้มีอำนาจเหนือเรา ความเยอหยิ่งมักต้านสิทธิอำนาจ เราต่อสู้กับความเยอหยิ่งได้ ด้วยการยอมตัวต่อผู้มีสิทธิอำนาจเหนือเรา (อ่าน 1 เปโตร 5:5)

4) **วิธีจะเอาชนะความเยอหยิ่งที่สำคัญที่สุด** คือ การมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเยซูคริสต์ ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา (อ่านยอห์น 15:5) เมื่อเรารู้ฐานะของเราในพระเยซูคริสต์ ความเยอหยิ่งจะค่อยๆ ไปจากชีวิตของเรา

เราควรให้ความสัมพันธ์แบบสนิทใกล้ชิดมากขึ้นทุกวันๆ ยิ่งเราอยู่ใกล้ชิดเพื่อนเท่าไร ความสัมพันธ์ที่เรามีต่อกันก็มากขึ้นเท่านั้น เราจำเป็นต้องใช้เวลากับพระเยซูด้วยการอธิษฐาน การอ่านพระคัมภีร์และฟังพระสุรเสียง รอคอยการตอบคำอธิษฐานของพระองค์

เรามักทำตัวคล้ายคลึงกับคนที่เราสนิท หากเราใช้เวลากับพระเยซู เราก็จะกระทำตามอย่างพระองค์ ความเยอหยิ่งไม่มีอยู่ในพระเยซูแม้แต่น้อย ทั้งๆที่พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และทรงเป็นมนุษย์ที่เพียบพร้อมทุกด้าน ฉะนั้นยิ่งเราใช้เวลากับพระเยซูมากเท่าไร เราก็ยิ่งจะเอาชนะความเยอหยิ่งได้ดีเท่านั้น

กิจกรรม “แบบฝึกหัด”

ทำบทที่ 12 ตอนแรก หากคนไข้ที่มีอาการดังกล่าว ยอมทำตามที่คุณหมอสั่งตั้งให้ทำ เขายังต้องกลับไปหาคุณหมออีกไหม? และทำแบบฝึกหัดตอนที่ 2 ด้วย เสร็จแล้ว ให้ผู้เรียนเขียนคำตอบต่อไปนี้ในกระดาษ

- 1) ฉันดูถูกใครบ้าง?
- 2) ฉันรู้สึกที่ตัวเองดีกว่าเขาคนนั้นอย่างไร?
- 3) มีอะไรในตัวเรารู้สึกว่าเป็นปมด้อย
- 4) จำเป็นไหมที่ต้องมีความถ่อมใจ?
- 5) ตัวอย่างจากพระเยซูในฟิลิปปี 2 ช่วยเราอย่างไร?
- 6) ผลของความถ่อมใจคืออะไร?

เสร็จแล้วให้เขียนว่า สิ่งที่เขาเรียนวันนี้จะช่วยให้เขาเอาชนะความหยิ่งของตนเองอย่างไร

การเอาชนะความเย่อหยิ่งเป็นเรื่องสำคัญที่เราต้องจัดการ บางคนคิดว่า หากเราไม่มีความหยิ่งในตัวเองเสียบ้าง เราก็จะกลายเป็นคนไม่สลักสำคัญ แต่ความคิดนั้นไม่ถูกต้อง ยากอบ 4:10 กล่าวว่า **“ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น”**

ดำเนินชีวิตในความจริง

เราอาจให้ความหมายของคำว่า “เย่อหยิ่ง” ว่าเป็นการมองดูตัวเองเลิศกว่าที่เป็นจริง เราจะมองตัวเองอย่างตรงไปตรงมาได้อย่างไร? ก็ด้วยการพัฒนาความสัมพันธ์กับตัวเราเอง ตัวเรากับพระเจ้า และตัวเรากับผู้อื่น

ความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับตนเองคือ เราต้องรู้ว่าเราเป็นใคร มีค่าอย่างไร เราเป็นคนหนึ่งที่สำคัญ เพราะพระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา

แต่ถ้าเราคิดถึงความสำคัญของตนเองมากเกินไป ก็อาจนำไปสู่ความเย่อหยิ่งได้ เราจึงต้องมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่นด้วย พระเจ้าทรงสร้างและทรงรักเราทุกคน ทรงให้คุณค่าแก่ทุกคน เมื่อเรารู้เช่นนี้ เราก็จะควรมองผู้อื่นด้วยสายตาที่ถูกต้อง ทุกคนมีคุณค่าเพราะเขามีค่าในสายพระเนตรของพระเจ้า

ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพราะจะเป็นตัวตัดสินว่า เราจะเอาชนะความเย่อหยิ่งได้หรือไม่ เราอาจเป็นคนเก่ง มีพรสวรรค์ แต่สิ่งนั้นต้องมีจุดเริ่ม คริสเตียนรู้ว่าคุณสามารถนั้นมาจากพระเจ้า จงสร้างนิสัยขอบคุณพระเจ้าสำหรับทุกสิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสำเร็จในชีวิต

การต่อสู้สำคัญอย่างหนึ่งในชีวิตเรา คือ การต่อสู้กับความเย่อหยิ่ง เมื่อเราเห็นว่ามีความอวดดีเกิดขึ้น เราต้องขอพระเจ้าให้อภัย และขอทรงช่วยเราให้ชนะความเย่อหยิ่งนั้น ยิ่งเราติดต่อกับพระเจ้ามากเท่าไร เราก็จะยิ่งเอาชนะความเย่อหยิ่งได้มากเพียงนั้น

ความหยิ่งอาจทำให้เราไม่ต้องการพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เราไม่ยอมรับว่าเราเป็นคนบาป ฉะนั้นอย่ายอมให้ความหยิ่งหยุดเราจากการตัดสินใจที่สำคัญที่สุดในชีวิต (นำอธิษฐานเชิญชวนให้รับเชื่อ)

บทที่ 13 คุมลิ้นให้อยู่

เป้าหมายของบทเรียน : เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจว่า ลิ้นของเรามีพลังในการทำลาย ดังนั้นเราจึงต้องควบคุมลิ้นของเราให้ดี

ข้อพระคัมภีร์ : สุภาษิต 4:24, 10:11-32, 13:3, 15:1-17,23,38, 16:24, 21:23
ปัญญาจารย์ 10:12

ข้อควรจำ : “ริมฝีปากที่พูดจริงทนอยู่ได้เป็นนิตย์ แต่ลิ้นที่มูสาอยู่ได้เพียงประเดี๋ยวเดียว” สุภาษิต 12:19

เริ่มต้นบทเรียน

กิจกรรม “คำขวัญ”

เมื่อผู้เรียนเข้ามาในชั้นให้เขาเขียนคำขวัญเกี่ยวกับการพูดหรือการใช้ลิ้นให้ถูกต้อง อาจวาดเป็นรูปประกอบ

ถาม...สิ่งที่มีอำนาจและมีพลังที่สุดในโลกคืออะไร? (ให้เขียนคำตอบลงบนกระดาน) ระเบิดนิวเคลียร์ จรวดนำวิถี เครื่องบินรบ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้มีความสามารถในการทำลายเป็นอย่างมาก

อะไรเคยเป็นอวัยวะเล็กๆ แต่สามารถทำลายทั้งมิตรภาพ ชื่อเสียง แม้การปกครองได้? คำตอบก็คือ ลิ้น ทุกคนมีลิ้น แต่จะมีสักกี่คนที่รู้ขอบเขตความสามารถของลิ้น มนุษย์จะเริ่มพูดเพื่อสื่อสารกับผู้อื่น เมื่ออายุประมาณ 2 ขวบ และจะไม่เลิกใช้จนกว่าจะลาจากโลกนี้ไป หากไม่เป็นใบ้ หูหนวก เราก็จะพูดตลอดชีวิตของเรา ลิ้นของเราสร้างคำและประโยคมากมาย และคำเหล่านั้นมีความสำคัญในการพัฒนา หรือทำลายคุณภาพชีวิตของเราและผู้อื่นก็ได้ แม้ลิ้นจะมีขนาดเล็ก แต่ก็มีความสำคัญมาก จงเรียนที่จะใช้ลิ้นอย่างระมัดระวัง

ค้นพบความจริงในพระคัมภีร์

1. จงระวังปากของเรา

สุภาษิต 4:24, 10:18, 13:3, 15:28, 21:23

ในเมื่อลิ้นของเรามีความสามารถทั้งสร้างและทำลาย เราก็น่าจะรู้ว่าควรและไม่ควรพูดอะไร กษัตริย์ซาโลมอนได้สอนวิธีใช้ลิ้น (สุภาษิต 15:28) กล่าวว่า “ใจของคนชอบธรรมรำพึงว่าจะตอบอย่างไร แต่ปากของคนชั่วร้ายเทสิ่งชั่วร้ายออก” ข้อห้ามสำคัญจากพระคัมภีร์ในเรื่องการใช้ลิ้น คือ

1) **อย่าพูดโดยไม่คิด** เราไม่จำเป็นต้องรีบตอบ คำตอบที่ดีที่สุด คือ คำตอบที่ผู้ตอบได้ไตร่ตรองแล้ว (อ่านสุภาษิต 13:3)

2) **อย่าพูดสิ่งชั่วร้าย** สิ่งชั่วร้ายที่เราไม่ควรพูด คือ กาสापแข่ง การพูดสกปรกหยาบโลน ลามก ลิ่นของคริสเตียนไม่ควรใช้สำหรับคำพูดเช่นนั้น ดังนั้นต้องระวังไม่ให้คำพูดเช่นนี้หลุดออกมาจากปากของเรา(อ่านสุภาษิต 15:28)

3) **อย่านิทา หรือหมิ่นประมาทผู้อื่น** “เขาผู้ปิดบังความเกลียดชัง มีริมฝีปากมูสาและผู้ออกปากใส่ร้ายเป็นคนโง่” (สุภาษิต 10:18)

ถาม...การนิทาคืออะไร? หากเราพูดเรื่องจริงของอีกคน นั่นคือการนิทาหรือไม่? (ให้ผู้เรียนออกความเห็น)

การนิทาว่าร้ายเกิดขึ้นเพื่อทำร้ายจิตใจของคนบางคน เมื่อเพื่อนรักของเราไปสนใจคนอื่น เราอาจไม่พอใจและเริ่มพูดสิ่งที่ไม่ดีของเขา แม้ว่าเราจะพูดความจริง แต่ก็มี ความเกลียดชังซ่อนอยู่เบื้องหลัง คำพูดเช่นนี้ไม่ควรออกมาจากปากของผู้ที่ระวังลิ่นของตน

4) **จงทิ้งลิ่นมูสา** สุภาษิต 4:24 กล่าวว่า **“จงทิ้งวจาาคดๆเสีย และให้คำพูดลดเสียงห่างจากเจ้า”**

ถาม...วจาาคดๆและคำพูดลดเสียง หมายความว่าอย่างไร? วจาาคดๆและคำพูดลดเสียงคือ คำพูดมูสาที่พูดออกมานั่นเอง **“ริมฝีปากที่พูดจริงทนอยู่ได้เป็นนิตย์ แต่ลิ่นที่พูดมูสาอยู่ได้เพียงประเดี๋ยวเดียว”** (จากสุภาษิต 12:19)

5) **อย่าใช้คำพูดทำร้ายจิตใจผู้อื่น** จงระวังไม่ให้ลิ่นของเรากลายเป็นมีดทิ่มแทงใจผู้อื่น ลิ่นนั้นสั้นและนุ่ม แต่หากเราเปลี่ยนมันเป็นอาวุธเมื่อไร มันก็เปรียบได้กับดาบเหล็กที่ยาวและคม อย่าลืมกฎประการหนึ่ง หากเราไม่ต้องการให้ใครมาพูดทิ่มแทงเรา เราก็อย่าพูดคำนั้นกับเขา

ถาม...ข้อห้ามเกี่ยวกับการใช้ลิ่นมีอะไรบ้าง?

(เขียนคำตอบลงบนกระดาน) บางคนอาจคิดว่าถ้าไม่พูดเช่นนั้น เราคงไม่ต้องพูดอะไรเลย แต่นั่นไม่เป็นความจริง

ท่านซาโลมอนได้กล่าวถึงการไม่พูด หรือสงบปากคำว่า **“บุคคลที่รักษาปากและลิ่นของตน ก็รักษาตัวเขาเองให้พ้นความลำบาก”** (สุภาษิต 21:23) เมื่อเรายังสงสัยไม่รู้อะไรจะจ่าง อย่าแสดงความเห็นออกมา เก็บเอาไว้ดีกว่า คำวิจารณ์ที่ไม่ได้พูดออกมาจะไม่ทำลายใคร

2. จงฉลาด

สุภาษิต 10:13-14, 19, 31-32 15:1-7 ปัญญาจารย์ 10:12

สุภาษิตไม่ได้สอนเรื่องข้อห้ามในการพูดเท่านั้น แต่ยังสอนเราว่าควรพูดอย่างไรอีกด้วย

ถาม...เมื่อเราต้องการให้คนประทับใจในตัวเรา เราควรทำอะไร? (อ่านสุภาษิต 10:11)

เราจะต้องพูดในสิ่งที่ไม่ทำให้คนอื่นเจ็บช้ำ หรือรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อเราอยากให้คนอื่นประทับใจเราก็ต้องพูดในทางบวก

กิจกรรม “ระดมความคิด”

ให้ผู้เรียนอ่าน ฟิลิปปี 4:8 เพื่อเขาจะรู้ว่าสิ่งใดควรพูดสิ่งใดไม่ควรพูด

ควรมีการระดมความคิดหาความหมายเกี่ยวกับคำพูดที่จริง สิ่งที่น่านับถือ สิ่งที่ยุติธรรม สิ่งที่เป็นสิริ สิ่งที่น่ารัก สิ่ง
ที่ทรงคุณ ฯลฯ

พระคัมภีร์ตอนนี้บอกเราว่า เราควรคิดถึงอะไร เมื่อเราต้องการให้ประทับใจ นั่นคือ “การพูดมากจะสะสม
การทรยศ แต่เขาผู้ยับยั้งริมฝีปากของตนก็เป็นผู้หยิ่ง” เมื่อเราไม่แน่ใจว่าควรพูดอะไร ก็ให้พูดแต่น้อย ยิ่งพูดมากก็
ผิดมาก

กิจกรรม “พยาน”

บางครั้งการนั่งนิ่งก็ดีกว่าพูด ให้มีอาสาสมัครมาเป็นพยานว่า บางครั้งรู้สึกโกรธอยากพูดออกมาแรงๆ แต่ก็เก็บไว้
ด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้าและผลดีก็เกิดขึ้น

และเมื่อเราไม่ต้องการเข้าไปพัวพันกับความยุ่งยาก เราพูดน้อยไว้ก็ดีกว่า เช่น เมื่อกลับบ้านดีกว่าเวลาที่
พ่อแม่กำหนด ให้อยอมรับผิดและฟังคำเตือนดีกว่าไปเถียงกันว่ากำหนดเวลากลับหัวค่ำเกินไป เมื่อเราพูดขอให้เรา
พูดด้วยปัญญา เพราะผลของคำพูดโง่ๆนั้นเจ็บไม่น้อย (อ่านสุภาษิต 10:13)

เมื่อมีความโกรธเกิดขึ้น คำพูดที่ประกอบด้วยปัญญา จะทำให้ความโกรธนั้นกลายเป็นความสงบได้
“คำตบอ่อนหวานช่วยละลายความโกรธเกรี้ยวให้หายไป แต่คำกักขฬะเร้าโทสะ” (สุภาษิต 15:1)

เมื่อเกิดสถานการณ์เลวร้าย คำพูดของเราเป็นเครื่องชี้ทำที่ของเราด้วย เราบ่นและโทษสิ่งโน้นสิ่งนี้ หรือว่า
เรายอมรับปัญหาและพยายามเอาชนะมัน

ถาม...จะทำอย่างไรหากเรารู้สึกว่าวันนี้เป็นวันไม่ดี? บางครั้งเราคิดว่า สถานการณ์จะเป็นอย่างนั้น
อย่างนี้ และเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นจริง เราควรเปลี่ยนท่าทีของเราและผลจะเป็นอย่างไร?

หากเราต้องการช่วยตนเองเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ลำบาก จงหาเหตุผลที่เราจะขอบคุณพระเจ้า พูดถึง
สิ่งที่เป็นบวก เราสามารถรักษาจิตใจที่ท้อแท้ได้ “**ลึนที่สุภาพเป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่ลึนที่ตลบตะแลงทำน้ำใจ
ให้แตกสลาย**” (สุภาษิต 15:4)

(ให้ผู้เรียนคนหนึ่งอ่าน สุภาษิต 10:31-32, 15:2-7) ข้อเหล่านี้บอกเราว่า คำแห่งปัญญานั้นเต็มไปด้วย
ความรู้ เมื่อเราเห็นคนอื่นทุกข์ยาก ให้เราแบ่งปันและหนุนใจเขา หากเรารู้ว่า จะออกจากสถานการณ์นั้นได้อย่างไร
และเมื่อเรารู้ความลับที่ทำให้คนอื่นเจ็บปวดอย่าเปิดเผยสิ่งนั้น (ให้ผู้เรียนคนหนึ่งอ่านสุภาษิต 10:14) อย่าบอกทุก
สิ่งที่เรารู้ เพราะเป็นการทำลายมิตรภาพระหว่างเรากับเขา

จงพูดด้วยสติปัญญา “**ถ้อยคำจากปากของผู้ที่มีสติปัญญาก็มีคุณ แต่ริมฝีปากของคนเขลาจะเผา
ผลาญตัวเองเสีย**” (ปัญญาจารย์ 10:12) อย่าทำลายตนเองด้วยคำพูดของเรา

3. คำพูดสุภาพนำความยินดี

สุภาษิต 10:21, 15:23, 16:24

คำพูดโง่งามนั้นทำลายทั้งผู้พูดและผู้ฟัง แต่คำพูดที่ประกอบด้วยสติปัญญาจะเสริมสร้างทั้งผู้พูดและผู้ฟัง

คำพูดที่ดีประกอบด้วยปัญญาช่วยเสริมสร้างและไม่ทำลาย คำพูดร้ายจะทำลายความเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อมีคำพูดที่ไม่ดีถึงคนหนึ่งๆ อาจทำให้เขาสงสัยตนเอง แต่คำพูดที่ดีจะช่วยหนุนใจให้เขามั่นใจว่า พระเจ้าและผู้อื่นมองเขาอย่างมีคุณค่า “ริมฝีปากของคนชอบธรรมเลี้ยงคนเป็นอันมาก” (สุภาษิต 10:21) หากเราไม่กินอาหาร ร่างกายจะป่วยและตาย ถ้าไม่ได้ยินคำพูดที่ดีและเข้มแข็งบ้าง วิญญาณจิตจะรู้สึกท้อแท้ เมื่อได้ยินคำที่ประกอบด้วยกรุณาวิญญาณจิตก็ได้รับการชุบชู

ถาม...เมื่อเราใส่เสื้อใหม่ หรือทำงานได้ดี เราอยากให้เป็นชมเชยไหม?

คนอื่นก็เช่นกัน คำชมเชยอย่างจริงใจจะช่วยให้วันที่ซึ่มเขากลับกลายเป็นวันที่สดใสได้ แม้เพียงคำสนทนาธรรมดาอาจมีคำชื่นใจสอดแทรกเข้าไปได้

คนที่กำลังเหงา หรือท้อแท้ อาจต้องการใครสักคนที่จะคุยกับเขาในเรื่องสัพเพเหระ ไม่จำเป็นต้องคุยเรื่องเครียดเสมอไป

คำขอโทษเป็นสิ่งที่เราต้องพูดทันทีเมื่อเราทำผิด ผู้ที่รับฟังคำขอโทษนั้นจะรู้สึกสบายใจ การหนุนใจก็สำคัญ เมื่อคนหนึ่งคิดว่า เขาไม่มีความสามารถพอ เขาก็ล้มเหลว จงให้คำหนุนใจเขา บอกเขาว่า เขาต้องทำได้ เหตุการณ์จะไม่เลวร้ายตลอดไป **“ที่จะตอบให้เหมาะสมก็เป็นความชื่นบานแก่คน คำเดียวที่ถูกกาลละก็ดีจริงๆ”** (สุภาษิต 15:23) หมายความว่า เราต้องให้คำแนะนำที่เหมาะสม ช่วยให้เกิดการฟื้นฟู กำลังใจใหม่ ซึ่งทั้งผู้พูดและผู้ฟังก็เกิดความยินดี

กิจกรรม “แข่งขัน”

แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มให้แข่งเปิดหาข้อพระคัมภีร์ เมื่อกลุ่มใดเปิดได้ก่อนให้ลุกขึ้นอ่านให้ถูกต้อง โรม 14:19 2โครินธ์ 1:3-4 เอเฟซัส 4:29 1 เธสะโลนิกา 5:14

“ถ้อยคำเข้มแข็งเหมือนรวงผึ้ง เป็นความหวานแก่วิญญาณจิตและเป็นอนามัยแก่ร่างกาย” (สุภาษิต 16:24) คำดีเป็นคำแห่งความชื่นชมเปรียบเสมือนรวงผึ้ง ในสมัยของท่านซาโลมอนนั้นรวงผึ้งเป็นทั้งอาหารและยา ย่อยง่ายและให้กำลังรวดเร็ว เป็นอาหารที่เหมาะสมสำหรับคนป่วยและยังมีรสหวานด้วย จงพูดคำดีสุภาพ กรุณาและคำพูดนั้นจะทำให้ผู้ฟังและผู้พูดเกิดความยินดี

ดำเนินชีวิตในความจริง

คำถาม 5 ประการที่เราควรใช้ถามตัวเองว่า เวลาใดควรพูด เมื่อใดควรอยู่เงียบๆ

1) **จริงหรือ?** อย่าให้ลิ้นของเราพูดคำมั่วออกมา ความจริงเพียงครั้งเดียวหรือคำบิดเบือนเป็นสิ่งที่ใครๆ ไม่จำเป็นต้องรู้

2) **มันทำให้คนอื่นเจ็บหรือไม่?** คำพูดที่ทำให้เกิดความเจ็บใจ หรือทำให้เสียชื่อเสียง เป็นคำชั่วร้าย จงพิจารณาผลของคำพูด อย่าให้คำเหล่านั้นออกมาจากปากของเรา

3) **ถูกต้องตามศีลธรรม จริยธรรมหรือไม่?** อย่าให้คำสกปรกหรือหยาบคายออกมาจากปากของเรา ทั้งในที่ลับและที่แจ้ง คำแข็ง คำสบถนั้นควรเลี่ยงเสีย จงให้คำของเราสุภาพน่าฟัง

4) **ฉลาดไหม?** หากคำพูดของเราจะพาเราไปพัวพันกับความยุ่งยากหรือแสดงว่าเราโง่ ก็ควรเลี่ยงคำไม่ คำโอ้อวด ที่อาจทำให้เราต้องทำตามนั้นเพื่อพิสูจน์คำพูดของเรา

5) **หากพระเยซูทรงยืนอยู่ตรงหน้า ฉันจะพูดคำนี้ไหม?** ถ้าเราผ่านคำถามทั้ง 4 และยังผ่านคำถามนี้ได้ก็จงพูดเถอะ คำที่ดีสามารถผ่านคำถามทั้ง 5 ขึ้นไปได้สบายๆ แต่ไม่ได้หมายความว่า เราต้องพยายามเค้นคำชมที่ไม่จริงใจออกมา

การควบคุมลิ้นของเรานั้นเป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลาและการฝึกฝน เราต้องยอมให้ลิ้นอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเยซูคริสต์ พระองค์จะทรงช่วยให้เราคุมทั้งลิ้นและชีวิตของเรา มาลองให้พระเยซูครอบครองชีวิตของเราสิ เพราะการครอบครองของพระองค์นั้นทำให้เราเข้มขึ้น

กิจกรรม “แบบฝึกหัด”

นำแบบฝึกหัดหน้าสุดท้ายมาทำ ให้ผู้เรียนพิจารณาดูว่า เขาควรใส่ชื่อของเขาลงไปในใบประกาศเกียรติคุณหรือไม่?

พัฒนาการของวัยรุ่น (12-18 ปี)

พัฒนาการด้านร่างกาย

พัฒนาการทางร่างกายของเด็กวัยรุ่นนี้เป็นไปอย่างรวดเร็วจนทำให้เด็กวัยรุ่นเองตระหนักในการเปลี่ยนแปลง และมีความวิตกกังวล ผู้ปกครองและครูควรเตรียมให้พวกเขาเข้าสู่วัยรุ่นอย่างราบรื่น พัฒนาการด้านร่างกายของเด็กวัยรุ่นนี้ คือ

1. วัยรุ่นจะเริ่มมีการเจริญเติบโตด้านร่างกาย มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องส่วนสูง และน้ำหนักอย่างรวดเร็ว เด็กหญิงจะโตเร็วกว่าเด็กผู้ชายประมาณ 2 ปี

2. การเปลี่ยนแปลงทุติยภูมิทางเพศ จะปรากฏเป็นระยะการแตกเนื้อหนุ่ม แตกเนื้อสาว เด็กผู้หญิงจะมีหน้าอกที่ใหญ่ขึ้น สะโพกผาย มีรูปร่างอวบขึ้นและมีเอว เด็กชายจะมีไหล่กว้างขึ้น มีกล้ามเนื้อที่แข็งแรง การเปลี่ยนแปลงของเสียงจะเห็นได้ชัดเจนในเด็กผู้ชาย คือ เสียงห้าวและแปร่ง มีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับผิวพรรณ โดยเฉพาะใบหน้า เด็กหญิงบางคนจะมีสิวเต็มหน้า เด็กชายบางคนจะมีสิวเหมือนกัน ทั้งชายและหญิงจะมีขนขึ้นตามร่างกาย เช่น ขนขา และรอบอวัยวะสืบพันธุ์

พัฒนาการด้านบุคลิกภาพ

เด็กวัยรุ่นนี้เป็นวัยที่สนใจตัวเอง อยากรู้ว่าตนคือใคร ซึ่งเป็นคำถามที่ตอบได้ยาก เด็กวัยรุ่นจะต้องมีความเข้าใจในการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายและยอมรับ รวมถึงเข้าใจบทบาทของตนในสังคม และความสัมพันธ์กับสิ่งรอบกาย ถ้าเด็กวัยรุ่นสามารถจะตอบคำถามว่าตนคือใครได้ ก็จะไม่มีปัญหาในการปรับตัว จะมีความคิดเป็นของตนเองและไม่คล้อยตามเพื่อนในทางที่ผิด เด็กที่ไม่รู้จักตัวเอง คือ คนที่จะเผชิญปัญหา เด็กจะรู้สึกสับสนในบทบาทของตนในสังคม มีปัญหาในการปรับตัวกับเพื่อนร่วมวัยทั้งเพศชายและหญิง เพราะมีทัศนคติต่อตนเองในทางลบ ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง และทำให้เด็กวัยรุ่นมีปัญหาในการเรียน ไม่มีจุดประสงค์ในชีวิต

พัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม

อารมณ์ของเด็กวัยรุ่นค่อนข้างจะรุนแรงและเปลี่ยนแปลงง่าย ความตึงเครียดของอารมณ์วัยรุ่นบางครั้งจะเนื่องมาจากการปรับตัวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย ความไม่ชอบหรือไม่พอใจในการเปลี่ยนแปลง พัฒนาการทางอารมณ์ของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางร่างกาย ถ้าวัยรุ่นมีวุฒิภาวะเกี่ยวกับพัฒนาการทางร่างกายเร็วจะช่วยพัฒนาอารมณ์และสังคมให้เร็วขึ้นด้วย เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ค่อนข้างจะเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง เหมือนวัยอนุบาล แต่แตกต่างกันโดยที่วัยอนุบาลไม่ได้คำนึงว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร ส่วนวัยรุ่นมักจะเห็นหวังว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร โดยเฉพาะเพื่อนร่วมวัย วัยรุ่นที่มีปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพจิต คือ มักจะมีความรู้สึกซึมเศร้า หญิงจะมีปัญหาเกี่ยวกับความรู้สึกซึมเศร้ามากกว่าชาย ซึ่งเป็นเหตุให้เด็กวัยรุ่นมีปัญหาทางความประพฤติ เช่น ทดลองยาเสพติด และถ้ารุนแรงก็อาจจะถึงกับพยายามฆ่าตัวตาย

เพื่อนร่วมวัยมีความสำคัญต่อวัยรุ่นมาก วัยรุ่นมักจะคบเพื่อนที่มีความสนใจและมีค่านิยมร่วมกัน การคบเพื่อนของวัยรุ่นหญิงมักจะจริงจังและมีเพื่อนสนิทที่จะปรับทุกข์ได้ ส่วนวัยรุ่นชายอาจจะจะเป็นเพื่อนร่วมสนุก แต่มักจะไม่มีสนิทเหมือนผู้หญิง นอกจากวัยรุ่นชายหญิงจะมีเพื่อนเพศเดียวกันแล้ว ก็เริ่มสนใจที่จะมีเพื่อนต่างเพศ เพื่อนต่างเพศอาจมีหลายระดับเป็นต้นว่า เป็นเหมือนเพื่อนที่คบทั่วๆไป หรืออาจจะชอบกันแบบคู่รักมีความสัมพันธ์ที่ค่อนข้างจริงจัง

วัยรุ่นทั้งหญิงและชายมีความต้องการที่จะทำอะไรทุกอย่างเหมือนเพื่อนร่วมวัย ตั้งแต่การแต่งตัว ความเป็นประพฤติกการใช้ภาษา รวมทั้งความเชื่อและค่านิยม การคบเพื่อนวัยนี้จึงมีความสำคัญมาก ครูควรพยายามที่จะให้คำแนะนำโดยชี้แจงให้เด็กคิดว่า การคบเพื่อนที่ดีมีความสำคัญอย่างไร พร้อมทั้งอธิบายอันตรายของการคบเพื่อนไม่ดี

ทางคริสตจักรก็ควรส่งเสริมกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้วัยรุ่นนี้ได้ทำงานร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเรียนรู้บทบาทที่จะเป็นผู้ใหญ่ต่อไปในอนาคต

#####

อัญญาทิพย์

แบบฝึกหัด ชั้นเยาวชน

พระคริสตธรรมคัมภีร์

Y. 1-1

บทที่ 1

ปัญญาจารย์
ดาเนียล
กัณฑ์วิถึ
เนหะมีย์

คำสั้ว 1. โยงเส้น...ชื่อพระคัมภีร์กับหมวดพระคัมภีร์ให้ถูกต้อง
พระคัมภีร์เดิม

หมวดธรรมบัญญัติ
หมวดประวัติศาสตร์
หมวดบทกวี
หมวดคำพยากรณ์

พระคัมภีร์ใหม่

กิจการ
ยากอบ
เอเฟซัส
วิวรณ์
ยอห์น

หมวดพระกิตติคุณ
หมวดประวัติศาสตร์
หมวดจดหมายฝากของเปาโล
หมวดจดหมายฝากทั่วไป
หมวดคำพยากรณ์

2. พระคัมภีร์มีความพิเศษ 4 ประการ คือ.....(หาคำตอบจากตาราง
เมื่อพบแล้วให้วงรอบไว้

ร	น	น	ย	ถ	ม	ด	ก	พ	ด
า	ค	ก	จ	ธ	บ	ย	า	ก	ญ
ด	พ	า	ท	ร	ฟ	ค	ล	ห	จ
ผ	ะ	ฤ	ต	อ	พ	ว	พ	แ	บ
แ	ก	ค	า	ร	า	ร	ร	ณ	ร
ม	ร	ญ	น	ะ	ม	ม	ฐ	ด	ท
ถ	ง	ห	า	ร	ย	ห	แ	ย	ร
เ	า	ร	ด	ป	ก	ม	า	ล	ฐ
ร	ล	ะ	ด	เ	ย	า	ว	น	บ
พ	ล	ว	ะ	ด	เ	ย	ว	ย	ช
ด	ป	ว	น	อ	ช	ญ	ณ	ม	ต
ท	ธ	ม	น	ย	อ	ย	ค	า	ถ
ด	า	ร	ง	เ	ป	น	น	ด	ย
ค	ว	า	ม	ด	อ	ต	ช	อ	บ
ธ	า	น	ส	ย	อยู่	แ	ด	ผ	

บทที่ 2

ะ		เ	ปี
น		ก	า
น		ว	า

ร	ส	อ	น
ก	ล	า	ว

ร	
ล	ใ
แ	ล
	ใ

ค	ม	ภ
า	ร	ด
ช	า	
ย	ช	น

	พ	ร	ะ
ร	บ		ก

ด	ก	เ
ป	ร	บ
ดี		แ
ท	า	ง

น		ไ	ด
ก			
น			

	ก	า	ร
ค	น	ใ	ห
	ใ	น	

ท	ก	ต	อ
จ		จ	า

ไ	ข		
อ	บ	ร	ม

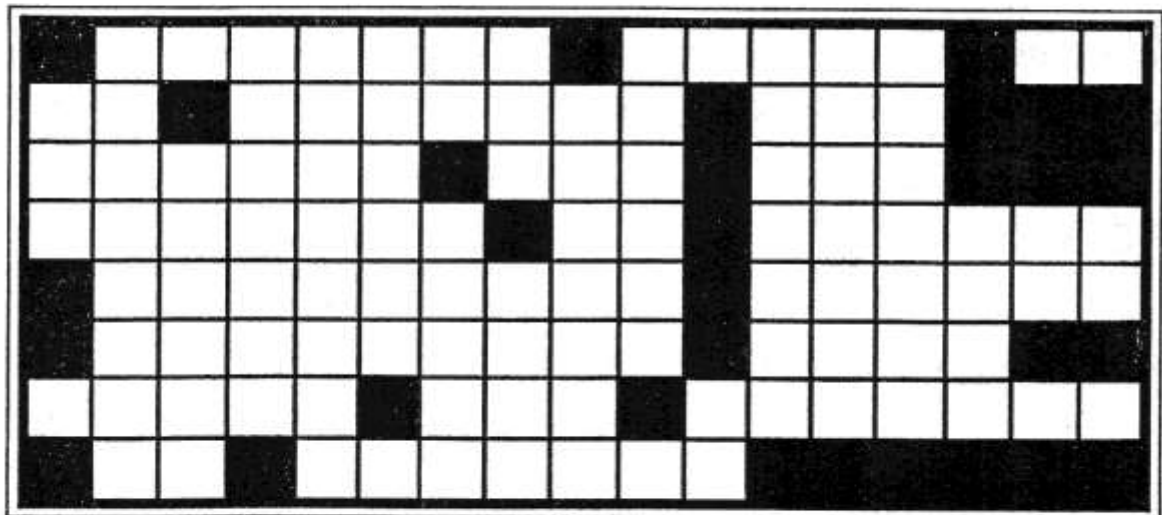
พ	ร	ะ	เ
ป	ร	ะ	โ
	ก	า	ร

ง		แ	ก
	ก	า	ร
ร	ม		

ดี	อ
ป	ร
ล	ะ
ธ	ร

หาชื่อพระคัมภีร์ที่สำคัญนี้โดย ใส่กลุ่มอักษรเหล่านี้ลงในตารางข้างล่าง
ให้ถูกต้อง

(ให้นักเรียนทำกลุ่มตัวอักษรที่มีช่องดำหรือเส้นกรอบก่อนทำให้ง่ายขึ้น)

ชื่อพระคัมภีร์นี้มาจากพระธรรมข้อใด? _____

บทที่ 3

1. ค้นพระคัมภีร์ทางด้านซ้ายในหัวข้อคำพยากรณ์และด้านขวาในหัวข้อความสำเร็จ โดยเขียนเหตุการณ์ที่สอดคล้องกันในช่องว่าง

คำพยากรณ์	เหตุการณ์	สำเร็จ
เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15	.....	ยอห์น 6:14
เศคาริยาห์ 9:9	.....	ยอห์น 12:13-14
อิสยาห์ 53:7	.....	มัทธิว 26:62-63
สดุดี 22:16	.....	ยอห์น 20:27
สดุดี 69:21	.....	ยอห์น 19:29
สดุดี 109:4	.....	ลูกา 23:34
สดุดี 22:18	.....	มาระโก 15:24
สดุดี 16:10	.....	มัทธิว 28:5-6
สดุดี 68:18	.....	ลูกา 24:50-51

ข้อควรจำ พระเจ้า.....
 ..... กิจการ 2:36

2. จงเรียงคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง แล้วจะรู้ว่าในปัจจุบันนี้พระเยซูทรงทำสิ่งใดให้แก่เรา

1. เตรียมที่ - ทรงจัด - ผู้ที่ - สำหรับ - พระองค์ - ติดตาม - ยอห์น 14:1-2
 .....

2. ผู้ที่ - ทรงอธิษฐาน - เมื่อ - วางใจ - ฮีบรู 7:25 - พระองค์
 .....

3. วันที่ - พระองค์ - ทรงกำจัด - ทรงรอดคอย - ศัตรู - พระเจ้า - ทั้งสิ้น -
 กิจการ 2:34-36
 .....

4. กิจการ 2:33 - พระองค์ - ต่อ - พระวิญญาณ - ผู้ที่ - สำหรับ - ประทาน - ทูลขอ -
 พระองค์ .....

	▼											
	น											
▶▶	🎁		🚲	✓	🎁	▼	☀️	⊘	🚗	✈️		
			๒			๓						
◀◀	พระคัมภีร์ช่วยเรา									⊘		
,												
▶										✓	i	▼
								⊘				

แก้ปริศนาไอจอย์ร่นล
 ล่างข้างมือ จะพบ
 วิธีที่พระคัมภีร์
 ช่วยเรา ๘ ประการ

●	⊘	🚗	◀	⊘	🚗		◀◀
	๒						
▲							
,							◀◀

🚲	▼	▼		◀◀

รหัส

⊘	⊘	i	◀	▶	▲	
บ	ล	อ	โ	ย	ต	
	🚗	🚗	🚲	🎁	☀️	✈️
	ม	า	ห	า	ก	ป
◀◀	▶▶	◀◀	●	▼	✓	
จ	ท	ช	เ	น	ส	ใ

ต่อไปนี้เป็นคำอธิษฐานที่เหมาะสม
 สำหรับอธิษฐานก่อนอ่านพระ-
 คัมภีร์ ลองเติมก่อนจากนั้น
 แล้วค่อยเปิด สดุดี 119:34

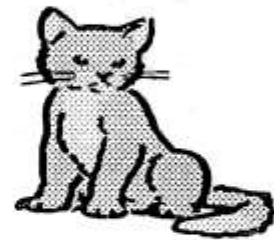
ขอ .....ะ ... ำ ..... ำ...
 ใ... ำ ไ ... ..กั้... .. ะ
 อ... คึ้ ใ... ำ ... .. ะ
 อ... คึ้... ะ... ำ ... .. ะ
 ... .. ำ ... .. ะ
 ... .. ำ ... .. ะ
 อ... คึ้... ำ

บทที่ 5 ก

1. พระเจ้าทรงสร้างอะไรบ้าง?

เติมคำตอบในช่องว่างโดยอ่านจากข้อพระคัมภีร์ที่กำหนด และเขียนแล้ว โยงเส้นสิ่งที่ทรงสร้างกับวันที่สร้างให้ถูกต้อง

ปฐมกาล 1:3	.....	
ปฐมกาล 1:6-8	.....	วันที่ 5
ปฐมกาล 1:9-10	.....	วันที่ 1
ปฐมกาล 1:11-12	.....	วันที่ 6
ปฐมกาล 1:14-19	.....	วันที่ 2
ปฐมกาล 1:16	.....	วันที่ 4
ปฐมกาล 1:20-23	.....	วันที่ 3
ปฐมกาล 1:24	.....	
ปฐมกาล 1:26-27	.....	

2. พระเจ้าตรัสกับเราอย่างไร?

	จริง	ไม่จริง
1. ผ่านสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง	.....	.....
2. ผ่านองค์พระเยซูคริสต์	.....	.....
3. ผ่านคริสเตียนคนอื่นๆ	.....	.....
4. ผ่านพระคัมภีร์ใหม่เท่านั้น	.....	.....
5. ผ่านคำเทศนาของศิษยาภิบาล	.....	.....
6. ผ่านพระคัมภีร์	.....	.....
7. ผ่านผีมาร	.....	.....
8. ผ่านการเรียนรวีวารศึกษา	.....	.....

บทที่ 5 ข

● สมมติว่ามีสักคนมาถามคำถามนี้กับเรา เราจะตอบอย่างไร? และจะอธิบายข้อเท็จจริงของการเนรมิตสร้างอย่างไร?

เรียงประโยคจากพระคำที่กำหนดให้ถูกต้อง โดยไม่เปิดพระคัมภีร์

บทที่ 6

โครงร่าง แต่ผงคลี ของเรา ทรงทราบ
 เพราะพระองค์ ทรงระลึก พระองค์ จำเป็น
 สดุดี 103:14

ผู้มีชีวิต ด้วยผงคลี ระบายลมปราณ มนุษย์จึง เป็น
 ทรงปั้น พระเจ้า ดิน เข้าทางจมูก มนุษย์ ปฐมกาล 2:7

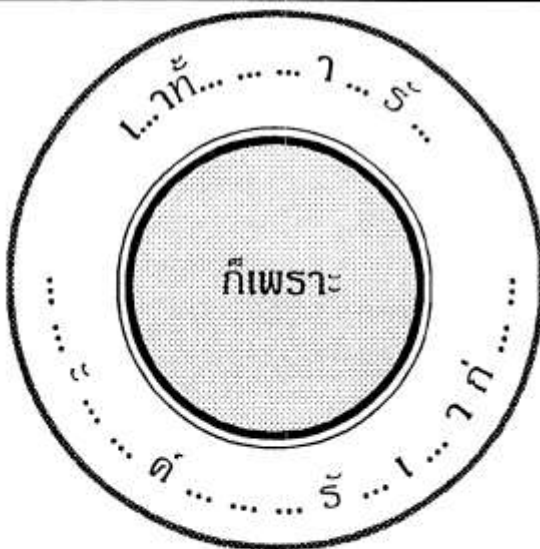

เหตุใดพระเจ้าจึงใช้ฝุ่นผงคลีดินสร้างเรามา?

.....

.....

เหตุใดเราจึงรักพระเจ้า?

I LOVE YOU, LORD.

บทที่ 7

1. ให้เขียนบรรยายถึงธรรมชาติในสิ่งพระเจ้าทรงสร้างจากภาพนี้
(อาจแต่งเป็นกลอนหรือเป็นเพลงก็ได้)

---

2. จากตารางปริศนามี 14 สิ่งที่เป็นพระหัตถ์ทักขิของพระเจ้า รวมทั้งปรากฏการณ์ในธรรมชาติซึ่งเป็นราชกิจของพระเจ้า จงคำเหล่านั้นให้ครบ ครบก่อนเป็นคนแรกนะ

ส	ด	ว	า	ด	ส	ข	ะ	ง	ภู	เ	ข	า
แ	อ	ำ	ล	น	อ	จ	พ	น	ท	ว	ม	ไ
น	ด	อ	ก	ไ	ม	ด	บ	ด	แ	า	แ	ง
า	ว	เ	ย	ม	แ	ป	ถ	ท	ว	ธ	ม	พ
จ	ง	ม	ะ	จ	ด	ย	ส	ะ	ไ	า	น	น
พ	ด	ว	ธ	น	ช	า	ล	เ	ย	ด	ำ	ด
ไ	า	พ	า	ำ	พ	า	แ	ล	บ	ช	ฝ	อ
แ	ว	ร	ร	ง	ม	ธ	ท	พ	ส	ล	ภ	พ
ม	อ	จ	อ	น	ว	า	น	อ	ว	ท	ป	ป
ร	ส	ท	ะ	ง	ล	ภ	ร	น	ด	ส	ล	ำ
ม	นุ	ช	ย์	ส	ถ	ไ	จ	ก	ร	ว	า	ล

บทที่ 8

คำท่ายวน

ยื่นดีด้อนรับ...จู้...
งานแสดงหนังสือแห่งชาติ

หากเราต้องอยู่กับจิวซึ่งสงสัยทั้งวัน
ทำอย่างไรจึงจะเปลี่ยนท่าทีของจิว

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____

นี้ เป็นข้อท่องจำที่จะช่วยให้นักเรียน
ชนะความสงสัยได้ ให้เขียนคำเฉลย
ตามลูกศร และเอาอักษร
ข ผ บ อ ล ว ออกก่อน

เริ่มต้น

แ	ฝ	เ	ว	ก	ห	ข	ด	ท
ล	ะ	บ	ง	ล	ใ	ส	ไ	บ
ข	ร	จ	ร	ร	ว	า	เ	ก
ด	อ	า	ฝ	ะ	า	บ	จ	สิ
ว	พ	ล	ท	อ	ท	ว	ร	ง

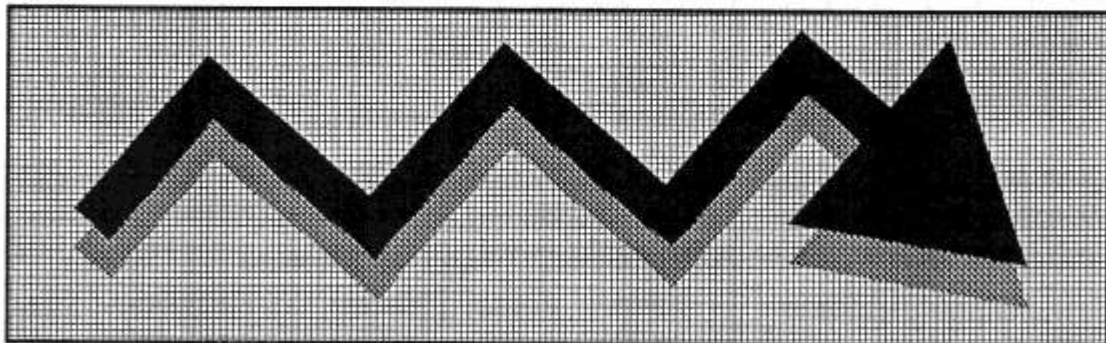
คำตอบ

บทที่ 9 ก

เราเหมือนเอลียาห์ตอนนั้นหรือเปล่า!!!

ข้อทดสอบ ให้คะแนนตัวเองและเขียนไว้หน้าข้อ
(ข้อละ 1 คะแนน)

- ..... 1. ดูเหมือนว่าเพื่อนๆ ชอบล้อเลียนที่ฉันไปโบสถ์
- ..... 2. ฉันไม่ฉลาด ฉันมันโง่! ฉันจึงสอบไม่ผ่าน
- ..... 3. เพื่อนๆ คงหัวเราะเยาะแน่ๆ ถ้ารู้ว่าฉันอธิษฐานก่อนสอบ
- ..... 4. ฉันจะไปโบสถ์ทุกอาทิตย์หรือไม่ก็ไม่มีใครสนใจฉันหรอก
- ..... 5. ฉันไม่เห็นมีเพื่อนในโรงเรียนที่เป็นคริสเตียนสักคน
- ..... 6. ครูบอกฉันว่า "ไม่ต้องเข้าไปมีส่วนในกิจกรรมพิเศษ" สงสัยครูต่อต้านคริสเตียน?
- ..... 7. ฉันถูกออกจากกลุ่มนักร้องแล้ว ไม่มีทางที่ใครจะเลือกฉันอีก!!
- ..... 8. ถ้าพ่อแม่ฉันเป็นคริสเตียน ฉันคงจะรับใช้พระเจ้าได้ง่ายขึ้น

ประเมินตนเองดังนี้

- 4 คะแนน ปกติ/เราทุกคนเป็นอง่างนั้น
- 5 คะแนน ระวัง/กำลังเป็นคนมองโลกแง่ร้าย
- 6 คะแนน เราเกี่ยวข้องกับเอลียาห์ตอนนั้นหรือเปล่า
- 7 คะแนน ระวัง/เล็งจจะจำไม่ได้ว่า จิม เป็นอง่างไร?
- 8 คะแนน อง่างงุง โลกนี้โหดร้ายต่อฉันมาก แต่ฉันต้องปรับตัวในทางที่ดีโดจรเร็ว

บทที่ 10

**พระเจ้าทำได้ทุกสิ่ง แต่มีสิ่งหนึ่งที่พระองค์ไม่ทำคือ...?
 แก้ปริศนานี้โดยดูจาก 1-10 ด้านขวามือ แล้วหาคำตอบจาก
 ช่องสี่เหลี่ยม

	ข	ร	ส	น	บ	ส	ว	พ	ย	จ
	ช	า	เ	ว	ล	ก	ก	แ	พ	ถ
	ะ	ง	ส	ก	น	ภ	น	ด	ท	ช
	ก	ต	อ	ห	ส	ป	ป	จ	ม	ษ
	ณ	ธ	พ	ณ	น	า	า	เ	ว	บ
	ค	พ	ร	พ	ท	ส	ด	โ	อ	ช
✓ ๑๐	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
ตอบ →										

1. พยัญชนะตัวแรกของไทย
2. สระตัวเดียวในแถว 2
3. ล้อมรอบด้วย "พ"
4. มี "ส" อยู่ซ้ายมี "น" อยู่ขวา
5. ช่องที่ 5 นับจากข้างล่าง
6. มี "ส" อยู่ข้างล่าง
7. ตัวบนสุด
8. สระตัวล่างสุด
9. มี "พ" อยู่บน "ม" อยู่ล่าง
10. ช่องที่ 4 นับจากข้างบน

*****

**เติมคำในช่องว่าง โดยเลือกคำตอบจากช่องขวามือ

1. การไม่สารภาพบาปทำให้ฉัน .....
2. พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรง ..... ฉัน
เมื่อฉันทำบาป
3. น้องชายปิดความผิดมาให้ฉันว่าเขาถูกพ่อแม่ทำโทษ
เพราะฉัน เขาพยายามให้ฉันรู้สึก ..... ตลอดเวลา
4. ฉันรู้ว่าพระเจ้าทรงยกโทษให้ที่ฉันโกหกคุณแม่เมื่อ
วานนี้ แต่ในใจของฉันคอยฟ้องว่า ฉันเลวเพียงไร
เจ้ามารพยายาม.....คนที่ได้รับการ
ยกโทษจากพระเจ้า
5. ฉันจำเป็นต้อง .....เมื่อฉันทำบาป
ต่อไปฉันก็ควร .....คำสั่งของพระเจ้า
สำหรับชีวิตของฉัน

เชื้อฟัง
กล่าวโทษ
ได้
กลับใจและสารภาพ
ไม่มีความสุข
ผิด
รู้สึกผิด
ตักเตือน
ความบาป

ข้อควรจำ เหตุฉะนั้น .....
 ..... โรม 8:1

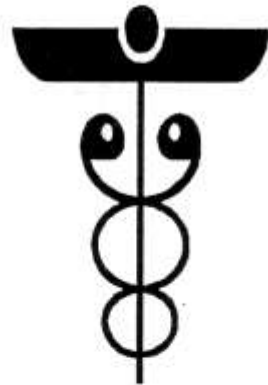

บทที่ 12

มีคนใช้คนหนึ่งไปหาคุณหมอสันต์ และนี่คืออาการที่หมอบันทึกไว้ และพิจารณาว่าเขาเป็นโรคหยังอาการรุนแรงและเขียนใบสั่งยา เพื่อช่วยเหลือคน ใช้รายนี้ไว้ให้มีชีวิตรอดและปลอดภัย .....เราสามารถเขียนข้อจาเพิ่มให้อีกได้ไหม?...

อาการ

1. ฉันทำถูกเสมอไม่เคยทำผิด
2. ฉันชอบทะเลาะ มั่นสนุกมาก
3. ฉันดีกว่าคนอื่นทั้งเยอะ
4. ลองเอ๋ยมาซิ...ฉันเก่งทุกเรื่องแหละ
5. ฉันเลิศในปฐพีเพราะมีความสามารถสูง
และมีความตั้งใจแน่วแน่

Rx

1. หาปัญญา-ยาเกรงพระเจ้า
2. ยอมรับ นับถือผู้อื่น ไม่ดูหมิ่นเหยียดหยามผู้อื่น
3. พบพระเยซูแล้วยัง ถ้ายัง...ไปหาพระองค์
4. อ่าน-จำและทำตาม ยากอบ 4:10 1 เปโตร 5:5
5. ....
6. ....
7. ....

อ่าน ฟิลิปปี 2:5-11 พระเยซูมีบุคลิกภาพลักษณะอย่างไร?...

.....

.....

ผลที่เกิดขึ้น .....

ข้อควรจำ .....

..... สุภาษิต 18:12

บทที่ 13

นับตัวอักษรต่อไปนี่เหมือนเวลาจะแยกกลุ่ม 1,2,3 และตัดอักษร
ทุกตัวที่ 2,3 ออก จะพบว่า เอเฟซัส 4:29 สอนเราว่าอย่างไร?

ใบประกาศเกียรติคุณนี้แด่

เพื่อแสดงว่า

- ☆ พุดสุภาพเสมอ
- ☆ หนุนใจเพื่อนทุกคน
- ☆ ไม่นินทา
- ☆ ชมเชยผู้อื่นด้วยจริงใจ
- ☆ ไม่ใช่คำหยาบคาย

ครูรวีฯ ประจำชั้น